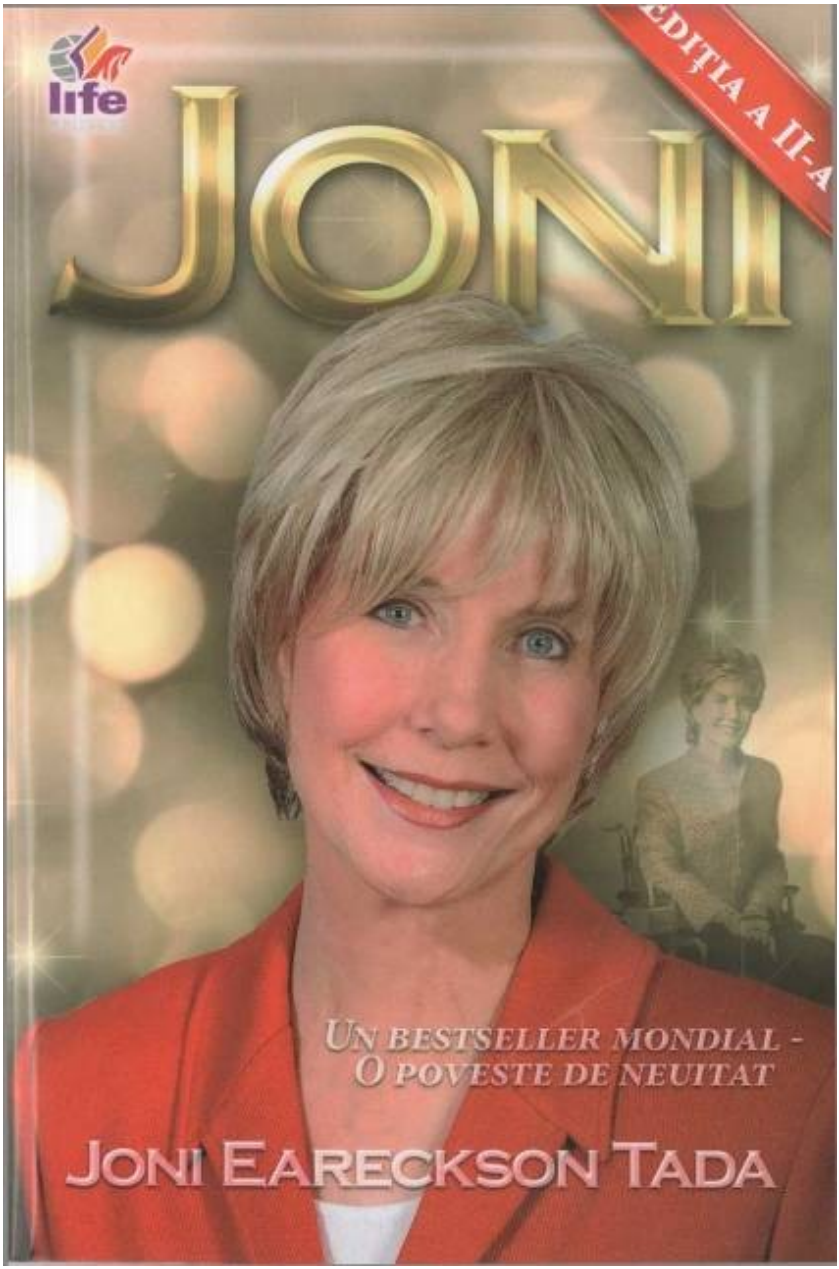
life
EDIȚIA A II-A
JONI
UN BESTSELLER MONDIAL -
O POVESTE DE NEUITAT
JONI EARECKSON TADA

PUBLISHERS

Numele şi identităţile unor persoane şi locuri din această carte au fost schimbate pentru a le proteja viaţa particulară şi pentru evitarea eventualelor neplăceri cauzate lor sau familiilor lor.

Titlul original: JONI
1976, Joni Eareckson and Joe Musser.
Drepturile de autor pentru ediţia în limba română:

1994 LIFE PUBLISHERS INTERNATIONAL Springfield, Missouri, S.U.A. ŞI LIFE PUBLISHERS ROMÂNIA Str. Ady Endre nr. 33.410002 Oradea

Traducător: Dorin Comariţă
Coperta. John Cote

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României TADA, JONI EARECKSON
Joni / Joni Eareckson Tada.
— Oradea: Life, 2006 ISBN (10) 973 – 98172 – 7 – 0; ISBN (13) 978 – 973 – 98172 – 7 – 1
821.111 (73) – 312.6 = 135.1
S Zondervan Publishinghouse
A (Christian Cninrnunicatians C.i»npany

Spre slava Domnului Iisus Hristos... şi dedicată cu dragoste mamei mele... prin cave El şi-a avătat în mod deosebit bunătatea şi iubirea Sa.

Inima ei plină de înţelecieve şi văbdave mi-a insuflat mult mai mult decât tărie.

Prefaţă 7
Unu 9
Doi 26
Trei 41
Patru 65
Cinci 78
Şase 94
Şapte 107
Opt.115
Nouă 122
Zece 135
Unsprezece 140
Doisprezece 147
Treisprezece 155
Paisprezece 167
Cincisprezece 174
Şaisprezece 186

Epilog 189

Prefaţă

Ce reprezintă un minut, izolat de restul timpului? Doar o măsură de timp. Există 60 de minute într-o oră, şi 1440 de minute într-o zi. La 17 ani, se scurseseră deja mai mult de 9.000.000 de minute din viaţa mea.

Totuşi, din perspectiva unui plan cosmic, acest minut unic pe care vreau să vi-l înfăţişez a fost izolat de toate celelalte. În aceste 60 de secunde distincte s-a concentrat *mai multă semnificaţie decât în toate celelalte milioane de minute care-mi marcaseră viaţa până atunci*.

Atât de multe fapte, senzaţii, gânduri şi sentimente s-au îngrămădit în acea fărâmă de timp! Cum aş putea să le descriu pe toate? Cum aş putea începe ordonarea şi prezentarea lor?

Îmi aduc aminte atât de clar toate amănuntele acelor câteva zeci de secunde – secunde care mi-au schimbat pentru totdeauna cursul vieţii, fără niciun avertisment, fără nicio prevenire.

Ceea ce s-a întâmplat în acea zi de 30 iulie 1967 avea să fie numai începutul unei aventuri incredibile, pe care mă simt obligată s-o împărtăşesc şi altora din cauza multor experienţe pe care le-am avut de învăţat din ea.

Oscar Wilde scria: „În această lume există numai două tragedii. Una constă în a nu obţine ceea ce doreşti, iar cealaltă, în a obţine ceea ce doreşti.” Reformulând acest gând, eu cred că la fel

există numai două bucurii în viaţă. Una este ca Dumnezeu să-ţi răspundă la toate rugăciunile, iar cealaltă este să nu primeşti răspuns la toate rugăciunile tale. Cred acest lucru pentru că am constatat că Dumnezeu cunoaşte nevoile mele infinit mai bine decât mi le cunosc eu. ŞI EI este în mod absolut demn de încredere, oricare ar fi direcţia în care ne poartă împrejurările vieţii.

JONI EARECKSON

„Suntem încolţiţi în toate chipurile, dar nu la strâmtoare; în grea cumpănă, dar nu deznădăjduiţi; prigoniţi, dar nu părăsiţi; trântiţi jos, dar nu omorâţi. Purtăm întotdeauna cu noi, în trupul nostru, omorârea Domnului Iisus, pentru ca şi viaţa lui Iisus să se arate în trupul nostru… Căci toate aceste lucruri se petrec în folosul vostru, pentru ca harul mare, căpătat prin mulţi, să facă să sporească mulţumirile spre slava lui Dumnezeu. De aceea, noi nu cădem de oboseală”

2 Corinteni 4: 8 – 10, 45, 16

Unu

Soarele dogoritor de iulie scăpata spre asfinţit şi dădea apelor golfului Chesapeake o strălucire roşiatică, plină de căldură. Apa era întunecoasă, şi în momentul în care corpul meu i-a spart, printr-un plonjon, suprafaţa imaculată, puritatea şi răcoarea ei binefăcătoare m-au înmuiat dintr-odată.

Într-o învălmăşeală da fapte, senzaţii şi sentimente s-au petrecut în mod simultan mai multe lucruri. Am simţit capul lovindu-se de ceva tare şi inflexibil. În acelaşi moment, în mod stângaci şi ciudat pentru mine, corpul mi s-a

tolănit pe fundul apei fără niciun control. Am auzit, sau doar am simţit, un huruit puternic, o senzaţie lăuntrică inexplicabilă. A fost ceva ca un şoc electric amestecat cu o vibraţie, ca şi cum un arc metalic foarte puternic s-ar fi destins brusc şi tăios, iar detunătura i-ar fi fost înăbuşită de apă. Totuşi, nu a fost un sunet adevărat şi nici măcar un sentiment, ci doar o senzaţie. N-am simţit nicio durere.

Am auzit numai zgomotul subacvatic al nisipului scrâşnind sub lovitura mea. Stătea întinsă cu faţa în jos, pe fundul apei. *Unde mă găsesc*? *Cum am ajuns aici*? *De ce-mi sunt braţele legate de piept*? Gândurile mele strigau în disperare: *Hei*! *M-am agăţat de ceva*!

Am simţit un curent slab de apă, ca un flux, care m-a ridicat uşor şi m-a lăsat apoi din nou întinsă şi înţepenită pe fundul apei. Cu coada ochiului zăream lumină deasupra mea şi astfel, o parte din nedumerirea mea a început să se risipească. Îmi aminteam săritura în apa golfului. *Dar apoi*? *M-am prins oare într-o mreajă de peşti sau în altceva*? *Trebuie să ies de aici*! *Şi* am încercat să dau din picioare. *Probabil că şi picioarele îmi sunt legate sau prinse în ceva*!

M-a cuprins panica. Cu toată puterea şi tăria voinţei mele am încercat să mă eliberez. Dar nu s-a întâmplat, nimic. Apoi fluxul unui alt val m-a ridicat, rostogolindu-se peste mine.

Ce s-a întâmplat? M-am lovit la cap. Oare mi-am pierdut cunoştinţa? încercarea de-a mă mişca este ca într-un vis: vreau să mă mişc, dar nu reuşesc. Imposibil! Dar am să mă înec! Mă voi

trezi la timp? Mă va vedea cineva? Nu se poate să fiu inconştientă pentru că atunci nu mi-aş da seama de tot ce se întâmplă cu mine. Mu, sunt în viaţă!

Am simţit presiunea sufocării, pentru că nu-mi mai puteam ţine respiraţia. Trebuia să respir cât mai curând posibil.

Unduirea unui alt val m-a ridicat uşurel, gingaş. Figuri, înduri şi amintiri difuze mi se depănau nebuneşte prin conştiinţă. Prietenii mei. Părinţii mei. Lucrurile şi faptele de care îmi era ruşine. Poate că Dumnezeu mă chema să dau socoteală pentru acestea.

„Joni!” O voce sumbră a răsunat parcă de-a lungul unui coridor sinistru, prin apă, ca o somaţie. Dumnezeu? Moartea?

Am să mor! Dar nu vreau! Ajutor! Ajutaţi-mă vă rog! am strigat în conştiinţa mea.

„Joni!”

Nu-i pasă nimănui că eu sunt aici? Trebuie neapărat să respir!

„Joni!” Din nou aceeaşi voce. Estompată de apele ce mă acopereau, mi se păruse foarte departe. Dar acum parcă era mai aproape. „Joni, eşti bine?”

Kathy! Sora mea mă vede. Ajută-mă, Kathy! Sunt înţepenită!

Fluxul valului următor a fost puţin mai puternic decât celelalte şi m-a ridicat ceva mai sus. Apoi am căzut din nou pe fundul apei, plin de scoici sparte, de pietre şi nisip, care mi-au zgâriat umerii şi faţa.

„Joni, cauţi scoici?”

Nu! Sunt prinsă aici jos. Întinde mâna şi scoate-mă! Nu pot să-mi mai ţin respiraţia! am strigat din nou în sinea mea.

„Ai plonjat chiar aici? Apa este atât de mică în acest loc!”, am auzit clar vocea lui Kathy

Umbra ei m-a făcut să-mi dau seama că era chiar deasupra mea. Luptam înăuntrul meu împotriva panicii, conştientă însă că nu mai aveam deloc aer. Totul se întuneca în jurul meu.

Apoi am simţit braţele lui Kathy în jurul umerilor mei, ridicându-mă.

Oh, Doamne Dumnezeule! Te rog nu mă lăsa să mor!

Kathy se lupta, se străduia trăgându-mă după ea, se poticnea, apoi se ridica din nou. *Oh*, *Doamne*, *cât va mai dura*? Totul era negru înaintea ochilor mei, şi în timp ce eram ridicată simţeam că mă prăbuşesc. Eram pe punctul de a cădea în neştire, când, deodată, capul meu a sfărâmat suprafaţa apei. Aer! Era un aer minunat, dătător de viaţă, cu gust de sare. Mi-am umplut plămânii cu oxigen aşa de repede încât simţeam aproape că mă sufoc. Cu respiraţia întretăiată, înghiţeam lacomă tot aerul ce-l puteam cuprinde în gură.

„Oh, Îţi mulţumesc Dumnezeule, îţi mulţumesc! am izbutit să rostesc în cele din urmă.

„Hei, te simţi bine?”, m-a întrebat Kathy.

Am clipit, încercând totodată să-mi limpezesc gândurile şi să-mi risipesc nedumerirea în care încă mă zbăteam. Dar se părea că totul era în van, pentru că îmi vedeam braţul atârnând fără vlagă peste umărul lui Kathy, deşi eu îl simţeam încă ca şi cum ar fi fost legat de piept.

Am privit în jos nedumerită, uitându-mă la pieptul meu. Braţele nu-mi erau legate! Cu groază şi teamă crescândă îmi dădeam seama că mâinile şi picioarele mi se bălăbăneau imobile. Nu le puteam mişca!

În acea stare de confuzie, Kathy s-a îngrijit de mine. A chemat un înotător din apropiere care se afla pe o plută umflată cu aer. S-au chinuit împreună să mă aşeze pe ea şi au împins-o la mal. Am auzit cum pluta de sub mine a alunecat de-a lungul plajei de nisip.

Am încercat să mă ridic, dar parcă eram ţintuită de plută. Oamenii din preajmă se grăbeau să vadă ce se întâmplase şi, curând, o mulţime de feţe şi priviri curioase planau asupra mea. Şoaptele şi privirile lor fixe mă făceau să mă simt jenată, stingheră şi chiar mai confuză.

„Kathy, te rog spune-le să plece”.

„Da, toată lumea să se tragă înapoi! Cineva să cheme o ambulanţă. Daţi-vă la o parte, vă rog! Ea are nevoie de aer”, a reacţionat Kathy.

Prietenul lui Kathy, Butch, a îngenuncheat lângă mine. Trupul său aplecat mă ferea de mulţimea care începuse deja să se dea înapoi. „Eşti bine, micuţo?”, m-a întrebat el. Ochii lui mari şi negri, de obicei zâmbitori şi plini de bună dispoziţie, erau acum înnouraţi de îngrijorare şi nelinişte.

„Kathy, nu mă pot mişca!” Eram speriată. Am văzut că şi ei erau la fel.

Kathy a dat din cap aprobator.

„Ţine-te de mine!... Eu sunt, Joni!”, m-a îndemnat ea, ridicându-mi mâinile ca să-mi arate

cât de strâns mi le ţinea.

„Dar nu simt nimic. Strânge-mă în braţe.”

Atunci Kathy s-a aplecat peste mine şi m-a* ţinut strâns. Dar nu i-am simţit îmbrăţişarea.

„Simţi ceva?”, m-a întrebat ea, în timp ce îmi atingea piciorul.

„Nu”, i-am răspuns eu.

„Dar acum?”, m-a întrebat ea din nou, strângându-mă de data asta de antebraţ.

„Nu!”, am strigat eu disperată, „nu simt nimic!”

„Ce zici acum, simţi ceva?” Şi mâna ei a început să alunece de-a lungul braţului meu înspre umăr.

„Da! Da, acum simt!”

O uşurare şi o mare bucurie ne-a cuprins dintr-odată. În sfârşit, undeva pe corpul meu, puteam simţi ceva. Aşa cum stăteam culcată acolo pe nisip, am început să pun lucrurile cap la cap şi să fac legătură cu ceea ce se întâmplase. Mă lovisem la cap în urma plonjării în apă şi probabil că m-am rănit, leziunea provocându-mi această amorţeală. Mă întrebam oare cât avea să mai dureze.

„Fiţi pe pace”, i-am calmat eu pe Kathy şi pe Butch şi, odată cu ei, pe mine însumi. „Dumnezeu nu va îngădui să mi se întâmple nimic. Sunt sigură că totul va fi bine.”

Atunci am auzit urletul unei sirene. Imediat s-a oprit ambulanţa salvării şi s-au deschis uşile. În mai puţin de un minut, însoţitorii ei îmbrăcaţi în alb m-au ridicat foarte operativ şi m-au urcat pe o targă, iar apoi în maşină. În timp ce mă aşezau cu

grijă în partea dinapoi a ambulanţei, simţeam că, într-un fel, uniformele lor albe şi proaspăt apretate erau odihnitoare şi liniştitoare. Mulţimea spectatorilor curioşi mă urma.

Kathy a urcat şi ea în ambulanţă, iar Butch a luat-o de mână şi i-a spus încet: „Vin şi eu în urma voastră cu maşina mea”. Apoi s-a aplecat spre şofer şi i-a zis pe un ton sever: „Vă rog să aveţi grijă de ea”.

Sirena a început din nou să urle şi ne-am depărtat de plajă.

M-am uitat la însoţitorul care era lângă mine şi i-am zis: „Îmi pare foarte rău că v-am deranjat atât de mult, dar cred că odată ce-mi voi recăpăta complet respiraţia, mă voi simţi mai bine. Sunt sigură că amorţeala se va atenua şi curând o să dispară”.

El nu a zis nimic, dar s-a aplecat spre mine, mi-a dat la o parte nisipul de pe faţă, a zâmbit şi apoi m-a privit îndelung. *Aş dori să-mi spună ceva, să mă facă să înţeleg că voi fi bine, că voi merge acasă de îndată ce doctorii de la spital mă vor examina*, mă gândeam eu.

Dar nu mi s-a oferit niciun cuvânt de mângâiere. Am fost lăsată pradă propriilor mele gânduri şi rugăciuni, în timp ce sirena continua să sune. Priveam pe fereastră la oraşul care gonea pe dinafară, odată cu maşina în care mă aflam.

Domnul este Păstorul meu…

La curbe oamenii priveau curioşi.

Nu voi duce lipsă de nimic…

Maşinile se trăgeau la o parte ca să ne lase să trecem.

El mă paşte în păşuni verzi…

Ambulanţa a încetinit şi a luat-o pe un bulevard foarte aglomerat.

Îmi înviorează sufletul…

Nu puteam să-mi adun gândurile suficient pentru a mă ruga. Dar mă agăţam cu toată puterea de făgăduinţele memorate din Biblie.

Chiar dacă ar fi să umblu prin valea umbrei morţii, nu mă tem de niciun rău, căci Tu eşti cu mine…

Deodată sirena ambulanţei a amuţit. Şoferul a dat cu spatele până la uşa spitalului, iar asistenţii au început să scoată grăbiţi targa pe care mă aşezaseră cu multă grijă. În timp ce mă purtau uşor pe uşile larg deschise, am văzut inscripţia pe care scria:

INTRARE DE URGENŢĂ STAŢIONAREA INTERZISĂ Numai pentru maşinile salvării

Între timp cerul oraşului se întunecase. Soarele, apusese. Mi-era frig, şi aş fi dorit să fiu acasă.

Înăuntru, secţia de urgenţă mişuna de activitate. Am fost dusă într-o cameră şi aşezată pe o masă de spital, cu roţi. Lumina de acolo mă deranja. Când mi-am întors faţa pentru a-i evita strălucirea orbitoare, am putut vedea toate instrumentele şi tot echipamentul aranjat în mod ordonat, ca şi cum era pregătit pentru o operaţie. Sticle, tifon, bandaje, tăviţe, foarfeci, scalpeluri, borcane, pachete cu nume medicale lungi şi neînţelese şi multe alte forme neobişnuite erau aliniate peste tot. Mirosurile înţepătoare de antiseptice îmi provocau o uşoară greaţă.

O soră m-a legat de masă cu o curea şi m-a împins în una din nişele încăperii, trăgând apoi draperiile-paravan în jurul meu. Din nou m-am luptat cu disperarea încercând să-mi mişc mâinile şi picioarele, dar zadarnic: ele erau în continuare amorţite şi imobile. *Mă simt atât de neajutorată*. *Mă îmbolnăvesc*. *Mi-e frică*! Şi m-au podidit lacrimile.

„Îmi puteţi spune ce s-a întâmplat cu mine?”, am implorat-o pe sora de lângă mine. Ea a ridicat pur şi simplu din umeri şi a început să-mi scoată inelele de pe degete. „Doctorul va veni imediat. Şi acum trebuie să vă pun toate bijuteriile în acest plic. Ăsta-i regulamentul!”

„Cât timp va trebui să stau aici? Voi putea merge acasă în seara asta?”, am insistat eu.

„Îmi pare rău, dar va trebui să-l întrebaţi pe doctor. Aşa cere regulamentul”. Răspunsul ei era lipsit de orice emoţie şi-mi amintea mai degrabă de o înregistrare telefonică.

O altă soră a intrat în nişa în care mă aflam şi s-a apropiat de mine cu nişte formulare ce trebuiau completate.

„Numele, vă rog”.

„Joni Eareckson”.

„Johnny?”, m-a întrebat, repetându-mi apoi numele literă cu literă: „J-o-h-n-n-y?”

„Nu. Se pronunţă Johnny – după tatăl meu, dar se scrie J-o-n-i. Iar numele de familie este Ea – r-e-c-k-s-o-n”. Apoi i-am dat adresa, numele părinţilor şi numărul lor de telefon, rugând-o să-i sune cât mai urgent posibil. „Aveţi asigurare de sănătate?”

„Nu ştiu. Întrebaţi-i pe părinţii mei sau pe sora mea. Ea este probabil afară. A fost cu mine pe plajă. O cheamă Kathy întrebaţi-o, poate ştie ea…”

Şi sora cu formularele plecă. Cealaltă soră, după ce a pus plicul cu lucrurile mele pe o masă din apropiere, a deschis un sertar şi a scos o pereche de foarfeci mari, de tuns.

„Ce – ce vreţi să faceţi?”, m-am bâlbâit eu.

„Trebuie să vă scot costumul de baie”.

„Dar nu-l tăiaţi! Este nou-nouţ. Tocmai l-am primit, şi este costumul meu pref…”

„Îmi pare rău. Regulamentul!”, a repetat ea. Şi sunetul metalic al foarfecilor a răsunat dintr-odată în toată încăperea, izbindu-se de pereţi într-un ecou sugrumat. A smuls bucăţile de material zdrenţuit şi le-a aruncat la coşul de gunoi. Nu i-a păsat chiar deloc! De fapt, costumul meu nu însemna nimic pentru ea. Îmi venea să plâng.

Apoi a pus un cearşaf peste mine şi a plecat. Mă simţeam penibil, jenată. Cearşaful alunecase, dezvelindu-mi o parte a sânilor, şi nu puteam face nicio mişcare ca să-l trag înapoi. Frustrarea şi teama s-au revărsat în cele din urmă într-un potop de lacrimi fierbinţi, când am început să simt cu adevărat seriozitatea situaţiei în care mă aflam.

Chiar dacă ar fi să umblu prin valea umbrei morţii, nu mă tem de niciun rău, căci Tu eşti cu mine…

Îmi înăbuşeam lacrimile şi încercam să mă gândesc la alte lucruri. Oare i-o fi sunat Kathy pe mama şi pe tata? Ştie oare Dick ce mi s-a întâmplat, sau încă nu?

Un bărbat îmbrăcat într-o salopetă de tuid de culoare închisă şi având un halat alb pe umeri, a tras perdelele din jurul patului meu şi a păşit în nişă, apropiindu-se de mine.

„Sunt doctorul Sherrill”, a spus el cu un glas agreabil, în timp ce răsfoia paginile formularelor completate cu puţin timp înainte. „Numele tău este Joanie?”

„Se pronunţă Johnny. Port numele tatălui meu”. Trebuie să dau oare aceleaşi explicaţii ia toată lumea?

„Bine, Joni, să vedem ce ţi s-a întâmplat”.

„Domnule doctor Sherrill, când voi putea merge acasă?”, l-am întrebat eu provocator. Dar în loc să-mi răspundă, m-a întrebat:

„Spune-mi, simţi ceva?” Avea un ac lung în mână cu care, în mod sigur, îmi împungea gambele şi gleznele de la picioare.

„N-nu, nu simt nimic!”

„Dar acum?”

Scrâşnind din dinţi, mi-am închis ochii ca să mă pot concentra, în speranţa că voi simţi totuşi ceva. Dar a trebuit să răspund din nou:

„Nimic”.

El îmi ţinea braţul în mână şi apăsa acul, împungându-mi degetele neputincioase, încheieturile şi antebraţul. *De ce nu pot să simt nimic*? Mi-a atins apoi partea superioară a braţului şi, în sfârşit, am reuşit să simt o înţepătură uşoară la umăr.

„Da, acum simt ceva. La fel am simţit şi pe plajă!”

Doctorul Sherrill şi-a scos stiloul şi a început

să scrie ceva pe o fişă. Între timp şi-au făcut apariţia alte cadre din personalul medical. Printre zăngănitul şi zarva eprubetelor, a sticluţelor şi tăviţelor, am auzit vocea doctorului Sherrill chemându-l pe un alt doctor. La rândul lui, acesta m-a examinat prin aceeaşi metodă a înţepării cu acul, după care au început amândoi să discute şi să se consulte în şoaptă în privinţa diagnosticului, la căpătâiul mesei pe care fusesem aşezată. Limbajul şi jargonul expresiilor medicale pe care le foloseau îmi erau însă complet nefamiliare.

„Se pare că este o dislocare cu fractură”.

„Aha!”, confirmă celălalt. „Judecând după zonele sensibile, aş spune că este la nivelul cervicalelor a patra şi a cincea”.

„Va trebui însă să stabilim exact. Razele X nu ne vor lămuri dacă există sau nu continuitate între vertebrele cervicale”.

„Să pregătesc sala de operaţie?”

„Da. Şi încearcă din nou să intri în legătură cu părinţii ei”.

Asistentul doctorului Sherrill a plecat repede, urmat de una dintre surori. Apoi doctorul Sherrill i-a dat nişte dispoziţii în şoaptă la sora cea dură care-mi tăiase costumul de baie, după care a plecat şi ea.

M-am uitat apoi cum cineva îmi şterge braţul cu un tampon de vată şi îmi înfige un ac în venă. N-am simţit nimic. Cu coada ochiului l-am observat însă pe doctorul Sherrill ţinând în mână o pereche de foarfeci de tuns electrice. Când au fost puse în funcţiune, s-a auzit un ţăcănit puternic şi apoi un zgomot huruitor prelung. *Pentru ce-or mai*

fi şi astea? m-am întrebat eu. Cu groază crescândă, mi-am dat seama că ele se îndreptau spre capul meu.

„Nu!”, am strigat. „Vă rog! Nu părul meu! Vă rog!”, am rostit eu printre suspine. Dar am simţit dintr-odată foarfecele alunecându-mi de-a lungul scalpului şi am văzut smocuri mari de păr blond şi încă umed căzând lângă capul meu şi pe duşumea. O asistentă pregătea o spumă de săpun. Apoi a luat un brici şi s-a îndreptat spre mine. *O să mă radă pe cap*! *Oh, Dumnezeule, nu*! *Nu-i lăsa*!

Camera a început să se rotească. Stomacul îmi chiorăia şi, sleită de orice vlagă, am simţit că leşin.

Atunci am auzit un zgomot foarte ascuţit, ceva între un bâzâit şi un scârţâit subţire, strident. *Este un perforator*! Cineva îmi ţinu capul şi perforatorul a început să penetreze în partea laterală a craniului.

Începuse să mă ia somnul – probabil din pricina injecţiei pe care mi-au administrat-o. Adormeam. Panica îmi creştea. Ce se va întâmpla dacă nu mă voi mai trezi? Nu-i voi mai vedea niciodată pe Dick? Dar pe Kathy, pe mami şi la ti? Oh, Doamne, mi-e frică!

Vedeam feţe şi auzeam voci. Dar nu mai înţelegeam nimic. Toate erau parcă fără sens. Apoi camera a început să se întunece şi vocile s-au pierdut.

Pentru prima dată de la plonjarea mea în apă m-am simţit relaxată, chiar liniştită şi calmă. Nu mai conta că eram paralizată, că stăteam întinsă pe o masă, goală şi cu capul ras. Nici perforatorul

părea că nu mă mai ameninţă. M-am cufundat într-un somn adânc.

* * *

Când am ieşit din întunecime mi s-a părut că încă aud perforatorul, şi am încercat să mă trezesc ca să strig la ei să se oprească. Nu doream să mă sfredelească cu perforatorul şi când eram trează. Dar n-am putut să rostesc niciun cuvânt. Am încercat atunci să-mi deschid ochii. Camera se învârtea cu mine.

Zgomotul înconjurător devenea şi el tot mai distinct. Nu era perforatorul, ci aparatul de aer condiţionat.

Mintea şi vederea începuseră să mi se limpezească şi, pentru un moment, n-am putut să-mi amintesc şi să realizez unde eram şi de ce îmi era frică de perforator. Apoi mi-a revenit memoria.

M-am uitat la grilajul ventilatorului de deasupra capului meu şi la tavanul înalt, vechi şi crăpat. Am încercat să-mi întorc capul pentru a vedea şi restul ambianţei, dar nu l-am putut mişca deloc. Dureri ascuţite, de ambele părţi ale capului, s-au opus tentativei mele de mişcare. Mi-am dat seama că acest fapt se datorează perforaţiilor pe care ei mi le făcuseră în craniu. Cu coada ochiului zăream nişte cleşte metalice mari, ataşate la un dispozitiv articulat, prin care mi se putea pune capul în mişcare, separat de restul corpului. Am făcut un efort deosebit, atât mintal cât şi fizic, doar ca să aflu mai multe detalii despre noul meu mediu.

În primele zile ce au urmat, am oscilat continuu între stări de conştienţă şi inconştienţă.

Medicamentele mă duceau într-o lume a viselor şi a coşmarurilor ruptă de realitate. Halucinaţiile erau ceva obişnuit pentru mine şi adesea mă înspăimântau. Vise, impresii şi amintiri se învălmăşeau împreună în mintea mea, într-o stare de confuzie generală, aşa încât credeam deseori că mi-am pierdut minţile.

Un coşmar mă tot chinuia atunci când pătrundeam în lumea ireală indusă de medicamente. Eram cu Jason Leverton, prietenul meu din timpul anilor de liceu. Ne aflam într-un loc cu totul neobişnuit, aşteptând să fim judecaţi. Eu eram dezbrăcată şi de ruşine încercam să mă acopăr. Stăteam în picioare, în faţa unei siluete îmbrăcată într-o mantie lungă, despre care parcă ştiam că este un „apostol”. El nu spunea nimic, dar eu oricum ştiam că sunt judecată. Dintr-odată a tras o sabie lungă şi a răsucit-o înspre mine, izbindu-mă peste gât şi retezându-mi capul. Apoi mă trezeam plângând, tremurând şi plină de spaimă. Acelaşi vis m-a torturat de mai multe ori.

Alte trăiri halucinogene, provocate de medicamente, întorceau pe dos chiar şi lumea mirifică a viselor. Culorile vii, formele şi siluetele se dilatau şi se contractau în configuraţii stranii şi neobişnuite. Vedeam culori „înspăimântătoare” şi forme „paşnice”, care exprimau sentimente, stări sufleteşti şi emoţii.

Geamătul puternic al cuiva m-a trezit dintr-un astfel de coşmar. Nu ştiam cât timp trecuse de la ultima mea stare de conştienţă, dar de data aceasta eram cu faţa în jos! Cum ajunsesem într-o astfel de poziţie? Cleştele erau la locul lor.

Presiunea exercitată asupra părţilor laterale ale capului îmi provoca mai mult o durere mintală şi psihologică decât o stânjeneală fizică.

Am descoperit că eram ambalată într-un fel de cadru rigid de canava. Exista o singură breşă pentru faţă, prin care puteam să văd doar o porţiune de sub patul meu. În acest câmp vizual atât de strâmt am zărit o pereche de picioare încălţate în pantofi albi şi cu ciorapi de nylon.

„Soră”, am strigat eu cu glas stins.

„Da, sunt aici”.

„Ce... unde... oh!”, m-am bâlbâit eu, încercând să-mi formulez întrebarea.

„Şşşt! Nu încerca să vorbeşti. Ai să oboseşti”, a spus ea. După vocea plăcută şi maniera liniştitoare în care mi-a vorbit, mi-am dat seama că nu era sora care îmi tăiase costumul de baie şi nici cea care îmi răsese capul. Am simţit apoi mâna ei pe umăr.

„Încearcă doar să te odihneşti. Încearcă să dormi, dacă poţi. Eşti la secţia de terapie intensivă. Ai fost operată şi noi vom avea multă grijă de tine. Aşa că nu te nelinişti. Bine?” Şi m-a mângâiat pe umăr. Era o senzaţie atât de plăcută să poţi simţi ceva, măcar cu o părticică a corpului, pentru că în rest nu simţeam decât cleştele care muşca avid din carnea şi oasele capului meu.

Treptat, mi-am dat seama de ambianţa în care mă găseam. Am aflat că dispozitivul pe care eu îl numeam pat era de fapt un cadru Stryker. Arătam ca într-un sandvici de pânză groasă, legat strâns cu curele. Două surori veneau din două în două ore ca să mă răsucească de pe o parte pe

alta. Îmi puneau deasupra un cadru de canava şi, în timp ce o soră ţinea greutăţile ataşate de lamele „deştelor de gheaţă” (şi de capul meu), cealaltă, cu o îndemânare de invidiat, mă întorcea la 180 de grade. Apoi scoteau cadrul pe care stătusem culcată şi verificau dacă sunt bine aşezată şi pregătită să petrec următoarele două ore în această nouă poziţie. Nu aveam decât două privelişti: podeaua şi tavanul.

Am aflat până la urmă că patul meu Stryker se afla într-un salon cu opt paturi şi, de asemenea, am aflat că ŞTI înseamnă Secţie de Terapie Intensivă. Nu auzisem până atunci de aşa ceva, dar am înţeles că trebuie să fie pentru cazurile cele mai grave. Pacienţilor nu li se îngăduia să fie vizitaţi mai mult de cinci minute într-o oră, iar vizitatorii nu puteau fi decât membrii familiei.

În timp ce orele se scurgeau, transformându-se în zile, am început să-mi cunosc tot mai bine colegii de cameră. Prin intermediul frânturilor de conversaţii pe care le auzeam, a instrucţiilor medicilor şi a altor sunete, am reuşit, puţin câte puţin, să-mi fac o imagine despre ei.

Lângă mine era un bărbat care gemea continuu. Când s-au schimbat surorile de noapte cu cele de dimineaţă, am auzit-o pe una dintre ele şoptindu-i celeilalte: „Şi-a împuşcat soţia şi apoi a încercat să se sinucidă. Dar probabil că nu va mai avea ocazia să o facă din nou pentru că este deja reţinut”.

Acum îmi puteam explica zgomotul provocat de zăngănitul unor lanţuri: bărbaţi respectiv fusese încătuşat chiar de patul său!

O femeie dintr-un alt pat murmura şi suspina toată noaptea. Ea se ruga mereu de surori să-i dea o ţigară sau o îngheţată.

Judy era o fată la fel de tânără ca şi mine. Numai că ea era în comă, ca urmare a leziunilor provocate de un accident de maşină.

Tom era un tânăr care se afla acolo din pricina unui accident de plonjare în apă. Ciudat! Ştiam că Tom îşi fracturase gâtul, dar nu înţelegeam că la fel păţisem şi eu. Nimeni nu mi-o spusese.

Tom nu putea nici măcar să respire. Am aflat acest lucru atunci când am întrebat-o pe o soră de unde provine un anumit zgomot. Ea mi-a explicat că este de la echipamentul de reanimare şi respiraţie artificială al lui Tom.

Când am aflat despre asemănarea accidentelor noastre, am început să ne trimitem bileţele unul altuia. „Bună. Eu sunt Tom”, s-a prezentat el în primul bileţel. Surorile şi vizitatorii ne scriau bileţelele şi tot ei erau curierii care le duceau la destinaţie.

Noaptea, când fluxul activităţilor era mai puţin intens, auzeam desluşit suspinele şi gemetele celorlalţi pacienţi din salonul meu de terapie intensivă. Ascultam cu atenţie zgomotul potolitor al echipamentului de reanimare al lui Tom şi, pentru că nu mă puteam întoarce ca să-l văd, sunetul acela mă liniştea şi mă consola. Mă simţeam parcă înrudită cu el şi mă întrebam cum arată. *Mâine*, mă gândeam eu, *am să-i cer o fotografie*.

Dar mai târziu, în aceeaşi noapte,

reanimatorul lui Tom s-a oprit. Tăcerea mi s-a părut la fel de puternică ca şi o explozie. M-a cuprins panica şi vocea mi s-a sugrumat în timp ce încercam să strig disperată după ajutor. Am auzit apoi surorile năpustindu-se grăbite către patul lui Tom.

„Reanimatorul lui nu mai funcţionează! Aduceţi altul nou!”, a poruncit cineva.

Puteam distinge zgomotul repezit al paşilor alergând pe holul pardosit cu dale şi sunetele metalice ale aparatului de oxigen care era mişcat din loc şi îndepărtat din salon. O altă persoană a chemat ajutorul de urgenţă, de la telefonul din cabina surorilor. În câteva minute toată încăperea şi holul s-au umplut de lume, de instrucţiuni şoptite şi urgente, de zarva şi agitaţia confuză a momentelor de criză.

„Tom! Mă auzi, Tom?”, a strigat un doctor. Apoi a întrebat scurt şi poruncitor: „Unde este celălalt reanimator?”

„Să încercăm respiraţia artificială, domnule doctor?”, a întrebat un glas de femeie.

Începusem să ameţesc şi să aiurez gândindu-mă la frustrările paraliziei mele. Eram neajutorată, şi chiar dacă aş fi putut să mă mişc, nu aş fi putut face nimic. Zăceam acolo cu ochii larg deschişi, fixând cu privirea pierdută tavanul, în obscuritatea ameninţătoare a încăperii.

„Infirmierul a trebuit să meargă jos pentru ca să aducă un alt aparat. Este pe drum.”

„Nu conteniţi cu respiraţia gură la gură. Trebuie să-l ţinem în viaţă până când…” Şi vocea bărbatului a fost dintr-odată înăbuşită de un

zgomot prelung.

Am auzit pe hol uşile de la lift deschizându-se şi închizându-se, iar apoi nişte paşi grăbiţi şi insistenţi îndreptându-se spre secţia noastră de terapie intensivă odată cu zăngănitul echipamentului. Cu un sentiment de uşurare, am auzit pe cineva zicând: „Am adus aparatul. Vreţi să faceţi loc?”

Dar imediat mi-a fost dat să aud cu groază o replică înfiorătoare: „Degeaba. L-am pierdut. Este mort!”

Am simţit cum pielea de pe spate şi de pe ceafă mi se face ca la găină. Cu groază crescândă mi-am dat seama că nu discutau despre un pacient necunoscut sau o oarecare statistică impersonală, ci chiar despre Tom. *Tom era mort*!

Am vrut să ţip, dar nu am fost în stare. În noaptea aceea mi-a fost teamă să adorm de spaimă că, odată adormită, nu mă voi mai trezi nici eu.

În ziua următoare groaza nu mi-a fost deloc atenuată. Mă întristasem din pricina unui om pe care nu-l cunoşteam decât graţie câtorva bileţele, şi începusem să meditez la propria mea situaţie. Din fericire, eu nu depindeam de un aparat pentru a respira, însă depindeam de soluţiile intravenoase care-mi fortificau corpul şi de cateterul introdus în vezică pentru a-mi drena resturile şi otrăvurile din corp.

Oare ce se va întâmpla dacă una dintre acestea eşuează? Ce se va întâmpla dacă cleştele metalice se slăbesc şi-mi scapă capul? Ce se va întâmpla dacă... Simţeam în cap o învălmăşeală

confuză şi creierul ca un covrigel, speriat.

O zi sau două mai târziu a fost adus un alt bărbat cu o leziune asemănătoare cu a mea. L-au pus pe un pat Stryker şi l-au înfăşurat cu o meşă de oxigen.

Cu coada ochiului am putut zări cum arată cadrul acelui pat. Nu-l puteam vedea pe al meu, dar acum puteam înţelege ce se întâmplă de fiecare dată când mă întorceau – două ore cu faţa în sus, două ore cu faţa în jos. Privind la el aveam senzaţia că eram asemenea unor juncani puşi la frigăruie, fiind întorşi cu regularitate când pe o parte, când pe alta, pe un grătar uriaş. Eram îngrozită de fiecare dată când veneau să mă răsucească.

Noul pacient era la fel de neliniştit. Într-o zi, pe când infirmierii se pregăteau să-l răsucească, el a început să strige: „Nu! Vă rog să nu mă întoarceţi! în poziţia dinainte nu puteam să respir! Nu mă mai întoarceţi!”

„Totul este în ordine, domnule”, au reacţionat ei impasibili. „Te vei simţi bine. Trebuie să te întoarcem. Astea-s ordinele doctorului. Eşti gata, Mike? La trei. Unu, doi, trei!”

„Nu! Vă rog! Nu pot să respir! Sunt sigur că voi leşina!” „Te vei simţi bine, nu-ţi face griji. Relaxează-te.” Apoi i-au fixat meşa de plastic pentru a primi oxigen şi au plecat. Auzeam respiraţia întretăiată şi chinuită a omului, şi am început să mă rog lui Dumnezeu ca cele două ore să treacă mai repede – atât de dragul lui, cât şi pentru propria-mi linişte şi pace.

Apoi, deodată, respiraţia lui s-a oprit. Şi de

data aceasta am simţit agitaţia şi activitatea intensă a surorilor şi infirmierelor care mişunau peste tot, reacţionând grăbite în momentele de criză. Dar, din nou a fost prea târziu.

Lacrimi fierbinţi mi-au curs pe obraji. Frustrarea şi teama, tovarăşele mele gemene de suferinţă din primele zile de spitalizare, puseseră din nou stăpânire pe mine. Cu o senzaţie de zdruncinare şi groază crescândă, mi-am dat seama că secţia de terapie intensivă unde mă aflam era locul, de fapt, camera celor *muribunzi*. Am înţeles atunci că propria mea viaţă era doar ceva fragil, un lucru de care nu puteai fi sigur.

Scurt timp după aceea, în timpul unei manevre de întoarcere, am leşinat şi mi-am pierdut respiraţia. Dar în câteva minute am fost reanimată şi m-am simţit în siguranţă, datorită eficienţei şi grijii profunde a personalului care mă înconjura.

„Îţi vom purta bine de grijă, Joni”, m-a consolat unul dintre doctori. După aceea, cu toate că fiecare întoarcere constituia o experienţă încă înspăimântătoare pentru mine, eram conştientă de faptul că surorile şi infirmierele se străduiau să fie mai atente decât înainte. Sau, cel puţin aşa mi se părea.

Am început apoi să observ că în secţia de terapie intensivă era destul de frig. Aproape toţi ceilalţi pacienţi erau inconştienţi cea mai mare parte a timpului, astfel că nu-şi dădeau seama de frigul di.n încăpere, însă pe mine începuse să mă deranjeze. Îmi era frică să nu răcesc, mai ales că într-o zi una dintre infirmiere a lăsat să se

înţeleagă, fără să vrea, că o răceală ar fi putut avea implicaţii periculoase asupra mea. Un alt pericol era otrăvirea sângelui, ceea ce se întâmpla oarecum destul de frecvent în asemenea cazuri. Existau atâtea lucruri de care să mă tem şi să mă îngrozesc! Nimic nu părea pozitiv sau încurajator.

Doctorii veneau în fiecare zi să mă vadă, iar uneori veneau câte doi şi discutau cazul meu.

„Are cvadriplegie totală”, a explicat un doctor partenerului său, „rezultatul unei fracturi diagonale la nivelul vertebrelor cervicale a patra şi a cincea”.

Ştiam că sunt paralizată, dar nu ştiam de ce. Nici cât timp va dura. Nimeni nu îndrăznea să-mi explice ceva despre leziunea mea. Când le întrebam pe surori, ele îmi spuneau: „Întreabă-i pe doctori”, iar aceştia îmi răspundeau: „O, tu eşti bine, chiar foarte bine!”

Însă eu mă gândeam la tot ce putea fi mai rău, şi anume la faptul că îmi frânsesem gâtul. Era singurul gând care mă îngrozea. Mă urmărea tot timpul o amintire vie din copilărie, singura dovadă „reală” pe care o cunoşteam despre cineva care îşi rupsese gâtul.

Un bărbat din povestea *Frumuseţea neagră* căzuse de pe cal şi-şi rupsese gâtul. Şi *a murit*.

Aşadar, în sinea mea, nu voiam să aud nimic despre accidentul meu şi, în mod conştient, am început să-mi distrag atenţia de la discuţiile personalului medical.

Ştiam că mă găsesc într-un salon al muribunzilor din cauză că *urma să mor şi eu*, ca şi Tom şi celălalt om. Amândoi avuseseră leziuni

similare cu a mea. *Am să mor şi eu*, mă gândeam, *numai că lor le este frică să-mi spună*!

Doi

Zilele treceau repede şi monoton, fiind marcate numai de coşmarurile mereu prezente în timpul somnului şi de stânjeneala provocată de închisoarea mea de pânză groasă şi lamele cleştilor de metal. Ajunsesem, în sfârşit, la concluzia că probabil nu voi muri. Dar în timp ce alţi pacienţi din secţia de terapie intensivă ori mureau, ori se făceau mai bine şi erau transferaţi în saloanele de tratament obişnuit, eu rămâneam tot acolo. Nu mergeam nici spre mai bine, dar nici spre mai rău.

Ca să-mi abat gândul de la chinul şi tortura coşmarurilor din care mă trezeam adesea îngrozită şi leoarcă de transpiraţie, am început să visez cu ochii deschişi, reamintindu-mi toate întâmplările din viaţa mea dinainte de accident.

Avusesem o viaţă foarte fericită în mijlocul familiei şi a prietenilor mei. Nu cunoscusem niciodată nenorociri sau tragedii care să ne lovească în mod direct. Din câte puteam să-mi aduc aminte, în casa noastră nu existase altceva decât fericire şi bucurie.

Probabil că motivul acestei stări de lucruri a fost tatăl meu-omul căruia îi port şi numele, Johnny Eareckson. Născut în anul 1900, tata este întruchiparea a tot ceea ce a fost mai bun atât în secolul al nouăsprezecelea, cât şi în secolul douăzeci. El este un artist creativ şi un romantic incurabil, dar, în acelaşi timp, este la curent cu toate cuceririle tehnicii moderne. Tatăl său făcuse

afaceri cu cărbune pentru combustibil, iar în copilărie, atât înainte cât şi după şcoală, tata se îngrijea de cai. De asemenea, a dobândit multe cunoştinţe prin ceea ce numeşte el „şcoala loviturilor dure” sau „şcoala vieţii”. Fusese întotdeauna atras de îndeletnicirile neobişnuite şi de munca istovitoare, pentru că, zicea el, din acestea simţi că ai într-adevăr de învăţat. Crezul său este format din caracterul personal, fericirea individuală şi dezvoltarea spirituală. Numai cel care posedă astfel de calităţi şi le poate lăsa ca moştenire copiilor săi, numai acela este considerat de tata ca fiind un om de succes.

Tata a făcut aproape orice în viaţă: de la marinar, până la administrator al propriului său rodeo! Viaţa lui a fost plină de hobby-uri – cai, sculptură, pictură, construire şi asamblare, lucrările făcute de mâinile sale acoperind pur şi simplu toţi pereţii şi poliţele din casa noastră.

Odată l-am întrebat: „Tati, cum îţi găseşti timp ca, pe lângă slujba ta, să faci toate aceste lucruri?”

M-a privit cu ochii săi scânteind de un albastru transparent şi senin, şi mi-a răspuns: „Draga mea, totul a început în timpul marii crize economice. Nimeni nu găsea de lucru. Cei mai mulţi oameni stăteau cu mâinile încrucişate şi erau profund deprimaţi, văicărindu-se de propria lor stare. Dar eu? De ce să stau aşa, când puteam să-mi folosesc mâinile? Să ciopleşti şi să sculptezi nu te costa nimic! Astfel că am început să făuresc obiecte de preţ din lucrurile pe care alţii le aruncau. Mâinile mele au fost mereu ocupate în

tot timpul depresiunii economice. O deprindere odată dobândită devine o a doua natură.”

În aceiaşi ani de cumplită sărăcie, tata a fost şi luptător olimpic. A fost campion naţional la lupte greco-romane, de cinci ori medaliat la Campionatul de lupte al Organizaţiei Tineretului Creştin din America, fiind selecţionat în echipa Statelor Unite ale Americii la Olimpiada din 1932. Însă, din acea perioadă când practica luptele, s-a ales cu o meteahnă care îl face şi astăzi să meargă uşor şchiopătând.

Când era tânăr s-a implicat activ în lucrarea tineretului din biserica sa. Până pe la 30 de ani a fost „Căpitanul John” al tuturor tinerilor din biserică. Îi însoţea pe copii şi pe tineri în taberele creştine organizate în campinguri, îi ducea în drumeţii de noapte şi excursii de agrement, retrăgându-se în mijlocul naturii pline de viaţă şi armonie. Avea o camionetă veche, cu paturi detaşabile, pe care o burduşea cu copii, cu saci de dormit, cu o sobă de gătit şi alte provizii necesare la bord, şi pleca în una din „călătoriile Căpitanului John”. Erau zile memorabile, care lăsau adesea amprente şi amintiri de neuitat asupra multor tineri. Dar cea mai mare impresie a fost lăsată asupra unei tinere energice şi sprintene, pe nume Margaret „Lindy” Landwehr, atrasă de atletism şi ieşirile în aer liber, şi care a reţinut astfel atenţia „Căpitanului John”.

Curând, „Lindy” şi „Căpitanul John” s-au îndrăgostit unul de altul. Însă cele mai multe din întâlnirile lor erau aglomerate, pentru că, mai totdeauna, „Căpitanul John” aducea cu sine

întreaga grupă de tineri, care nu se dădea despărţită de el!

Ca semn al dragostei sale, tata a trudit zi şi noapte ca să clădească o casă pe care să o ofere mamei ca dar de nuntă. Era spre sfârşitul crizei economice şi încă nu se găseau bani, aşa că el a început să cutreiere întreg ţinutul cu camioneta sa în speranţa că va aduna câteva materiale de construcţie necesare. Şi a reuşit! De la o corabie veche şi părăsită a recuperat nişte grinzi uriaşe pentru temelia şi căpriorii casei.

Într-o zi, pe când conducea maşina, a văzut nişte oameni demolând un zid de piatră.

„Ce aveţi de gând să faceţi cu pietrele acestea?”, i-a întrebat el.

„De ce?”, au zis ei.

„Aş fi tare bucuros să vi le car de aici”, a replicat tata.

„Foarte bine”, a răspuns şeful de echipă mai mult mormăind, „dar asigură-te că până vineri nu va mai fi niciuna aici. Noi trebuie să începem o lucrare pe acest loc”.

„Desigur, domnule!”, a strigat tata. Şi a început remarcabila muncă de buldozer, mutând, manevrând la camionetă, cărând şi încărcând de unul singur bolovani ce depăşeau adesea cincizeci de kilograme. După multe astfel de transporturi, a reuşit să adune piatră suficientă pentru toată casa. Astăzi, cele două şeminee splendide din piatră masivă, care ne împodobesc casă, se datorează acelei munci trudnice a tatălui meu.

La fel s-a întâmplat când au avut nevoie de scânduri, cărămizi şi alte materiale de construcţie.

Până la urmă însă, casa viselor sale a fost terminată. El şi cu mireasa lui s-au mutat în ea, şi de atunci locuiesc tot acolo.

Tata era interesat în mod activ atât de afacerile particulare, cât şi de treburile cetăţeneşti. Cu ani în urmă el a pornit propria lui afacere cu duşumele.

El spunea: „Cred că jsunt prea independent ca să lucrez pentru altcineva. Îmi iubesc prea mult familia ca să fiu înhămat şi legat de programul şi interesele altcuiva. Fiind propriul meu patron, dacă vreau să-mi iau o zi liberă şi să plec cu familia la ocean sau să o petrecem călărind, nu trebuie să întreb pe nimeni. Pun doar un semn pe uşă, încui şi plec”.

Şi aşa făceam. Am avut fericirea să mergem în nenumărate călătorii şi vacanţe, şi toate erau atât de distractive şi vesele, încât este greu de crezut că ele făceau parte în acelaşi timp din propria noastră educaţie. În timpul drumeţiilor noastre „de supravieţuire” în deşert sau în munţi, cu rucsacul şi tot calabalâcul în spate, tata ne-a învăţat geografie şi geologie. Ne-a arătat cum să deosebim urmele diferitelor animale, cum să le distingem după cântecul sau urletul lor, după obiceiurile şi modul lor de viaţă – lucruri pe care nu le-am fi putut învăţa niciodată în oraş.

Ne-a introdus în tainele călăriei imediat ce am fost în stare să stăm pe picioare. Eu am fost aşezată în şa la vârsta de doi ani. De fapt, tata se făIea adesea: „Vă mai amintiţi când întreaga noastră familie a călărit un parcurs de 160 de kilometri? De la Laramie până la Cheyenne, în

statul Wyoming! îţi aduci aminte, Joni? Tu erai numai de patru anişori! Cea mai tânără participantă care a călărit vreodată în cursa Cheyenne”. Când am fost puţin mai mari, am făcut cu toţii o excursie călare pe animale de povară în sălbăticia munţilor Medicine Bow, unde am căpătat un mare respect pentru Dumnezeu şi minunata Sa creaţie.

Tata ne-a învăţat să călărim cu graţie şi eleganţă, ne-a arătat cum să ne legănăm lejer în pasul cadenţat al calului, dându-ne adevărate lecţii de artă a călăriei. „Lăsaţi-vă purtaţi într-o mişcare vălurită, odată cu calul”, spunea el, „şi nu ca începătorii, ţopăind pe spatele bietului animal. Este aproape imposibil să vă sincronizaţi mişcările săltate în şa cu mersul cadenţat al calului. Mai degrabă trebuie să vă legănaţi odată cu el, nu să săltaţi haotic în trapul său”.

Tata era întotdeauna calm, amabil şi prietenos. Nimic şi nimeni n-a reuşit să-l scoată vreodată din sărite. În toată copilăria noastră, nu l-am văzut niciodată pierzându-şi cumpătul. Tocmai de aceea, comportarea noastră s-a bazat pe principiul „să nu-l supărăm pe tati”. Ne-am ferit de anumite lucruri nu pentru că ar fi fost rele sau dubioase, ci pur şi simplu pentru că „l-ar fi afectat pe tati”.

Când venea la spital să mă vadă, în cursul scurtelor vizite ce erau permise în secţia de terapie intensivă, el încerca să-şi păstreze acelaşi spirit hotărât şi pozitiv pe care i-l cunoşteam dintotdeauna. Dar, oricât de mult ar fi încercat să pară relaxat şi plin de nădejde, ochii săi albaştri,

de obicei atât de limpezi şi strălucitori, erau acum posomorâţi şi întunecaţi, trădându-i emoţia. Mâinile sale noduroase şi bătute de vânturi tremurau, dezvăluind adevăratele lui sentimente. Era rănit şi, în acelaşi timp, speriat. Fiica pe care o iubea atât de mult şi căreia îi dăduse propriul său nume, zăcea acum neajutorată într-un sandviş de canava şi o încâlceală de tuburi intravenoase şi de cateter.

Spitalul nu era nicidecum un loc în care acest om, care îşi petrecuse toată viaţa în aer liber ca atlet activ, să se simtă în largul său. Durerea şi neliniştea lui erau greu de ascuns. Mă durea când vedeam cât de mult suferea şi cât de puternic îl afectase accidentul meu. *De ce*, *Doamne*? *t* mă întrebam eu, *de ce îngădui Tu acest lucru*?

Familia noastră era puternic sudată printr-o legătură de dragoste neobişnuit de strânsă şi intensă, a cărei sursă era mama. Şi ei îi plăceau activităţile în aer liber şi competiţiile atletice, împărtăşind astfel pasiunea şi interesele tatii. De fapt, ea ne-a învăţat, pe noi fetele, să jucăm tenis. De asemenea, înotul şi excursiile erau activităţi la care participa fără echivoc întreaga familie.

Mama, cu caracterul ei puternic şi personalitatea-i iubitoare, a muncit din greu alături de tata, pentru a ne asigura un cămin şi o existenţă fericită. Rareori a apărut vreun dezacord între părinţii mei, dragostea lor evidentă unul pentru celălalt reflectându-se în viaţa noastră şi făcându-ne să ne simţim acceptaţi şi în siguranţă.

După accident, mama a fost cea care a preluat sarcina îngrijirii mele la spital. Primele

patru zile ea nu s-a mişcat de la capul meu, stând acolo zi şi noapte, toată odihna ei rezumându-se doar la scurte moţăieli pe o canapea din anticameră. Nu a plecat până când nu a fost absolut sigură că mă aflam în afara oricărui pericol.

Fiind o familie atât de unită, surorile mele împărtăşeau din plin grijile şi preocupările părinţilor. Kathy, în vârstă de douăzeci de ani, brunetă, drăguţă şi timidă, a fost cea care m-a scos din apă şi mi-a salvat viaţa.

Jay, care avea douăzeci şi trei de ani când s-a produs accidentul, era sora de care mă simţeam cea mai apropiată. Era foarte liniştită şi graţioasă, iar părul ei lung şi blond sclipea din cauza expunerii permanente la soare şi a înotului.

Jay era căsătorită şi avea o fetiţă pe nume Kay. În ciuda responsabilităţilor sale de familie, ea îşi găsea timp să mă viziteze la spital şi să stea de vorbă cu mine, iar eu aşteptam cu nerăbdare apariţiile ei. Dacă eram întoarsă cu faţa în jos, se întindea pe duşumea, răspândind acolo revistele mele preferate. *Şaptesprezece*, pe care încercam să le citim împreună. Tot ea a împodobit colţul meu de salon cu flori şi postere, deşi „regulamentul” a cerut ca toate acestea să dispară de îndată.

Linda, sora mea cea mai mare, era căsătorită şi avea trei copilaşi. Pentru că era cu aproape zece ani mai în vârstă decât mine, nu mă simţeam atât de apropiată de ea ca şi de Kathy şi Jay.

Amintirile legate de minunatul timp petrecut în sânul familiei m-au ajutat să alung durerea şi

coşmarurile. Mi-am adus aminte, de asemenea, de experienţele şi întâmplările plăcute din vremea liceului şi de prietenii pe care mi-i făcusem pe atunci.

Liceul Woodiawn era aşezat într-o zonă foarte pitorească a suburbiilor oraşului nostru, Baltimore. Clădirile din cărămidă, cu două etaje, erau situate în mijlocul unui campus folosit din plin pentru activităţi în aer liber. Aleile erau străjuite de copaci semeţi, iar prin mijlocul pajiştilor şerpuia un pârâu. Studenţii de la arte se împrăştiau deseori prin acest campus atât de pitoresc şi peisagistic, pentru a desena sau picta.

În spatele clădirilor era terenul de atletism, pistele de alergări, terenurile de tenis şi de lacrosse. Lacrosse-ul era jocul meu preferat, sportul pe care îl iubeam cel mai mult. De fapt, numirea mea ca şi căpitan al echipei feminine de lacrosse a liceului, când eram în ultimul an, a însemnat pentru mine mult mai mult decât nominalizarea pentru Societatea de Onoare.

În al doilea an de liceu la Woodiawn am venit în contact cu o organizaţie religioasă numită *Viaţa tinerească*, care se ocupa în primul rând de copiii de liceu. Ulterior am observat că mulţi dintre cei mai „dibaci” elevi, cei mai buni la învăţătură şi cei mai populari, erau membri ai acestei organizaţii creştine. Aşadar, când am aflat că *Viaţa tinerească* urma să sponsorizeze o „tabără fantastică”, m-am hotărât să merg şi eu.

„Mamă”, am implorat-o eu, „pur şi simplu trebuie să mă laşi să merg. Te rog din suflet!” Eram o fată de cincisprezece ani, în căutare de

identitate şi sens în viaţă.

Tabăra s-a ţinut în Natural Bridge, statul Virginia. O mulţime de copii de la liceele din zona oraşului Baltimore au invadat acea mică localitate, găsindu-şi punctul de convergenţă în hazul şi distracţia unui weekend de neuitat, provocaţi fiind să afle, în acelaşi timp, ce are de gând să le spună Biblia cu privire la relaţia lor cu Dumnezeu.

Carl Nelson, predicatorul de la *Viaţa tinerească*, ne-a împărtăşit faptul că Evanghelia începe cu slava lui Dumnezeu şi cu dreptatea Sa. „Standardul de neprihănire a fost exprimat prin „Cele zece porunci”, ne-a spus el.

Apoi, în timp ce ne vorbea, a deschis Biblia şi a citit în ea că „prin lege vine cunoştinţa deplină a păcatului”. „Deci”, a continuat el, „este imposibil să ajungi în cer încercând doar să te conformezi unei liste morale de lucruri permise şi nepermise. Nu există absolut nicio cale prin care am putea să trăim împlinind poruncile trasate şi stabilite de Dumnezeu”.

Când întrunirea a luat sfârşit m-am cufundat pe gânduri, rătăcind singură în noaptea liniştită ce se aşternea.

Eu, o păcătoasă? Nu înţelesesem niciodată ce vrea să însemne de fapt acest cuvânt. Totuşi, acum eram în stare să-mi văd răzvrătirea în lumina perfecţiunii lui Dumnezeu. Am înţeles că eram o *păcătoasă* pierdută, oricât de ciudat mi-ar fi sunat acest cuvânt.

Este clar că nu mă pot mântui singură, dar cine…

Şi tot ce ne împărtăşise Care până atunci, în

acel sfârşit de săptămână, a început să capete contur şi înţeles în inima mea. *Iată de ce a venit Domnul Iisus*, *Fiul lui Dumnezeu*!

„Fiind Dumnezeu întrupat, El a împlinit legea şi a trăit o viaţă desăvârşită. Iar apoi, murind, El a plătit pedeapsa păcatelor noastre…”, îmi aminteam eu cuvintele lui Care.

M-am aşezat jos, m-am rezemat de un copac şi mi-am ridicat privirile spre întinderea nemărginită şi tăcută a stelelor, parcă aşteptând să văd ceva – nu ştiu ce. Zăream doar sclipirea unor luminiţe clipocind. Şi aşa, în timp ce priveam, am fost copleşită de dragostea lui Dumnezeu. Am închis ochii şi am început să mă rog: „Oh, Doamne, îmi văd acum păcatul şi totodată văd mila Ta. Îţi mulţumesc pentru că L-ai trimis pe Fiul Tău. Iisus Hristos, ca să moară pentru mine. M-am hotărât în inima mea să nu mai fac nimic care Te-ar mâhni. În Loc să fac voia mea, doresc ca Tu, Iisuse, să te aşezi pe tronul vieţii mele şi să mă conduci. Îţi mulţumesc că m-ai mântuit de păcate şi mi-ai dat viaţă veşnică.” Am sărit veselă de la locul meu şi am alergat în cameră, nerăbdătoare să-i povestesc prietenei mele. Jackie, cum m-a mântuit Dumnezeu.

În copilărie auzisem tot mereu despre marea dragoste a lui Dumnezeu faţă de mine. Mama şi tata erau creştini, membri credincioşi ai Bisericii Episcopale Reformate din Catonsville.

Dar eu, în primii ani ai adolescenţei, căutam propriul meu stil de viaţă şi propria mea cale, neavând timp pentru Dumnezeu. Experimentasem o mulţime de lucruri pentru a-mi găsi locul în

viaţă. La început am crezut că popularitatea şi întâlnirile sunt soluţia. Apoi am crezut că atletismul poate fi domeniul prin care să-mi descopăr menirea. Însă, acum, căutările mele s-au sfârşit! Toate piesele s-au potrivit laolaltă, şi totul a căpătat un înţeles pentru mine! *Iisus, Fiul lui Dumnezeu, a venit ca să mă mântuiască şi să mă facă o fiinţă sănătoasă şi integră*!

Un potop de bucurie personală s-a revărsat în acea noapte peste mine, şi m-am decis să-L invit pe Domnul Iisus Hristos în viaţa mea şi în inima mea. Rămâneau încă multe lucruri neînţelese, dar urma să descopăr că Dumnezeu este răbdător, iubitor, iertător şi îngăduitor cu greşelile noastre.

În tabăra aceea au fost prezentate două concepte pe care nu le înţelesesem niciodată atât de clar înainte. Am aflat că eram o păcătoasă pentru că nu eram în stare, după cum nimeni nu a fost în stare, să trăiesc conform standardelor lui Dumnezeu în ceea ce priveşte comportarea, împlinind legile şi poruncile Sale. De aceea la lăsat El pe Fiul Său, pe Domnul Iisus Hristos, să moară pentru mine. A fost un moment plin de emoţie şi de semnificaţie atunci când mi-am dat seama că Iisus a murit pentru mine, în mod personal.

Apoi am auzit vorbindu-se despre o noţiune foarte interesantă numită „viaţă din belşug”. Care, consilierul nostru, ne-a explicat că Iisus a venit nu numai ca să moară pentru păcatele noastre, ci şi să ne dea o „viaţă din belşug” (Ioan 10: 10). În mintea mea de copil, viaţa din belşug însemna să slăbeşti, să ai noi admiratori cu care să-ţi dai

întâlnire la şcoală, să ai o mulţime de prieteni şi să primeşti note mari.

Părerea şi înţelegerea mea despre viaţa din belşug erau, desigur, total greşite. În primii ani de liceu au fost destule lucruri care mi-au scăpat. Mă aşteptam să găsesc siguranţă şi scop în lucruri – lucrurile pe care se baza viaţa mea spirituală de creştină începătoare – mersul la biserică, cântatul în cor, slujba de membru coordonator al organizaţiei *Viaţa tinerească*. Întreaga mea viaţă era concentrată asupra acestor lucruri, şi nu asupra lui Dumnezeu. Existenţa mea se consuma în jurul unor valori trecătoare, vremelnice: propriile mele dorinţe şi eul meu.

În această perioadă l-am întâlnit pe Jason Leverton. Jason era un tip cu personalitate, musculos şi bine făcut. Cu umerii săi laţi, cu ochii săi căprui pătrunzători, cu bogatul său păr bălai, colegii de la lupte l-au supranumit „Fulgerul blond”, pentru viteza şi capacitatea de care dădea dovadă în competiţiile campionatelor sportive. Jason şi cu mine ne întâlneam cu regularitate, fiind mereu împreună atât la şcoală, cât şi în timpul liber.

Lui tata îi plăcea de Jason mai ales datorită interesului său profund pentru luptele greco-romane. Nu mă surprindea deloc faptul că eram vioara a doua pentru tata atunci când ne vizita Jason. Adeseori se „prindeau” prietenos unul de celălalt, demonstrându-şi tehnici neobişnuite din arta luptelor.

Jason era foarte distractiv. Ne-am împărtăşit unul altuia secretele şi planurile noastre de viitor.

Am plănuit să mergem împreună la facultate şi, probabil, chiar să ne căsătorim într-o bună zi.

Aveam un loc preferat-un parc din apropiere-unde ne plimbam şi discutam. Jason era şi el foarte activ în cadrul *Vieţii tinereşti* astfel că foloseam deseori aceste ocazii pentru a împărtăşi câteva din gândurile noastre spirituale şi pentru a ne ruga împreună. Uneori chiar, după stingere, escaladam geamul dormitorului meu de la etaj şi coboram pe burlan, numai ca să mă întâlnesc cu el. Până când m-a prins mama într-o noapte! După aceea a avut ea grijă să se asigure că respect orele de somn şi să mă supun regulilor legate de stingere.

Odată cu romantismul dragostei ce se înfiripa între noi, au început să apară şi adevăratele conflicte. Amândoi eram în ultimul an de liceu şi ştiam că sunt fixate anumite limite în exprimarea afecţiunii unuia faţă de celălalt. Însă niciunul dintre noi nu aveam tăria necesară şi resursele lăuntrice care să fie în stare să mânuiască ispitele.

Mergeam adesea la plimbare cu maşina sau călare. De multe ori ieşeam să ne deconectăm în aer liber, călărind împreună printr-o poiană deschisă, înconjurată de codri minunaţi, sub un cer albastru intens şi presărat cu nori albi de vară, strălucitori şi magnifici. Priveliştile, sunetele şi mirosul îmbătător al câmpiei aveau în ele o provocare teribilă la romantism şi erotism. Înainte ca să ne dăm seama de ceea ce se întâmplă, ne pomeneam ţinându-ne de mână, îmbrăţişându-ne, sărutându-ne, toate aceste expresii tinereşti şi inocente ale dragostei reciproce dând frâu liber

mângâierilor, atingerilor şi pasiunilor pe care nu le puteam controla. Voiam să întrerupem aceasta, dar imediat ce ne aflam împreună în vreun ungher izolat, cădeam din nou unul în braţele celuilalt. Lipsa de stăpânire de sine ne frământa însă îngrozitor.

„Jason, de ce nu ne putem opri? Ce se întâmplă cu noi?”, l-am întrebat eu într-o seară.

„Nu ştiu. Ştiu că n-ar trebui să greşim, dar…”

„Jason, trebuie să încetăm să ne mai vedem pentru o vreme. Este singura cale. Eu nu mă pot împotrivi ispitei, şi nici tu. De fiecare dată când rămânem singuri, noi – of! – păcătuim. Dacă vrem să ne pocăim cu adevărat de tot ce-am făcut, atunci trebuie să nu ne mai întâlnim şi să ne separăm pentru o perioadă, ca să putem evita ispita”.

Jason nu a răspuns nimic şi un timp a tăcut. Dar apoi a consimţit cu mine, spunând: „Poate că ar trebui”.

El mi-a propus că, între timp, aş putea să mă bucur de întâlnirile cu prietenul său, Dick Filbert, un creştin matur şi sensibil. Cred că se gândea la faptul că, deşi mă întâlneam cu altcineva, putea să-mi rămână în continuare un prieten cu care să am doar legături indirecte.

Dick era înalt, slăbuţ şi arătos, ca şi Jason, dar în celelalte privinţe nu se mai asemănau deloc. Dick era tăcut, timid, însă mult mai expresiv. O aură de neglijenţă şi nepăsare îl înconjura începând chiar de jos, de la mocasinii şi blugii lui ponosiţi, iar vocea-i dulce dezvăluia o pace şi o seninătate adâncă. Ochii lui Dick, albaştri şi

strălucitori, erau în stare să potolească orice furtună din sufletul meu, iar prezenţa sa era ca o stâncă puternică, de neclintit, de care mă puteam ancora în momente de confuzie.

În ultimul meu an de liceu, mi-am împărţit timpul între Jason şi Dick. Am încercat să evit pasiunile romantice stârnite de amândoi şi să-i tratez doar ca pe nişte simpli şi, în acelaşi timp, buni prieteni. Mă relaxam călărind, ascultând muzică, cântând la chitară şi încercam să-mi îmbogăţesc cunoştinţele despre viaţa creştină prin intermediul studiilor biblice propuse de *Viaţa tinerească*. Chiar şi timpul meu de rugăciune începuse să reflecte preocupări şi scopuri mult mai serioase.

Apoi, am fost admisă pentru semestrul de toamnă, la Colegiul Western Maryland în urma recomandărilor primite de la liceu. Se părea că viaţa mea începe să capete un contur, o direcţie. Şi totuşi n-a fost aşa.

Îmi aduc aminte de o dimineaţă liniştită, imediat după absolvirea liceului, când, tolănită în pat, mă gândeam la toate aceste lucruri şi visam cu ochii deschişi.

Lumina soarelui de vară care pătrundea prin fereastră îmi inunda camera. Strecurându-se printre frunzele copacilor din grădină, împroşca pe pat şi de-a lungul tapetului trandafiriu pete jucăuşe de lumină tremurândă. Căscând, m-am întors pe partea cealaltă să privesc afară. Când a construit casa viselor sale, tata i-a dat o notă aparte chiar şi prin micuţul „hublou” de deasupra podelei, nu departe de patul în care dormeam. Era

suficient să mă răsucesc în pat şi puteam privi direct afară.

Era încă devreme, dar m-am sculat iute şi am apucat din dulap o pereche de blugi şi o bluză. În timp ce mă îmbrăcam, ochii mi-au căzut din nou asupra diplomei ce se găsea pe măsuţa de toaletă, într-o mapă din piele neagră. Am pipăit încă o dată literele arhaice, granulate, ale numelui meu şi sigla gravată a şcolii. Numai cu câteva zile în urmă străbătusem culoarul din aula împodobită a liceului, îmbrăcată cu roba şi boneta de absolventă, pentru a mi se înmâna acea diplomă.

„La micul dejun!”, am auzit vocea mamei strigându-mă şi trezindu-mă din visare.

„Vin imediat, mami”, am răspuns eu şi, repezindu-mă pe scări în jos, am tras un scaun la masă.

Joni, ai de gând să mergi la fermă după ce se termină biserica?”, m-a întrebat mama.

„Da. Ştiu că Tumbleweed va trebui să fie pregătită pentru spectacolul curselor de vară, însă aş vrea totuşi să mai petrec un timp cu ea, înainte de competiţie.”

„Ferma” era de fapt o gospodărie a familiei noastre, care se găsea la aproximativ 30 de kilometri vest de oraş. Era aşezată într-o panoramă splendidă, pe o creastă de deal, într-o vale de râu pitorească şi plină cu coline, fiind înconjurată de un parc natural al statului.

Până am ajuns acolo, soarele se ridicase deja sus pe cer, iar mireasma fânului proaspăt cosit mă îmbăta alene. O boare răcoroasă adia potolit, aplecând floricelele sălbatice şi ierburile de pe

păşunile povârnite şi legănând gingaş vârfurile crengilor înmiresmate ale merilor din apropiere. Fredonând cu bucurie un cântec domol, am pus şaua pe Tumbleweed şi-apoi am încălecat.

Era atât de reconfortant să fii departe de aglomeraţia, mizeria, zgomotul şi mirosurile nocive ale oraşului. În timpul verii, oraşul Baltimore trebuie să îndure noxele poluante ale uzinelor industriale şi umiditatea sufocantă ce se ridică din golful Chesapeake. Aici, în micuţul nostru paradis, eram liberi să ne bucurăm nestingheriţi de soarele şi aerul curat al verii.

Mi-am strâns coapsele pe spatele lui Tumbleweed şi am îndemnat-o cu călcâiele. Iapa, de culoarea castanei, a zvâcnit pe cărarea prăfuită, într-un trap silenţios. Când am ajuns la păşune, am înghiontit-o din nou cu călcâiele. De fapt, Tumbleweed nu avea nevoie de îndemnuri, ea ştiind că acolo era loc îndeajuns ca să alerge fără niciun pericol de a se poticni în gropi sau de bolovani. De-a curmezişul păşunii erau împrăştiate câteva garduri din bârne groase, tocmai bune de sărit peste ele. Am galopat, uşor către primul obstacol, un gard solid şi larg, înalt de numai patru picioare. Când mi-am strâns pulpele şi genunchii pe trupul lui Tumbleweed, am simţit cum animalul îşi măsura cu precizie pasul lin şi întins.

Călăreţul experimentat cunoaşte din instinct încordarea calului ce se pregăteşte să sară. Atât eu, cât şi Tumbleweed, aveam destule experienţe în această privinţă. Câştigasem împreună tot felul de panglici, medalii şi premii de concursuri hipice.

Cunoşteam până şi zgomotul copitelor, cadenţa lor cea mai potrivită pe pista bătătorită din pământ.

Foarte lin, iapa s-a înălţat şi a trecut peste gard. Suspendată în aer pentru câteva clipe, am avut senzaţia că zbor. Aproape la trei metri deasupra pământului, puternic ancorată de Tumbleweed, eram extaziată la fiecare nouă săritură a iepei. După câteva alergături, Tumbleweed era udă de sudoare şi plină de spumă.

Am strunit-o la trap uşor şi, mergând la pas, ne-am întors la grajd.

„Joni!”

Privind în susul coastei, l-am zărit pe tata călare pe calul său sur, galopând către mine de-a lungul păşunii. Zâmbind, tata şi-a oprit calul în faţa mea.

„Joni, am văzut cum sare. Iapa este într-o formă excelentă. Sunt sigur că la reprezentaţia de săptămâna viitoare veţi înhăţa amândouă câteva premii”.

„Păi, dacă va fi aşa, este doar pentru că tu m-ai învăţat toate secretele călăriei”, i-am amintit eu tatii.

Până când ne-am întors la grajd, am deşeuat caii şi i-am băgat pe fiecare în ţarcul lui, s-a făcut ora patru şi jumătate. „Ar fi bine să ne grăbim spre casă. Nu vreau să întârziem la masă”, am zis eu.

Îmi aduceam aminte deseori de plăcerea acelei zile desăvârşite, călărind pe iapa mea Tumbleweed, sub un cer minunat de vară. Dar în sinea mea ştiam că acea fericire vremelnică era

doar o formă de evadare, minuţios elaborată. Nu voiam să înfrunt adevăratele probleme. Mă întrebam: Doamne, ce trebuie să fac? Sunt mulţumită şi fericită, recunoscătoare pentru toate lucrurile atât de minunate pe care Tu mi le-ai dat! Dar undeva, în adâncul meu, simt că ceva nu este în regulă. Cred Că mă găsesc în momentul în care am nevoie de Tine ca să lucrezi în mod real în viaţa mea.

Urmărindu-mi progresul spiritual din ultimii câţiva ani, mi-am dat seama că nu ajunsesem prea departe. Este adevărat că terminasem cu Jason, iar Dick era mult mai potrivit pentru mine în această privinţă. Dar eram încă înrobită. În locul „păcatelor trupului”, acum eram prinsă în capcană de multe „păcate ale emoţiilor” – mânie, gelozie, resentimente şi egoism. În ultimii ani de şcoală mă lăsasem în voia sorţii. Notele mi s-au micşorat simţitor şi, ca urmare, au început şi disputele aprige cu părinţii. Îmi lipseau raţiunile sau motivaţiile pentru a face binele. Era foarte clar pentru mine că, în cei doi ani care trecuseră de la întoarcerea mea la Dumnezeu, nu progresasem prea mult spiritual. Indiferent de eforturile făcute în încercarea de a mă îndrepta, eram întotdeauna o sclavă a propriilor mele dorinţe.

Insistam la Dumnezeu şi L imploram: „Doamne, dacă Tu exişti într-adevăr, fă ceva în viaţa mea care să mă schimbe şi să mă întoarcă radical. Tu ştii cât de slabă am fost în relaţiile mele cu Jason. Tu ştii cât de egoistă şi geloasă sunt acum cu Dick. Sunt bolnavă de ipocrizie! Vreau să lucrezi în viaţa mea cu adevărat. Nu ştiu

cum şi, în acest moment, nu ştiu nici măcar dacă poţi. Dar, oricum, Te rog fierbinte, Doamne, fă ceva în viaţa mea prin care să-i schimbi direcţia!”

Această rugăciune o adresasem lui Dumnezeu cu puţin înaintea accidentului. Iar acum, zăcând neajutorată şi încătuşată în patul meu Stryker, mă întrebam dacă nu cumva Dumnezeu răspundea astfel rugăciunii mele.

Trei

„Biblia spune că „toate lucrurile lucrează împreună spre bine”, chiar şi accidentul tău, Joni”. Dick încerca să mă mângâie, dar eu nu-l ascultam prea atentă.

„Stau în acest spital nesuferit deja de o lună”, mă plângeam eu, „şi nu prea văd nicio îmbunătăţire! Nu pot să dorm noaptea din pricina coşmarurilor şi a halucinaţiilor cauzate de medicamente. Nu mă pot mişca! Sunt pironită în acest tâmpit pat Stryker! Ce-i bine în asta? Spune-mi, Dick, ce este „spre bine” în toată povestea asta?”

„Eu… eu nu ştiu, Joni. Însă cred că noi trebuie să revendicăm promisiunile lui Dumnezeu. Să ne încredem în El că acest lucru va lucra până la urmă spre bine”, mi-a spus Dick calm şi răbdător. „Vrei să-ţi mai citesc ceva?”

„Nu. Îmi pare rău! N-am vrut să sar aşa cu gura la tine. Presupun că nu mă încred cu adevărat în Domnul, nu-i aşa?”

„Nu-ţi face griji”, mi-a răspuns Dick, întins pe duşumeaua de sub patul meu şi privindu-mă drept în ochi. O tristeţe de necrezut şi o milă surprinzătoare s-a văzut în privirea lui, iar ochii

expresivi i s-au umplut de lacrimi. A clipit şi şi-a întors capul, privind pierdut în altă parte. „Ei bine”, a zis el în cele din urmă, „acum trebuie să plec. Ne vedem mai târziu, de acord?”

Singurul lucru de care m-am putut agăţa de-a lungul acelor prime săptămâni atât de cumplite, a fost credincioşia cu care m-a vizitat Dick, împreună cu mama, tata, Jackie şi Jay. Alţii, precum Jason, veneau şi ei când puteau. Personalul spitalului făcea glume pe seama numărului atât de mare de „verişori” ai mei, iar regula celor „cinci minute de vizită pe oră, numai pentru membrii familiei” a fost încălcată de nenumărate ori.

Când veneau mama şi tata, dacă eram cu faţa în jos, ceream întotdeauna să fiu întoarsă Deşi făceau haz de necaz şi se culcau jos pe podea, pe mine mă durea profund faptul că şi ei, la fel ca toţi ceilalţi, trebuiau să sufere umilinţa de-a se întinde pe duşumea pentru a reuşi să-mi vadă faţa.

Încercam şi eu, din greu, să le aprind speranţa şi credinţa. Gândindu-mă la necazurile mele, mi-am dat seama cu destulă uşurinţă că se găseau în spital mulţi alţii într-o stare incomparabil mai rea şi mai disperată decât a mea. Cu imaginea lor în minte, încercam să ridic moralul părinţilor şi tuturor celor ce veneau să mă viziteze. Începusem să fiu simpatică chiar şi pentru personalul spitalului.

Şi aceasta nu pentru că devenisem mai agreabilă, ci, mai degrabă, pentru că-mi era teamă de faptul că oamenii vor înceta să mă mai viziteze dacă mă vor găsi din ce în ce mai posomorâtă,

amărându-mă şi văietându-mă de starea mea. De aceea, recurgeam la bună dispoziţie şi voioşie.

„O, astăzi eşti într-o dispoziţie excelentă”, a observat într-o zi Anita, una dintre surorile de serviciu.

„Desigur, de ce nu? E o zi minunată!”, i-am răspuns.

„Dar afară plouă!”

„Poate, însă pe mine nu plouă. Eu mă simt cât se poate de comod”, am hărţuit-o eu.

„Vrei să te vizitez mai târziu?”

„Da, mi-ar face deosebită plăcere, Anita”. Deşi avea încredinţate o mulţime de sarcini de serviciu în tot spitalul, Anita s-a interesat în permanenţă de mine. De multe ori îşi petrecea pauza de prânz în compania mea, citindu-mi poemele lui Robert Frost sau pur şi simplu stând de vorbă. Deoarece petrecusem deja atâta timp în salonul acela de terapie intensivă, multe dintre surorile medicale îmi deveniseră prietene. Mă obişnuisem deja cu rutina şi regulamentul spitalului. Şi după cum ele încălcau uneori anumite reguli de dragul meu, îndeosebi când îmi veneau vizitatori, tot aşa începusem să trec şi eu cu vederea neajunsurile spitalului”.

Anita m-a bătut fin pe umăr şi mi-a făcut semn cu mâna, spunându-mi: „Revin mai târziu, Joni”. Apoi i-am auzit paşii uşori depărtându-se pe dalele holului.

Imediat ce a plecat ea, a venit în vizită Jason. „Bună, micuţo”, a zâmbit el răutăcios, „arăţi groaznic astăzi. Când ai de gând să părăseşti locul ăsta?”

„Nu cred că aşa curând. Mă gândesc că trebuie să învăţ ceva din toate acestea”, i-am răspuns eu. „Dickie spune că Dumnezeu lucrează în mod deosebit în viaţa mea”.

„Dumnezeu nu are nimic de-a face cu boala ta! Ţi-ai frânt gâtul, şi asta-i tot. Nu poţi să te dai bătută, să zici „aşa a vrut Dumnezeu”, şi s-o laşi baltă. Trebuie să te lupţi cu ea, Joni, şi să te faci mai bine!”, mi-a răspuns Jason cu asprime.

S-a uitat la mine, neştiind ce să mai zică. Relaţia noastră fusese parcă „făcută bucăţele” de când hotărâsem această perioadă de răceală. Acum el dorea să spună, dacă nu prin cuvinte, cel puţin prin expresia ochilor să-i şi prin apăsarea caldă a mâinii sale pe umărul meu, că încă îi pasă şi este profund interesat de mine.

„Trebuie să ne luptăm până la capăt, Joni. Tu trebuie să te faci bine, mă auzi?” Deodată vocea i s-a frânt şi a început să plângă. „Te rog uită povestea cu „aşa a vrut Dumnezeu” ca tu să fii imobilizată pe acest pat de spital. Luptă-te! Mă auzi?”

A mormăit ceva nedesluşit şi parcă pentru a accentua şi mai tare ideile sale, a adăugat: „Nu are niciun sens. Cum ar putea Dumnezeu, dacă există vreun Dumnezeu, să lase să se întâmple aşa ceva?”

„Ştiu că la prima vedere aşa se pare, Jason. Dar Dickie zice că Dumnezeu trebuie să aibă vreun motiv, o anume raţiune, pentru care a îngăduit acest lucru”.

„Nu ştiu. Poate că sunt doar trist şi cinic, dar eu consider că Dumnezeu nu mai este interesat de

aşa ceva şi nu are niciun amestec în povestea ta. Nu cred că El există!”

Această mărturisire a lui Jason a fost primul pas în pierderea încrederii sale într-un Dumnezeu iubitor – recunoaşterea resemnată a faptului că ceea ce se întâmplase era rezultatul unor forţe oarbe, al hazardului.

După ce a plecat el, am rămas cu privirea aţintită în tavan. Trecuse deja o lună şi mă găseam încă acolo. *Oare ce s-a întâmplat cu mine*? mă întrebam în sinea mea.

„Bună, fetiţo! Ce mai face astăzi fetiţa mea preferată?” Nu-l puteam vedea încă, dar recunoşteam foarte bine glasul doctorului Harris. Când silueta sa înaltă şi roşcovană a apărut în câmpul meu vizual, i-am zâmbit şi l-am salutat. Doctorul Harris fusese de gardă la secţia de traumatisme a spitalului în seara când a avut loc accidentul meu. El s-a interesat îndeaproape de mine şi a urmărit atent cazul meu. Mă fermeca dialectul său scoţian şi faptul că întotdeauna îmi spunea „fetiţă”.

A luat mapa cu diagramele şi observaţiile medicale de la patul meu şi s-a uitat peste ele, examinându-le cu atenţie. „Hm! Arăţi bine, fetiţo. Te simţi mai bine?”

„Eu… eu nu ştiu. Ce se întâmplă cu mine, domnule doctor? Surorile nu vor să-mi spună, iar doctorul Sherrill îmi vorbeşte numai în termeni medicali, astfel că nu înţeleg mai nimic din jargoanele lui. Vă rog, nu vreţi să-mi spuneţi când voi putea merge acasă? Cât trebuie să mai stau pe aici?”

„Ei bine, dragă, eu nu pot să-ţi spun. Adică eu nu am urmărit şi nu cunosc cazul tău atât de bine ca Dr. Sherrill. Eu doar…”

„Minţiţi, domnule doctor!”, l-am întrerupt eu. „Ştiţi cazul meu. Spuneţi-mi!”

El a pus fişele la loc, m-a fixat cu privirea pentru o clipă şi apoi, concentrându-se să ia o mină de cea mai bună dispoziţie la căpătâiul patului meu, mi-a replicat: „Ce să-ţi spun, fetiţo… O să vorbesc cu doctorul Sherrill. Am să-i cer să-ţi relateze întreaga poveste într-o engleză inteligibilă. Ce zici de asta?”

Am zâmbit. „Zic că e mai bine. Adică am dreptul să ştiu ce se întâmplă cu mine, nu-i aşa?”

Doctorul Harris a încuviinţat din cap şi şi-a deschis buzele ca şi cum ar fi vrut să spună ceva. Dar apoi, parcă gândindu-se mai bine la ceea ce dorea să spună, s-a mulţumit să zâmbească.

Mai târziu, în aceeaşi zi, Dick a năvălit pe neaşteptate în salon. Purta o jachetă foarte nepotrivită pentru căldura lunii august.

Am… am urcat alergând într-un suflet toate cele nouă etaje! a icnit el.

„De ce?! I-am întrebat eu râzând. „De ce n-ai folosit ascensorul?”

„Iată de ce!”, mi-a răspuns el, descheindu-şi jacheta. Şi a scos afară un căţeluş viu care a început să se caţere pe Dick, să se întindă pe duşumeaua de sub patul meu, să-i lingă faţa şi să latre uşor, cu un schelălăit ce credeam că va alarma tot spitalul.

„Şşşt! Linişte, potaie… Vrei să ne trezim daţi afară?”, îl rugă Dick.

A luat căţelul şi l-a ridicat până la faţa mea. I-am simţit blăniţa pufoasă şi caldă şi umezeala limbii sărutându-mi obrazul.

„Oh, Dickie, este grozav! Sunt aşa de bucuroasă că l-ai adus!”

„Mi se pare c-am auzit ceva!”, a exclamat una dintre surori cu o seriozitate prefăcută. „Cum ai reuşit să-l treci prin Gestapoul de la recepţie?”, a zâmbit ea misterios.

Am urcat pe scările din spate. Aşa-i că nu o să ne daţi de gol?”

„Cine, eu?” S-a aplecat şi a mângâiat drăgăstos căţelul, apoi l-a pus jos. „Eu nu am văzut nimic”, a spus ea nevinovată şi a plecat la treburile ei.

Dick şi cu mine ne-am jucat cu căţeluşul aproape o oră, până când am fost descoperiţi din nou. Atunci a apucat micuţul animal şi în timp ce se pregătea să plece, mi-a zis: „Am să cobor din nou pe scările din spate. Altfel, dacă-l descoperă, mă pot buzunări ori de câte ori am să mai vin aici!”

Am râs amândoi, şi apoi Dick a plecat cu căţelul ascuns sub jachetă.

* * *

În ziua următoare am fost dusă la laborator ca să mi se facă o radiografie şi o mielogramă. Radiografia a fost rapidă şi uşoară, pentru că s-a redus de fapt la o simplă „pozare” a coloanei vertebrale... în schimb, mielograma nu a fost deloc simplă şi nici scutită de dureri. Ea a constat în străpungerea măduvei spinării cu două ace subcutanate enorme, de vreo 15 cm lungime,

drenarea lichidului rahidian şi înlocuirea lui cu un colorant special, care împingea în afară fluidul spinal. Când s-a isprăvit acest transfer, am fost întoarsă cu susul în jos şi pusă în diferite poziţii sub fluoroscop, în timp ce medicii îşi derulau testele pe corpul meu. După aceea, colorantul a fost din nou înlocuit, injectându-se la loc lichidul cefalorahidian în măduva spinării. Singurul rezultat al acestui tratament a fost o durere de cap cumplită, atâta timp cât o parte din lichidul spinal a fost extras, secătuind terminaţiile nervoase (care au nevoie de el ca lubrifiant). Nu exista nicio medicamentaţie pentru aceste dureri, astfel că am fost silită să le suport timp de câteva zile.

Când doctorul Sherrill, care se ocupa de cazul meu. a trecut mai târziu pe la mine, l-am acostat: „Domnule doctor Sherrill, ce se întâmplă cu mine?”

Răspunsul său a fost precis, inflexibil, aşa încât nu am putut să apreciez gravitatea spuselor sale. „Nu-ţi aduci aminte, Joni? Ai o leziune la coloana vertebrală, mai exact la nivelul vertebrelor cervicale a patra şi a cincea, cauzată de o dislocare prin fractură”.

„Mi-am frânt gâtul?”

„Da”.

„Dar asta înseamnă că voi muri!”

„Nu. Nu neapărat”, mi-a replicat doctorul Sherrill „Asta înseamnă doar că este vorba de un accident foarte serios. Faptul că ai supravieţuit deja aproape patru săptămâni după accident vrea să spună că, mai mult decât probabil, ai depăşit

criza”.

„Adică înainte vă gândeaţi că am să mor?”

„Ai suferit un accident foarte grav şi erai foarte puternic lezată. Mulţi oameni nu reuşesc să supravieţuiască unui accident de această natură”.

M-am dus atunci cu gândul la Tom şi la celălalt om care muriseră sub ochii mei, aflându-se sub acelaşi tratament ca şi mine. „Cred că sunt norocoasă!”, m-am exprimat eu.

„Într-adevăr norocoasă, şi puternică. Ai o voinţă nemaipomenită! Acum, odată ce ai depăşit această criză, vreau să-ţi concentrezi întreaga putere a voinţei tale asupra însănătoşirii cât mai grabnice. Vezi tu?...

Când o să fii suficient de înzdrăvenită, vreau să-ţi fac o operaţie de fuzionare”.

„Ce înseamnă asta? Spuneţi-mi vă rog pe înţelesul meu, domnule doctor”.

„Ei bine, este un fel de reparare a şirei spinării, care este afectată de fractură şi deplasare de vertebre. Trebuie să le fixăm la loc şi să le consolidăm laolaltă”.

La loc? Laolaltă? Mintea mea a înhăţat aceste simple afirmaţii şi a început să colinde cu ele în voie. Asta înseamnă că îmi voi recăpăta mâinile şi picioarele! Iată ce a vrut să spună versetul din Romani 8: 28. Dickie a avut dreptate: toate lucrurile lucrează împreună înspre bine. În curând voi fi din nou pe picioarele mele!

„Când vreţi să-mi faceţi operaţia?”, am întrebat eu. „Cât mai curând posibil”.

„Minunat! S-o facem!”

* * *

Nu ştiam deloc şi nici nu-mi puteam închipui ce înseamnă de fapt operaţia de fuzionare. Credeam că prin fixarea oaselor la loc, consolidarea lor şi apoi vindecarea măduvei spinării, totul va fi la fel ca înainte – nici urmă de paralizie. Dar, în realitate, eu nu ascultasem cu atenţie spusele doctorului.

După operaţie, am fost în culmea fericirii când a trebuit să părăsesc salonul de tratament intensiv, fiind mutată într-o cameră de spital obişnuită. *E un semn că mă însănătoşesc*, mă gândeam eu. *Dacă nu ar fi mers totul spre bine, atunci m-ar fi ţinut în continuare la tratament intensiv*.

Când am fost dusă în camera mea, mama şi tata m-au întâmpinat zâmbind, fericiţi să mă vadă după operaţie. Imediat a venit să mă viziteze doctorul Sherrill.

„Totul a mers bine”, a spus el, anticipând întrebarea noastră. „Operaţia a fost un succes deplin”.

Toţi am răsuflat uşuraţi.

„Acum vreau să vă concentraţi atenţia asupra următorilor paşi de restabilire a sănătăţii. Mai este încă mult de progresat. Ne stau în faţă zile foarte dificile, Joni. Vreau să ştii acest lucru şi să te înarmezi cu multă răbdare pentru ele, întrucât partea cea mai dură a* bătăliei va fi sub aspect psihologic. Acum eşti bine. Ai fost supărată, frustrată, înfricoşată. Totuşi, încă n-ai reuşit să fii cu adevărat deprimată. Dar aşteaptă până ce prietenii tăi vor termina facultatea. Aşteaptă până când noutatea tuturor aceste evenimente va fi

dispărut şi prietenii tăi, găsindu-şi alte ocupaţii, vor înceta să te mai viziteze. Eşti pregătită pentru acea vreme, Joni? Dacă nu, cel mai bun lucru ar fi să te pregăteşti de pe acum, pentru că acea perioadă va veni negreşit. Crede-mă, va veni!”

„Ştiu că va trebui să treacă timp, dar mă voi însănătoşi”, am răspuns eu vitejeşte. „Toate aceste lucruri cer timp, după cum aţi zis, domnule doctor.”

„Da”, a spus tata. „Cât timp credeţi că va trebui să treacă, domnule doctor Sherrill?”

Mama a adăugat şi ea, vrând să-şi aline propria-i neliniştе: „Aţi vorbit despre prietenii lui Joni, care încep la toamnă ultimul an de facultate. Înţeleg că Joni nu va putea să meargă la şcoală în această toamnă. Noi am depus deja la bancă suma reprezentând taxele ei de şcolarizare pentru acest prim semestru la Universitatea Western Maryland. Trebuie să-i amânăm prezentarea la cursuri până în semestrul următor?”

„Ah… cel puţin!”

„Într-adevăr?”

„Doamnă Eareckson, poate că ar fi mai bine să vă retrageţi şi banii depuşi. Mă tem că nu va mai putea fi vorba de facultate pentru Joni”.

„Vreţi să spuneţi că nu ştiţi când va putea Joni să meargă din nou pe picioarele ei?”

„Să meargă? Mi-e teamă că nu aţi înţeles, doamnă Eareckson. Starea actuală a lui Joni este o stare permanentă. Operaţia pe care i-am făcut-o nu a schimbat şi nu va schimba cu nimic leziunea ei.”

Cuvântul *permanent* mi-a izbit conştiinţa

asemenea unui glonte.

Aş putea spune că acesta a fost momentul când, pentru prima dată, şi părinţii mei au fost puşi în faţa faptului împlinit şi real al unei leziuni permanente, al unei situaţii fără întoarcere. Ori noi fuseserăm cu toţii prea naivi, ori explicaţiile personalului medical prea vagi. Poate amândouă.

O linişte adâncă s-a aşternut dintr-odată asupra încăperii timp de câteva momente. Niciunul din noi nu îndrăznea să reacţioneze de teamă ca nu cumva să necăjească sau să neliniştească pe ceilalţi.

Doctorul Sherrill a încercat totuşi să ne încurajeze. „Joni nu va putea merge niciodată pe picioarele ei, dar sperăm că într-o zi va putea să-şi folosească măcar mâinile. Mulţi oameni duc o viaţă utilă şi constructivă chiar fără să poată umbla. Cum să vă spun… ei pot să conducă maşina, pot să lucreze, să facă curăţenie prin casă… ştiţi, nu-i o situaţie lipsită de orice speranţă. Avem convingerea că ea va fi în stare să-şi recupereze mâinile, dar aceasta necesită timp şi voinţă”.

Mama îşi întorsese faţa ca să n-o pot vedea, însă cu ştiam că plânge.

„Mami, tati, nu vă necăjiţi! Au existat atâţia oameni cu gâtul frânt care s-au însănătoşit şi au mers din nou. Am auzit o mulţime de istorisiri şi relatări încununate de succes de când mă aflu aici. O să merg din nou! Sunt convinsă de acest lucru! Cred că Dumnezeu vrea să merg iarăşi. El o să mă ajute. Serios! Am să ies de aici mergând pe picioarele mele!”

Doctorul Sherrill nu a zis nimic. A pus mâna pe umărul mamei, a dat mâna cu tata şi apoi a plecat Multă vreme niciunul din noi nu a scos niciun cuvânt. Într-un târziu, am început să vorbim de una şi de alta, despre lucruri cu totul neînsemnate, care nu aveau nici cea mai mică legătură cu situaţia existentă. În cele din urmă părinţii mei au plecat.

Stăteam întinsă pe pat în obscuritatea camerei. Ar fi trebuit să fiu mulţumită şi fericită – operaţia reuşise, eu mă simţeam mai bine şi mă găseam acum în propria mea cameră. Dar nu eram fericită! Mâhnirea, nemulţumirea, depresiunea sufletească şi remuşcările au năvălit toate peste mine, înfăşurându-mă ca într-o pătură groasă şi sufocantă. Pentru prima dată de la accident doream şi mă rugam să mor.

După aproape o oră, o soră, Alice, a trecut pe la mine. Mi-a golit săculeţul de cateter şi a început să rearanjeze lucrurile prin cameră. Apoi s-a dus la fereastră şi a aranjat perdelele şi draperiile.

„Se pare că o să ai vizitatori”, a spus ea.

„Oh, adevărat?”

„Da! I-am văzut pe părinţii tăi afară, stând pe o bancă în curte. Probabil că vor ajunge imediat aici”.

„Nu, au fost deja”, i-am răspuns eu. Simţeam lacrimile fierbinţi şi sărate ce-mi şiroiau din ochi rostogolindu-se pe obraji. Nasul mi se înfundase şi nu puteam nici măcar să plâng, pentru că nu eram în stare să mi-l şterg. Oricum, începusem să suspin.

„Hei, ce s-a întâmplat, Joni?” Alice mi-a şters

faţa cu un şerveţel şi a scos încă unul din cutie. „Aici! Suflă aici! Te simţi mai bine acum?”

Am zâmbit. „Îmi pare rău. Cred că tocmai mă gândeam la mama şi la tata. Ştii, doctorul Sherrill ne-a spus chiar cu câteva minute în urmă că starea mea actuală este o stare permanentă, că nu voi mai putea umbla niciodată pe picioarele mele. Îmi închipui că stau acolo jos şi discută despre asta. Şi plâng. Iar eu plâng aici sus. Crede-mă, pur şi simplu e prea mult!”

Alice m-a mângâiat pe faţă cu dosul palmei. Grija ei pentru mine şi gesturile ei m-au refăcut. Era atât de alinător şi de reconfortant să pot simţi ceva, să am pe cineva aproape.

„Am să ies de aici mergând pe picioarele mele, Alice! Dumnezeu mă va ajuta. O să vezi!”

Alice a încuviinţat dând din cap şi a zâmbit.

* * * * în săptămânile care au urmat operaţiei nu m-am înzdrăvenit după cum mă aşteptasem. Eram încă hrănită intravenos şi cu diferite lichide, iar greutatea începuse să-mi scadă. Gândul mâncării solide, consistente, îmi provoca greaţă. Nici măcar nu mă puteam atinge de mâncarea ce mi se aducea pe tavă în cameră. Puteam doar să beau suc de struguri. Surorile se îngrijeau să mi-l asigure în permanenţă, aducându-mi de fiecare dată pahare pline cu astfel de suc ca să-l sorb. Într-o zi, un necunoscut, îmbrăcat în uniformă de spital, şi-a făcut apariţia în camera mea. „Eu sunt Willie, bucătarul şef”, s-a prezentat el. „Am venit să văd de ce nu-ţi place mâncarea mea”, a adăugat el.

„O, nu este vorba de mâncarea gătită de

dumneavoastră. Pur şi simplu mă îmbolnăvesc doar când mă gândesc la mâncare, în general”, m-am scuzat eu.

„Ce-ţi plăcea cel mai mult înainte de accident?”, m-a provocat el.

„Înainte? Ei bine, mâncarea mea preferată era antricot cu cartofi copţi la cuptor…”

„Şi garnitura?”

„Oh, nu ştiu. Cred că cel mai mult îmi plăcea porumbul”.

„Şi salata?”

„Îmi plăcea salata Cezar”.

„Bine, să vedem ce putem face”, a sfârşit el conversaţia şi apoi a plecat.

În seara aceea, o soră mi-a adus tava ca de obicei. Când a ridicat învelitoarea, ce mi-a fost dat să văd? O bucată mare de antricot, nişte cartofi copţi în cuptor şi acoperiţi cu unt şi cu smântână, alături de porumb dulce şi o salată Cezar magnifică. Dar când mi-a pus-o înainte, mirosul acestora m-a îngreţoşat din nou.

„Vă rog luaţi-o de aici! îmi pare foarte rău, dar nu pot mânca nimic”.

Ea a clătinat din cap şi a retras repede tava, iar eu m-am reîntors la starea mea de melancolie şi frustrare.

Nu ştiam dacă greaţa este tipică stării mele, sau era doar un efect secundar al medicamentaţiei la care fusesem supusă. Mă obişnuisem deja cu halucinaţiile, şi sunt convinsă că unele din visele sau coşmarurile mele erau induse chiar de medicamente. În ultima vreme începusem să simt în jurul patului meu de spital nişte „fiinţe” hidoase

care aşteptau parcă să mă ducă cu ele, iar această reverie sau coşmar sau halucinaţie, oricum s-ar numi ea, îmi adâncea starea depresivă. Nu le puteam vedea în realitate, dar ştiam că se află acolo – groaznice, înspăimântătoare şi feroce, aşteptând să mor cât mai grabnic. Mă luptam cu somnul de teamă ca nu cumva, adormind, să mă răpească.

Eram bucuroasă când veneau la mine vizitatori, pentru că, într-un anume fel, prezenţa lor mă menţinea în legătură cu realitatea, şi acest lucru mă făcea să-i aştept cu nerăbdare. Însă, de fapt nu-mi dădeam seama cât de greu era pentru ei să vină la mine zi de zi.

Prietenii care veneau să mă viziteze pentru prima dată erau cât se poate de stângaci şi nesiguri în ceea ce priveşte modul de comportare într-o cameră de spital. Când începeau să se simtă oarecum în apele lor, toţi mă bombardau cu aceleaşi întrebări:

„Ce simţi de fapt?”

„Te doare?”

„Cum mergi la toaletă?”

Mulţi vizitatori se simţeau stingheriţi şi li se făcea rău, iar alţii se întristau mai ales când mă vedeau sub povara acelor cleşte ce-mi apăsau pe cap. Deseori aveam impresia că ei fac faţă situaţiei mult mai greu decât mine.

Într-o zi m-au vizitat două prietene, foste colege de liceu. Nu mă văzuseră dinainte de accident, şi am fost la fel de nepregătită pentru reacţia acestei întâlniri ca şi ele. Au intrat încet în cameră, s-au uitat mirate la patul meu Stryker şi

la celelalte accesorii, studiindu-le parcă din priviri, iar apoi s-au oprit nehotărâte nu departe de mine. Eu le vedeam cu coada ochiului cum se apropiau agale de patul meu.

„Bună”, le-am salutat eu zâmbind. „Îmi pare rău că nu pot să-mi întorc capul să vă văd, dar dacă voi…”

„Vai, Joni!”, a exclamat înăbuşit una dintre ele.

„Oh, Dumnezeule!”, a murmurat cealaltă.

A fost un moment de linişte apăsătoare, şi apoi le-am auzit alergând spre uşă. Pe coridor, una dintre ele a început să vomite, în timp ce prietena ei a izbucnit într-un plâns zgomotos, presărat cu suspine.

Dintr-odată m-a cuprins groaza. Era pentru prima dată când se întâmpla aşa ceva, pentru că nimeni nu mai reacţionase atât de neobişnuit. Erau ele atât de sensibile încât să li se facă greaţă de spital, sau era altceva la mijloc?

Un timp nici n-am vrut să găsesc răspuns la această întrebare. Apoi, după câteva zile, când Jackie era în vizită la mine, mi-am ridicat privirea spre ea şi i-am zis. „Jackie, adu-mi te rog o oglindă.”

Tocmai citea nişte cărţi poştale şi scrisori, când deodată s-a uitat scrutător la mine şi m-a întrebat: „De ce?”

„Vreau să-mi dai o oglindă!”

„Of… bine. Am să-ţi aduc una când voi veni data viitoare”.

„Nu. Eu vreau acum. Ia una de la o soră”.

„De ce nu avem răbdare? Am să-ţi aduc de

acasă trusa ta de toaletă cea drăguţă”.

„Jackie! am strigat-o eu din nou, de data aceasta înfuriindu-mă. „Adu-mi o oglindă! Chiar acum!”

Cu greu s-a îndreptat spre uşă şi după câteva momente a apărut, în sfârşit, cu o oglindă. Mâinile îi tremurau şi clipea nervos din ochi, în timp ce mi-a apropiat oglinda de faţă.

Am ţipat, iar Jackie a sărit speriată, cât pe ce să scape oglinda din mână. „E oribil!”

„O, Doamne, cum ai putut să-mi faci Tu aşa ceva?”, am început să mă rog eu printre lacrimi. „Ce mi-ai făcut?”

Figura pe care o văzusem în oglindă era departe de a fi omenească. Holbându-mă la propria mea imagine reflectată, am zărit doi ochi întunecaţi şi afundaţi în orbite, înroşiţi şi sticloşi. Slăbisem de la 57 de kilograme la 36, astfel că arătam ceva mai bine decât un schelet acoperit cu o piele galbenă, ca un bolnav de icter. Capul pleşuv nu făcea altceva decât să adauge şi mai mult grotesc la înfăţişarea mea de schelet. Când am deschis gura să vorbesc, mi-am văzut dinţii înnegriţi din cauza medicamentelor.

Şi mie mi-a venit să vomit!

Jackie a pus oglinda deoparte şi a început să plângă împreună cu mine. „Joni, îmi pare foarte rău”, a îngânat ea printre lacrimi şi suspine, „dar n-aş fi vrut să te vezi cum arăţi”.

„Te rog s-o iei de aici. Nu vreau să mă mai uit niciodată în oglindă!

Jackie, nici nu cred că voi mai putea. Eu am să mor, Jackie. Uită-te la mine. Sunt deja aproape

moartă! De ce mă lasă ei să sufăr atâta?”

„Nu… nu ştiu, Joni”.

„Jackie, trebuie să mă ajuţi. Ei încearcă să mă ţină în viaţă. Nu este drept. Eu oricum am să mor. De ce nu mă pot lăsa să mor? Jackie, te rog, tu trebuie să mă ajuţi”, am insistat eu.

„Dar cum, Joni?”

„Nu ştiu. Dă-mi te rog ceva… tu ştii ce… o supradoză de pilule!”

„Vrei să spui ca eu să te ucid?”, m-a întrebat Jackie stupefiată.

„Da – adică nu – nu tu o să mă omori. Tu doar o să mă ajuţi să mor mai repede. Uită-te la mine, sunt deja pe moarte! Sufăr cumplit! Nu poţi să mă ajuţi să pun capăt acestei suferinţe? Dacă m-aş putea mişca, aş face-o eu însumi!” Eram supărată şi frustrată. „Te rog taie-mi venele de la mână… n-o să simt nimic. Nu voi avea nicio durere. Am să mor liniştită, Jackie. Te rog! Fă ceva cu mine!”

Jackie începu să suspine şi mi-a zis: „Nu pot, Joni! Nici vorbă de aşa ceva!”

Eu am continuat să mă rog de ea: „Jackie, dacă ai ţine cât de puţin la mine, ar trebui să mă ajuţi. Eu oricum voi muri… nu vezi? Uită-te la mine! E de ajuns să te uiţi la mine!”

„Joni, tu nu-ţi dai seama ce-mi ceri. Pur şi simplu nu pot! Poate că ţi-ar fi mai bine, nu ştiu. Sunt atât de încurcată! Vreau să te ajut. Te iubesc mai mult decât pe oricine, şi mă doare inima când te văd suferind în halul acesta. Dar… dar nu pot să fac aşa ceva!”

Atunci nu i-am mai zis nimic. Totuşi, de câteva ori după aceea, aflându-mă în situaţii

similare de depresie şi frustrare, am încercat din nou să o conving pe Jackie să mă ajute să mă sinucid. Eram supărată că nu o puteam face singură.

Am început să-mi imaginez şi să inventez tot felul de închipuiri despre modul în care s-ar putea provoca dispariţia mea. Soluţia cu medicamentele ar fi fost cea mai uşoară, dar surorile m-ar fi descoperit şi mi-ar fi spălat stomacul. Pe Jackie n-o puteam convinge să-mi taie venele de la mâini. Atâta timp cât acolo nu simţeam nimic, n-aş fi avut nicio durere. Le puteam ascunde sub cearşaf şi… nu, nici asta n-ar fi ţinut. Tot ce puteam face era să aştept şi să sper că va avea loc vreun accident de spital care să-mi curme viaţa.

În urma acestor crize depresive, Jackie devenise mult mai conştientă de înfăţişarea mea exterioară şi de starea mea nenorocită. Ea a încercat să mă ajute „să arăt bine” în faţa vizitatorilor şi să-mi stârnească interesul pentru lucruri care să-mi abată atenţia de la situaţia delicată în care mă găseam.

„În curând o să te simţi mai bine, Joni”, mi-a spus ea încrezătoare. „Adu-ţi aminte că Domnul ne-a promis că nu va îngădui niciodată să suferim peste puterile noastre omeneşti”.

„Oh, da?”, am mormăit eu.

Pe lângă celelalte efecte, medicamentele pe care le luam şi paralizia îmi provocau o sensibilitate acută, deosebit de pronunţată, la lumină şi zgomote. Mereu le sâcâiam pe Jackie şi pe surori să ţină storurile trase şi uşa închisă, pentru a mă proteja de lumină şi zgomote.

Doctorul Harris spunea că acesta este un semn bun, o dovadă a faptului că nervii încep să se vindece, dar de fapt eu eram foarte stingherită de aceste excitaţii. Uneori puteam să aud cu claritate chiar şi conversaţiile din camerele învecinate, iar rutina obişnuită a spitalului se transforma într-o gălăgie stridentă şi supărătoare.

Într-o zi toridă de vară, Jackie a scăpat întâmplător din mână un ventilator pe care tocmai îl muta dintr-un loc în altul. Zgomotul produs de impactul cu duşumeaua mi s-a părut ca o explozie dureroasă a unei bombe care a detunat în capul meu.

„Jackie!”, am ţipat eu la ea, blestemând-o. Cuvintele urâte ce mi-au ieşit din gură erau pe cât de ciudate, pe atât de obscene, izvorâte de undeva dintr-un cotlon ascuns şi întunecat al minţii. Am făcut-o în toate felurile, dându-i nume dintre cele mai mizerabile şi îngrozitoare.

Dar imediat m-a inundat un sentiment de vinovăţie, „îmi pare rău, Jackie. Este atât de uşor să cazi”. Şi am început să plâng. „Ştiu că Dumnezeu trebuie să aibă vreun scop în toate acestea. Te rog să-l suni pe Dickie înainte de a pleca. Am nevoie de el. Spune-i să treacă diseară pe la mine”.

Jackie a încuviinţat dând din cap şi se pregătea să plece.

„Jackie, aşteaptă puţin. Trebuie să-ţi mai spun ceva înainte de a pleca”.

Ea s-a apropiat de mine. „Jackie, tu-mi eşti o prietenă atât de apropiată – nici nu mă îndoiesc de acest lucru. Eu strig tot timpul la tine, mai ales că

la altcineva nu pot! Uneori mă comport ca o nebună faţă de Dumnezeu, faţă de mama şi tata, faţă de Dickie. Ştii, mă apucă dintr-odată şi trebuie să mă răcoresc. Iar tu eşti singura pe care pot să mă răzbun. Mami şi tati suferă deja atât de mult, încât trebuie să fac un efort deosebit ca să fiu agreabilă atunci când mă vizitează. Nu este frumos din partea mea să-i critic, să le cer prea multe sau să-i contrazic. Şi apoi, nu pot risca să-l pierd pe Dick, vărsându-mi mânia asupra lui. Am nevoie de el şi, jignindu-l, nu vreau să-l pierd, poate pentru totdeauna. Aşa că, Jackie, îmi pare rău! Tu eşti ţapul meu ispăşitor. Tu duci greul tuturor emoţiilor neplăcute şi a nemulţumirilor pe care le las să răbufnească”.

Jackie a zâmbit cald şi a ridicat din umeri. „Nu-i nimic, Joni. Ştiu că nu o faci dinadins. De altfel”, a surâs ea, „prietenii trebuie să se ajute”.

S-a apropiat de mine, m-a cuprins, mi-a aranjat cămaşa de spital şi m-a sărutat pe frunte. Apoi mi-a zis: „Am să-l sun pe Dick”.

Dick a venit la spital mai târziu. Stăteam întinsă pe pat şi ascultam liniştită cuvintele pline de mângâiere şi încurajare pe care mi le citea din versiunea parafrazată a Noului Testament de J. E>. Phillips. Simţeam că multe din versetele pe care le auzeam căpătau pentru mine o semnificaţie actuală, un înţeles potrivit cu situaţia în care mă găseam.

„Joni, ascultă ce scrie aici”, mi-a zis Dick, vizibil emoţionat şi mişcat. „Fraţii mei, când năvălesc fel şi fel de încercări şi ispite în viaţa voastră, nu le trataţi ca pe nişte intruşi, ci

întâmpinaţi-le mai degrabă cu bucurie, ca pe nişte prieteni! înţelegeţi că ele vin ca să pună la încercare credinţa voastră şi să desăvârşească în voi răbdarea" (Iacov 1: 2 – 4).

„Ce crezi tu că înseamnă asta, Dickie?"

„Eu cred că înseamnă exact ceea ce spune, şi anume faptul că Dumnezeu a îngăduit accidentul tău cu un scop: nu ca un deranj sau o situaţie neavenită în viaţa ta, ci ca să-ţi pună la încercare credinţa şi răbdarea duhovnicească".

„Ooh, desigur! Probabil că l-am dezamăgit în permanenţă pe Domnul".

„Joni, ascultă ce scrie în continuare. „Şi dacă vreunul dintre voi nu ştie cum să facă faţă unei anumite probleme care îi apare în viaţă, el trebuie doar să ceară înţelepciune de la Dumnezeu, care dă tuturor cu mână largă, fără să-i facă să se simtă nesăbuiţi sau vinovaţi".

„Problema mea este o problemă căreia eu nu-i pot face faţă. Hai să ne rugăm lui Dumnezeu ca să mă vindece. Exact cum spune acolo".

Dick a pus cartea jos şi a început să se roage: „Tatăl nostru, Îţi mulţumim pentru grija ce o ai faţă de noi. Îţi mulţumim pentru Cuvântul Tău, Biblia, şi pentru promisiunile ce ni le faci prin el. Cuvântul Tău spune: „Dacă vreunul dintre voi nu ştie cum să facă faţă unei anumite probleme, el trebuie doar să ceară călăuzire de la Dumnezeu". Doamne, acum noi cerem călăuzire din partea Ta. Te rugăm ia aminte la rugăciunile noastre, în Numele Domnului Iisus. Amin".

Apoi m-am rugat eu: „Doamne Iisuse, îmi pare rău că nu am căutat mai mult ajutor şi sprijin

la Tine. Niciodată nu am considerat accidentul meu ca fiind o încercare a credinţei mele, dar acum pot să-mi dau seama de acest lucru. Doamne, exact aşa cum spune Cuvântul Tău, eu cred că acest accident a venit ca să pună la încercare credinţa şi răbdarea mea, dar, în acelaşi timp, cred că Tu vrei într-adevăr să mă vindeci. Îţi mulţumesc pentru această lecţie. Cu ajutorul Tău, mă voi încrede pe deplin în Tine. Îţi mulţumesc pentru că până şi acest accident „lucrează" împreună spre binele meu. Mă rog ca cei din jurul meu să te vadă pe Tine şi puterea Ta lucrând în mine. În Numele Tău mă rog, amin".

După aceea am început să văd mai mult laturile pozitive ale accidentului meu. În zilele ce au urmat, am împărtăşit surorilor şi doctorilor din spital şi celor ce mă vizitau gândul că Dumnezeu îngăduise acest accident pur şi simplu ca să-mi încerce credinţa şi răbdarea. „Şi acum, cu această lecţie învăţată, mă pot încrede în El că mă va pune din nou pe picioare. O să vedeţi!"

Şi în orice împrejurare luam mereu această atitudine.

Într-o zi, doctorul i-a spus lui tata: „Ar trebui să ştiţi că asigurarea dumneavoastră nu va reuşi să acopere probabil toate cheltuielile legate de accidentul lui Joni. După câte se pare, înainte de a fi externată, cheltuielile ei de spitalizare se vor ridica la suma de 30.000 de dolari, sau poate chiar mai mult".

Eu am intervenit în discuţie şi am zis într-un mod foarte natural: „Nu vă faceţi griji! Dumnezeu ne va da tot ceea ce avem nevoie!"

Doctorul Sherrill mi-a explicat odată: „Joni, paralizia este în general mult mai puternică la o persoană atletică decât la oamenii obişnuiţi. Vreau să ştii că atunci când vei avea de-a face cu stări depresive, tu te vei război şi vei duce o adevărată luptă cu ele”.

„Dumnezeu mă va ajuta!”, i-am replicat eu la repezeală.

Altă dată, când o soră şi-a dat cu părerea: „Am citit fişa ta. Ştii, dacă fractura ar fi avut loc circa doi centimetri mai jos, ţi-ai fi putut folosi acum mâinile. Ce păcat, nu-i aşa?”, eu i-am răspuns: „Da, însă dacă fractura ar fi avut loc circa doi centimetri mai sus, aş fi fost deja moartă acum. Dumnezeu ştie cel mai bine ce face, nu-i aşa?”

Chiar a doua zi după Ziua muncii, Dick a trecut pe la mine şi mi-a adus un cadou. Camera mea era ticsită cu tot felul de animale împăiate, postere, tablouri, ilustrate şi alte suvenire reuşite. Unul dintre acestea era un ursuleţ din pluş verde şi alb pe care îl înmuiasem într-o Ioţiune de bărbierit englezească şi căruia îi dădusem numele lui Dick. Parfumul său binecunoscut îmi aducea aminte şi-mi potolea dorul de Dick, atunci când el nu era de faţă.

De această dată Dick mi-a dăruit o Biblie de studiu uriaşă, cu caractere suficient de mari ca să poată fi citită când era pusă pe duşumeaua de sub patul meu, iar eu mă găseam cu faţa în jos. O puteam citi singură, dacă era cineva care să-mi întoarcă paginile. Pe prima pagină stătea scris:

„Preaiubitei mele Joni, în speranţa că Hristos

va rămâne de-a pururi în relaţia noastră, şi că El ne poate da răbdare ca să ne aşteptăm unul pe celălalt. Cu toată dragostea.

Dick

9 septembrie, 1967 Romani 8: 28”.

La puţin timp după Ziua muncii, Dick, Jackie şi toţi prietenii mei au plecat la colegiu. Ori de câte ori era posibil, Dick venea cu autostopul ca să mă vadă şi să fie alături de mine. Nu ştiam cât de dificile erau pentru el toate aceste escapade sau dacă notele lui nu aveau de suferit din pricina grijii pe care mi-o purta. Consideram pur şi simplu prezenţa lui acolo, lângă mine, un lucru absolut normal. În lumea mea îngustă şi plină de egoism nu mă gândeam şi nici nu-mi păsa cum se descurcă el, singura mea dorinţă fiind aceea de-a se afla acolo cu mine. La urma urmei, aveam nevoie de el. Fără să-mi dau seama, am început să-mi folosesc accidentul ca instrument de menţinere a interesului deschis din partea lui. Într-o seară am recurs chiar şi la şantaj.

„Bună, Joni”, a surâs Dick, aplecându-se să mă sărute.

„Unde ai fost? Este aproape ora opt!”

„Îmi pare rău, Joni, dar n-am putut pleca mai devreme. Cum ai petrecut ziua de astăzi?”

„Mi-ai spus că vei fi aici pe la şase, iar acum este aproape opt. Nu poţi să stai cu mine decât o jumătate de oră înainte de-a trebui să pleci. Ce fel de vizită este asta?”, am răbufnit eu.

„Joni, ţi-am spus că-mi pare rău. Pur şi simplu nu am putut pleca mai devreme”. Dick se apăra, luând o poziţie defensivă, şi eu nu voiam ca el să

se supere pe mine.

„Dickie, simt că zilele sunt absolut groaznice fără tine. Noaptea trecută am visat că m-ai părăsit pentru o altă fată”.

„N-aş face niciodată aşa ceva…”

„Oh, Dickie, promite-mi te rog. Spune-mi că mă iubeşti şi că nu mă vei părăsi niciodată”.

„Tu ştii cât de mult ţin la tine, draga mea!”

„Spune-mi! Spune-mi!”

„Te iubesc!”, a zis Dick cu simplitate. Aş putea spune însă că nu a vrut s-o facă. Nu pentru că nu ţinea la mine în mod profund – ştiam că mă iubeşte, ci mai degrabă pentru că l-a deranjat faptul că eu l-am forţat s-o spună, întotdeauna îi plăcea să facă această declaraţie în felul său propriu şi la vremea potrivită, aleasă de el. Dar a zâmbit şi vrând parcă să dea o nuanţă spontană afirmaţiei sale, a adăugat: „Joni, te iubesc demult. Dacă mai aşteptai cinci minute ţi-aş fi spus-o din nou, fără să fi fost îndemnat”.

„Da, dar am nevoie s-o aud chiar acum, Dickie!”

„Bine. Te iubesc! Te iubesc! Te iubesc!” Şi de fiecare dată când o spunea, se apleca deasupra mea şi mă săruta.

„O, Dickie! Şi eu te iubesc! N-o să fie minunat când voi putea pleca de aici?”

„Mă rog Domnului ca acest lucru să se întâmple cât mai curând. Sunt sigur că aceste deplasări ale mele cu autostopul îmi cam strică obiceiurile de studiu”.

„Poate să dureze încă mult timp”.

„Oh! Ţi-au spus ceva astăzi?”, a întrebat el.

„Voi avea nevoie de câteva luni de reabilitare. Poate chiar un an de zile!”

„Serios?”

„Dickie, mi-e teamă. Am să rezist numai dacă eşti şi tu cu mine. Trebuie să mă ajuţi, pentru că fără tine nu pot face nimic. Dacă tu mă părăseşti, eu am să mor. Sunt convinsă. Nu voi fi în stare să trăiesc fără tine. Promite-mi că nu mă vei părăsi!”

„Bineînţeles că nu!”

„Dacă mă iubeşti cu adevărat, promite-mi că vei fi cu mine pentru totdeauna…”

„Desigur”, a zis el, aruncându-şi privirea în jos.

„Mai întâi îmi voi recăpăta mâinile. Apoi voi umbla pe picioarele mele. Şi apoi vom putea merge împreună la colegiu”, i-am promis eu.

„Foarte bine”, a şoptit Dick.

„Cum este la colegiu? Este într-adevăr atât de multă ordine şi eleganţă?”

„O, da, este grozav. Cu toate că, într-adevăr, e mult mai greu decât la liceu”, a spus Dick. „Mult mai greu!”

„Poate că asta se datorează vouă, studenţilor. Ce mai face echipa ta?”, l-am întrebat eu.

„Echipa mea? O, cred că merge foarte bine. Primul meci îl vom susţine vinerea viitoare.”

„Eşti pregătit pentru el?”, I-am întrebat eu deja emoţionată.

„Nu, pentru că eu n-am să joc”, mi-a răspuns el simplu.

„N-ai să joci? De ce?”

„Mi-am pierdut bursa de jucător de fotbal.”

„Dar de ce?”

„Ei, nu contează! Asta este!”

„Oh, Dickie, îmi pare rău!” Desigur, din cauză că trebuie să mă viziteze pe mine atât de des, nu mai are timp şi pentru antrenamente, mi-am zis eu în sinea mea.

„Nu-i nimic. Încă mai avem timp pentru asta. Vrei să-ţi citesc ceva din Biblie?”

„În seara asta nu, Dickie. Sunt obosită. Şi apoi tu va trebui să pleci imediat. Mai bine îmbrăţişează-mă şi sărută-mă înainte de-a pleca”.

S-a aplecat deasupra mea, m-a prins tandru de bărbie şi m-a sărutat dulce, îndelung. „Te iubesc”, mi-a şoptit. „Te voi aştepta o veşnicie dacă va fi nevoie, tu ştii asta. Adu-ţi aminte întotdeauna de lucrul acesta. Am să fiu mereu lângă tine”.

După ce a plecat şi am rămas singură, am început să plâng cu amar. Mă simţeam atât de ieftină şi egoistă. Îl trăsesem pe sfoară pe Dick, forţându-l să declare ce-am vrut eu. Dar a avut de ales? Ar fi putut să spună ceea ce simţea cu adevărat: „Joni, suntem încă prea tineri ca să ştim dacă trebuie sau nu să ne căsătorim. Nu cunoaştem voia lui Dumnezeu cu privire la viitorul nostru. Să nu cântăm doar după ureche! Tu ştii că poţi conta întotdeauna pe mine. Eu ţin foarte mult la tine!” Sunt sigură că asta ar fi vrut el să spună, dar aceste cuvinte nu erau îndeajuns de puternice pentru a potoli emoţiile mele zdruncinate. Şi Dick era prea sensibil ca să-mi rănească sentimentele, mai ales după accident, aşa că a preferat să spună exact ceea ce doream eu să aud.

Făcusem astfel o pană în relaţia noastră.

Forţasem sentimente şi angajamente, înainte ca ele să se fi copt. Am început să pun la îndoială chiar propriile mele motive.

„Am să fac ca totul să fie bine”, I-am făgăduit lui Dumnezeu în rugăciunile mele din seara aceea. „Am să fac tot ce îmi stă în putinţă să fiu vrednică de dragostea lui Dick. Voi face tot posibilul ca să umblu din nou pe picioarele mele. Atunci el nu va mai trebui să mă iubească din cauza accidentului, ci pur şi simplu pentru că va dori să mă iubească. Lucrurile vor intra pe făgaşul normal. Asta vreau. Doamne! Te rog… Te rog, Doamne, ascultă-mă…”

* * *

A doua zi, când a venit terapista spitalului, mi-am adus aminte de instrucţiunile lui Jason: „Tu trebuie să te lupţi!” Şi pentru că terapia fizică reprezenta primul pas către reabilitarea mea efectivă, m-am hotărât să-i acord toată atenţia şi energia.

Terapista mi-a fixat braţele cu nişte bandaje şi apoi a început să-mi explice întregul proces.

„După cum ştii, fractura ta s-a produs la nivelul vertebrelor cervicale a patra şi a cincea. La primul nivel se găsesc nervii organelor vitale – inima şi plămânii. Cei ce au de-a face cu fracturi la acest nivel rareori mai reuşesc să trăiască”.

„Nervii de la nivelele al doilea şi al treilea controlează muşchii gâtului şi mişcarea capului”, a continuat ea. „O fractură la nivelele patru şi cinci determină în general apariţia cvadriplegiei, ca şi în cazul tău de altfel. Nivelul al şaselea controlează muşchii braţelor şi muşchii pectorali. Deci, tu simţi umerii, partea superioară a braţelor

şi pieptul până chiar deasupra sânilor. Asta înseamnă că probabil vei putea antrena şi educa alţi muşchi, cei ai spatelui şi ai umerilor, care să compenseze funcţiile anumitor muşchi ai braţelor pe care i-ai pierdut”.

„Asta vor să zică doctorii prin recuperarea mâinilor?”, am întrebat eu.

„Parţial, da. Diagrama musculară care ţi s-a întocmit indică faptul că îţi poţi folosi bicepşii – muşchii din partea superioară a braţului, care asigură întreaga gamă de mişcări ale braţului – la o capacitate de 50%. Nu ştim însă, până când nu vom începe terapia, ce sunt ei în stare să facă. Va trebui să antrenăm muşchi noi care să preia sarcina motorie a celor pe care i-ai pierdut”.

„Bine, să încercăm”, am zis eu.

„Mai întâi încearcă să ridici braţul folosindu-ţi muşchii spatelui, ai gâtului şi ai umerilor. Încearcă să faci doar cea mai mică mişcare”, m-a provocat ea.

Şi am încercat. Dar nu s-a întâmplat nimic. Am închis ochii ca să mă concentrez mai puternic. Simţeam muşchii vibrând de încordare, dar parcă erau total independenţi de voinţa mea. Nu i-am putut determina să se mişte.

„Mai încearcă. O să reuşeşti!”, m-a îndemnat terapista.

Mi-am încleştat dinţii şi am încercat din nou. Dar nimic.

„Hai, Joni. Încearcă din nou”, a insistat ea.

„Credeţi că nu încerc?”, i-am replicat eu scurt, bruscând-o pentru insistenţă.

„Problema este de a stimula noi muşchi ca să

lucreze în locul celor vechi. Nu încerca să-ţi ridici braţul folosind aceiaşi muşchi şi mişcările lor dinainte. Gândeşte-te cum sunt înlănţuiţi împreună muşchii braţului cu ligamentele şi oasele. Uită-te aici”. Şi mi-a arătat nişte diagrame într-o carte, trasând apoi acele linii pe propriul meu braţ. „Încearcă acum să obţii mişcarea de la aceşti muşchi. Încearcă să pui în mişcare braţul chiar şi prin contractarea sau îndoirea spatelui”.

Am încercat încă o dată, în timp ce ea continua să-mi explice. Vreme de mai bine de zece minute mi-am încordat toate puterile şi forţele voinţei mele. Până la urmă braţul mi s-a ridicat vreo doi centimetri, iar apoi s-a prăbuşit la loc, neputincios.

„Minunat! Grozav! încă o dată”, m-a îndemnat ea. „Concentrează-ţi întreaga energie şi voinţă în a ridica acest braţ, şi a-l ţine ridicat cât mai mult timp”.

Folosind toată puterea ce-am putut-o aduna în mine însumi, am încercat iar. După câteva momente tensionate de efort chinuitor, braţul mi s-a ridicat din nou, de această dată circa trei centimetri deasupra nivelului mesei, întinzând feşele cu care fusese legat.

„Din nou!”, mi-a ordonat ea.

„Nu mai pot. Mă doare! Este prea obositor! Trebuie să mă odihnesc mai întâi”, am rugat-o eu. După aproape o jumătate de oră, singurul lucru pe care reuşisem să-l fac era că mi-am ridicat braţul de două ori, cu doi-trei centimetri deasupra mesei.

„Foarte bine, Joni. După cum vezi, va fi o muncă istovitoare. Avem mult de lucru până să

poţi începe cu adevărat reabilitarea. Da, în curând te vei simţi suficient de bine ca să ne părăseşti pentru a pleca la Greenoaks”, a spus ea zâmbind.

„Greenoaks?”

„Da. Centrul de Reabilitare de la Greenoaks”, mi-a explicat ea. „Doctorul Sherrill o să-ţi relateze amănunţit despre acest lucru. Oricum, acesta va fi pasul următor. Este un spital specializat în recuperarea handicapaţilor locomotori”.

„Un centru de reabilitare? Aha… acum îmi aduc aminte. Acolo voi învăţa să merg din nou pe picioarele mele!”

Terapista a zâmbit, mi-a dezlegat bandajele şi s-a ridicat în picioare. „Noroc, Joni. O să mai lucrăm mâine. Să ne pregătim pentru Greenoaks!”

Patru

Timp de aproape o lună m-am concentrat asupra pregătirilor pentru Greenoaks. Era locul unde urma să învăţ să merg pe picioarele mele şi să-mi încep din nou viaţa. Când a sosit vestea că au un loc disponibil pentru mine, toată lumea a fost entuziasmată. Surorile şi doctorii au venit cu toţii pe la patul meu ca să-mi ureze numai de bine în acest nou pas către reabilitarea mea.

„Ei bine, fetiţo, acum să fii cuminte! Fără nebunii şi ştrengării”, a început doctorul Harris să mă tachineze, „că altfel va trebui să venim după tine şi să te aducem înapoi aici”.

„O, nu, n-o să aveţi ocazia!”, am exclamat eu. „Nu o să mă mai vedeţi niciodată pe aici. Aveţi de lucru berechet, o mulţime de bolnavi de care trebuie să îngrijiţi. Desigur, într-o bună zi am să vin înapoi”, m-am corectat eu, „dar pe propriile

mele picioare… şi am să vă invit să servim masa împreună la McDonalds.”

Accept întâlnirea, fetiţo”, a zâmbit doctorul Harris. Apoi m-a bătut pe umăr, mi-a făcut cu ochiul şi a plecat.

Două surori, Anita (preferata mea) şi Alice, m-au ajutat să dau jos de pe pereţi tablourile şi posterele şi să-mi strâng toate lucrurile pe care le acumulasem în cele trei luni şi jumătate de şedere în spital. S-au adunat câteva cutii bune!

În cele din urmă au venit brancardierii ca să mă ducă la ambulanţa ce aştepta jos pentru a mă transporta la Greenoaks. Când au ieşit cu mine afară, trecând de uşile duble ale holului de la parter, o adiere uşoară de aer curat, proaspăt şi parfumat mi-a gâdilat nările, iar lumina strălucitoare a soarelui care era pretutindeni m-a înviorat dintr-odată.

„Oh. ce grozav! mai lăsaţi-mă vă rog doar câteva clipe ca să inspir acest aer nemaipomenit”, am insistat eu la cei doi brancardieri. „Cum vi se pare aerul?”, i-am întrebat entuziasmată.

„Poluat!”, mi-a răspuns amabil unul din ei, răsuflând anevoie.

„O, este minunat!” Am respirat adânc, trăgându-l în piept cu lăcomie şi aproape sufocându-mă de mireasma lui bogată şi, pentru mine, ameţitoare.

„Hei, ai grijă că te îmbeţi de-atâta oxigen”, m-a luat peste picior unul din ei. Apoi m-au urcat cu targă cu tot în salvare, au închis uşile şi am pornit împreună spre Greenoaks.

Nu mă puteam stăpâni să nu fac comparaţie

între ultima mea călătorie cu maşina salvării şi cea de faţă. Atunci toţi pomii erau verzi, iar florile luxuriante şi iarba mătăsoasă te copleşeau. Vremea era caniculară şi aerul umed, oamenii fiind îmbrăcaţi în haine lejere de vară. În schimb, acum vremea era răcoroasă şi aerul rece. Magazinele erau împodobite pentru sărbătoarea Halloween-ului şi peste tot se puteau zări reclame cu reduceri de preţuri. Copacii aurii, roşii şi portocalii, ca de altfel întreg peisajul, oglindeau abundenţa de culori şi ţesături autumnale.

Trecuse un anotimp întreg de când stăteam în spital! Era un sentiment ciudat, dar nu mă deranja. Emoţia şi frumuseţea unei plimbări cu maşina, după mai bine de trei luni de şedere pe un pat de spital, erau mult prea palpitante şi tulburătoare ca să nu alunge părerile de rău pentru o vară pierdută. Faţa îmi era scăldată de razele calde şi strălucitoare ale soarelui ce pătrundea lacom prin fereastra maşinii, iar aerul proaspăt şi curat năvălea înăuntru pe geamul deschis de la şofer. Era o experienţă atât de plăcută, încât îmi venea să ţip de bucurie.

Pe măsură ce ne apropiam de Greenoaks deveneam tot mai entuziasmată. Greenoaks! însuşi numele avea o rezonanţă agreabilă în sine: Stejarii Verzi! îmi închipuiam deja în mintea mea o construcţie masivă, în stil colonial, cu intrarea străjuită de stâlpi albi şi înalţi, dominând pajiştile largi, îmbrăcate cu iarbă verde şi umbrite de stejari uriaşi.

Însă, când am oprit pe aleea din faţa clădirii, am putut să observ cu uimire că nu semăna deloc

cu ceea ce-mi imaginasem eu. Dimpotrivă, era o construcţie joasă şi lăbărţată, din cărămidă roşie, arătând mai mult a complex de birouri, parc industrial sau fabrică.

„Am ajuns”, spuse şoferul.

„Da?”, am zis eu abia perceptibil.

„S-a întâmplat ceva?”

„Oh… nu. Cred că nu”, am răspuns eu cu sfială. „Ştiţi, mă gândesc că ceea ce plăsmuieşti singur cu propria-ţi imaginaţie nu este întotdeauna la înălţimea aşteptărilor, nu se potriveşte de fiecare dată cu realitatea”.

El a încuviinţat dând din cap şi apoi a adăugat: „Nu-ţi fie frică, aici se face treabă bună. Cred că o să-ţi placă. Sunt câteva fete de vârsta ta aici. Ar trebui să vă înţelegeţi de minune”.

„Să sperăm”, i-am răspuns eu temătoare şi neîncrezătoare. Şi în timp ce mă împingea pe coridor spre salonul care fusese pregătit pentru mine, am reuşit să-mi arunc privirea prin uşile deschise ale unor camere. Era linişte, ca la spital. Nimeni nu era „tămăduit”… nu văzusem pe nimeni *umblând*.

Am văzut, în schimb, oameni gârboviţi purtaţi în scaune pe rotile, alţii împachetaţi în paturi Stryker sau, pur şi simplu, stând tolăniţi pe paturile lor. Holurile păreau întunecate şi apăsătoare, iar persoanele în cărucioare ce stăteau înşiruite pe margine le făceau şi mai neatrăgătoare. Fiind un aşezământ vechi, se simţea nevoia imperioasă de renovare.

Am ajuns la camera mea dezamăgită şi total descurajată. Mama şi tata mă aşteptau acolo. Ei

semnaseră deja pentru mine şi se îngrijiseră de toate detaliile legate de înregistrare, precum şi de aspectele financiare ale şederii mele acolo. Au încercat să mă îmbărbăteze şi să-mi dea curaj, dar imediat ce m-au văzut instalată în cameră şi cât de cât liniştită, s-au scuzat şi au plecat. Această reacţie a lor nu-mi era deloc străină, aducându-mi aminte de împrejurările de la Spitalul Orăşenesc, când au aflat că leziunea mea va fi permanentă. Ştiam că erau din nou dărâmaţi şi că nu doreau să mă facă părtaşă lacrimilor şi decepţiilor lor. Plecând, mi-au promis: „Ne vom întoarce cât de curând posibil, draga noastră”.

După ce au plecat, mi-am aruncat privirea în jur prin camera mea. Alte patru fete împărţeau cu mine micuţul salon. M-am hotărât să mă prezint. „Bună! Mă numesc Joni Eareckson”, am început eu să le vorbesc.

„Joni Eareckson!” Mi-am auzit numele repetat cu dispreţ, urmat apoi de o serie de vorbe obscene. „La Spitalul Orăşenesc numai de numele ăsta auzeam: Joni în sus, Joni în jos. M-am săturat. Îmi vine să vomit!” Năucită de această voce crudă şi înverşunată, m-am străduit totuşi să zâmbesc şi am replicat: „O, nu ştiam că am aici un fan-club”.

Şi s-a spart gheaţa. Celelalte au izbucnit în râs. „Va trebui s-o scuzi pe Ann”, mi-a explicat o fată. „Şi ea este nou venită aici. A fost internată la Spitalul Orăşenesc după tine, şi cred că nu a fost deloc o pacientă cuminte şi vrednică de urmat cum ai fost tu. De aceea personalul medical a plictisit-o comparând-o mereu cu tine. Pe mine mă cheamă Betty, Betty Jackson. Fata din patul de

acolo este Denise Walters”.

„Bună. Scuză-mă că nu mă ridic din pat”.

„Te scuz, că n-am ce face”, am glumit eu, adăugând: „Îmi pare bine de cunoştinţă, Denise”.

„Şi pe ea o cheamă tot Betty”, mi-a spus Betty Jackson, încercând zadarnic să mi-o arate cu braţul neputincios, „Betty Glover. Mie mi se spune B.J. ca să ne deosebim.” Betty Glover era o fată drăguţă, o negresă delicată, care arăta mult mai tânără decât noi.

„Bună, Betty”, i-am zâmbit eu.

Betty m-a privit şi a dat uşor din cap, în semn de răspuns.

„Eu mă găsesc aici din acelaşi motiv ca şi tine: mi-am frânt gâtul”, mi-a explicat B.J. „Betty are un cheag de sânge pe şira spinării. Medicii o studiază să vadă de ce este paralizată. Iar Denise se află aici pentru că are S.M”. „S.M?”, am întrebat eu în necunoştinţă de cauză. „Scleroză multiplă”, m-a lămurit ea.

Mi-a părut rău că am întrebat. Mi-am adus aminte că auzisem despre S.M. În spital. *Este o boală fatală*. *Probabil că Denise va muri înainte de-a ajunge să împlinească douăzeci de ani* m-am gândit eu, înfiorându-mă înăuntrul meu şi minunându-mă cum era în stare să-şi menţină această ţinută graţioasă şi atitudine deschisă.

„Şi aici. În acest colţ”, s-a strâmbat B.J. „făcând pe bufonul şi privind într-acolo, „este Ann Wilson, cu a cărei gură ai făcut deja cunoştinţă. Ann este acuzată de

„Ptiu, du-te...”, a înjurat Ann. Apoi a apucat ţigara dintre buze şi a aruncat-o spre Denise, dar

aceasta a aterizat inofensivă pe duşumea.

„Ei bine, acum ai făcut cunoştinţă cu noi. Eşti pregătită pentru o astfel de companie?”, m-a întrebat B.J.

„Cred că… cred că da”, m-am bâlbâit eu. *Cu excepţia lui Ann şi a fumatului ei* mă gândeam în sinea mea.

Ann îşi aprinsese deja o altă ţigară. Cât timp fusesem în spital am reuşit să-i conving pe fumători să nu fumeze în apropierea mea. La Greenoaks mulţi pacienţi fumau. Pentru mine fumatul era ceva foarte scârbos, un lucru pe care aş fi vrut ca oamenii să-l facă numai acasă la ei, în propriile lor camere, şi nu în apropierea mea. Uram fumul înecăcios şi mirosul înţepător al ţigării. Dar aici nu puteam revendica decât o cincime din cameră, eu fiind numai una din cinci. Nu era altceva de făcut decât să mă obişnuiesc cu fumul şi să mă adaptez astfel situaţiei.

Am încercat totuşi unicul şiretlic pe care îl aveam la îndemână, zicându-i lui Ann: „Ştii, chestiile astea provoacă cancer la plămâni. O să te ucidă!”

Ea s-a uitat ţintă la mine şi mi-a replicat pe un ton neobişnuit de calm: „Dar de ce crezi că fumez?”

Totuşi, Ann nu era nici pe departe atât de dificilă şi de plină de nazuri cum mi s-a părut la prima vedere. Puteam să identific la ea multe dintre sentimentele de amărăciune şi indignare pe care le încercasem şi eu. *Cu câteva săptămâni în urmă treceam şi eu prin aceeaşi stare de depresiune şi disperare*, mi-am amintit eu. Şi eu

voiam să mă sinucid… Ann era mult mai confuză şi mai tulburată decât oricine altcineva. Se mânia şi profera injurii pentru că nu ştia altceva mai bun. De aceea m-am hotărât să încerc s-o cunosc mai bine.

În zilele imediat următoare am reuşit să-mi formez o imagine şi mai detaliată despre Greenoaks. Pacienţi de toate vârstele, proveniţi din toate mediile şi categoriile sociale, profesionale şi rasiale, erau cazaţi în cele patru aripi ale instituţiei. Se găseau aici oameni cu diferite amputaţii, paraplegici, cvadriplegici, victime ale poliomielitei, precum şi suferinzi de distrofie musculară, scleroză multiplă şi alte boli care afectau sistemul locomotor şi cel nervos.

„Cum se face că sunt atât de mulţi pacienţi noi, mai ales de vârsta noastră?”, am întrebat-o pe B.J.

„Fracturi de gât. Cele mai frecvente cazuri de frângere a gâtului se produc în sezonul de vară, ca urmare a accidentelor de înot sau de plonjare în apă. Majoritatea petrec de obicei câteva luni în unul dintre spitalele orăşeneşti, şi apoi vin aici pentru reab”, mi-a explicat B.J.

Am căutat să ţin minte modul în care a abreviat ea cuvântul *reabilitare*. Auzisem şi alte asemenea jargoane „de interior” sau prescurtări pe care le foloseau fetele, astfel că începusem să mă familiarizez deja cu ele.

„Oare câte cazuri noi de gâturi frânte sunt aici?”, am întrebat-o eu în continuare pe B.J.

„Oh, poate zece, cincisprezece.”

„De cât timp eşti tu aici, B.J?”

„De doi ani”, mi-a răspuns ea.

Doi ani! m-am chircit eu în sinea mea la cele auzite. *Doi ani… şi încă e paralizată… şi stă încă în pat ca şi mine*! Gândul că şi eu aş fi putut sta acolo la fel de mult, pur şi simplu m-a deprimat. Nu am mai fost în stare să-mi deschid gura o bună perioadă de timp.

În noaptea aceea, aşa cum stăteam întinsă pe patul meu Stryker încercând să adorm, m-a cuprins aceeaşi stare de amărăciune care mă deprimase la spital. Am încercat să mă rog, dar în zadar. Pentru a mă încuraja singură, am încercat să mă gândesc la câteva din promisiunile Cuvântului lui Dumnezeu, însă nimic nu părea să-mi redea liniştea şi încrederea.

Am observat că, în aparenţă, celelalte fete s-au adaptat situaţiei. Vorbeau încet şi potolit în aşteptarea „stingerii”. Excepţie făcea Ann care vorbea şi se văita cu glas tare, presărându-şi protestele cu un limbaj grotesc, cu vorbe nesărate şi indecente. Atitudinea ei m-a făcut să iau o hotărâre: chiar dacă ar trebui să petrec tot restul vieţii într-un astfel de aşezământ, voi fi paşnică şi agreabilă, cel puţin la suprafaţă, şi nicidecum ca Ann. Ea nu avea deloc prieteni în afara spitalului, iar în interior toţi o tratau cu aceeaşi monedă. Nimeni nu încerca s-o înţeleagă sau să se împrietenească cu ea.

Eu trebuie să am prieteni, am nevoie de prieteni, sau o să-mi pierd minţile, mi-am zis în gândul meu. De aceea m-am hotărât să nu-mi pierd niciodată calmul cu mama, cu tata, cu Jackie sau cu alţii, când vor veni să mă viziteze. Oricum

m-aş simţi, oricât aş fi de înveninată, nu voi lăsa să se observe.

„Este o idee bună”, a remarcat B.J. a doua zi, când i-am împărtăşit gândurile mele. „Aici toţi suntem la fel. Aşa că nu te vei bucura de prea multă simpatie. De fapt, cred că ar fi înţelept din partea ta să nu-ţi faci prea mulţi prieteni pe aici”.

„De ce?”, m-am mirat eu.

„Locul ăsta este un turn de fildeş. Aici toţi suntem la fel, mai mult sau mai puţin neputincioşi, şi de aceea ne simţim bine. Când reuşeşti să stai destul de lejer în capul oaselor, ţi se permite deja să faci vizite acasă, să petreci un timp în sânul familiei, dar nu poţi concepe să nu te întorci. Este mai uşor să stai aici, cu oameni la fel ca tine. Pe nimeni nu deranjează cârjele, protezele, scaunele pe rotile şi toate celelalte, pentru că toţi sunt la fel. În schimb, este greu să părăseşti acest loc şi să trăieşti în exterior. Oamenii de pe stradă cred că dacă ai picioarele paralizate, înseamnă că şi mintea ţi-e afectată, tratându-te astfel ca pe o marionetă. Toţi cei care au avut curajul să-şi înceapă din nou viaţa printre oamenii fără infirmităţi, au sfârşit de fiecare dată prin a se reîntoarce aici, tânguindu-se de handicapurile lor, dar în acelaşi timp resemnaţi şi mulţumiţi că se simt acasă. Dacă îţi faci prea mulţi prieteni aici, la fel se va întâmpla şi cu tine. Simplul fapt că este *mai uşor* de trăit într-un turn de fildeş nu înseamnă că este mai bine. Sunt convinsă că nu este! Stau aici de doi ani! Prin tot ce faci, ai grijă să-ţi păstrezi prietenii de afară!”

În această privinţă, Jay parcă simţea nevoile

mele sufleteşti şi afective. Nu numai că venea să mă viziteze de una singură, dar adeseori aducea şi pe vechile ei colege de şcoală. Îmi aduc aminte de un moment deosebit, când Jay, împreună cu câteva prietene de-ale ei, au trecut pe la mine în ajunul sărbătorii Halloweenului, toate îmbrăcate în costume dintre cele mai comice şi bizare. Spre deosebire de Spitalul Orăşenesc, aici nu era permisă nicio încălcare a regulilor, personalul de la Greenoaks limitând cu severitate orele de vizită. Astfel că la ora opt fix fetele au fost obligate să părăsească încăperea.

Zilele se scurgeau monoton, după o rutină banală. Singurele momente de fericire erau cele petrecute împreună cu vizitatorii mei. Eram silită să stau la pat datorită plăgilor sensibile ce-mi apăruseră pe corp. O soră mă hrănea în fiecare dimineaţă, îmi golea plosca, şi apoi avea grijă să se asigure că oglinda rotundă de deasupra capului meu era bine poziţionată astfel încât să mă pot uita La televizor. În jurul prânzului se repeta acelaşi ritual, urmat de vizionare TV Dimineaţa puteam urmări jocuri şi întreceri sportive, iar după-amiază, seriale melodramatice şi spectacole. Seara, o nouă masă şi îndepărtare a resturilor, urmate iarăşi de intoxicare TV până la ora stingerii. Fiecare nouă zi era o prelungire plicticoasă şi monotonă a zilei precedentemâncare, vizionare TV, somn – într-un ciclu invariabil şi dezgustător.

A trebuit să mă obişnuiesc să mănânc şi să beau repede. Personalul ce avea grijă de noi era în permanenţă foarte ocupat, prea ocupat ca să

zăbovească cu cei care-şi pierdeau timpul în faţa mâncării. Pur şi simplu era prea ocupat ca să mai poată face şi altceva decât să îngrijească de necesităţile noastre fizice cele mai urgente. Dacă mă mânca nasul, trebuia să aştept până ce Jay sau vreo soră se găsea prin apropiere. Părul începuse să-mi crească şi să mi se încâlcească, devenind tot mai slinos şi plin de mătreaţă, pentru că nimeni nu-şi făcea timp să mi-l spele.

Într-o zi, când Jay a venit să mă viziteze, a întrebat: „Ce-i cu mirosul ăsta îngrozitor?”

„Ce miros?”, i-am replicat eu.

„Uf! E părul tău, Joni. Când ţi l-au spălat ultima dată?”, a insistat Jay.

„Cred că este mai bine de o lună de atunci. La Spitalul Orăşenesc”, i-am răspuns eu.

„Vai, e groaznic! Pute atât de urât! Trebuie neapărat să fac ceva cu el!”, a exclamat ea. Şi îndată a căutat cele necesare, a luat un lighean şi un săpun, şi a improvizat ceva cu care să-mi usuce părul.

„Oh, ce bine mă simt!”, am remarcat eu.

„Eu sunt următoarea!”, a strigat Denise. „Jay, spală-mi te rog şi părul meu”.

„Apoi şi pe mine!”, au răsunat deodată glasurile celor două Betty. În acest fel, spălarea săptămânală a părului nostru, precum şi perierea şi aranjarea lui, au devenit o obişnuinţă şi, în acelaşi timp, o datorie pentru Jay, până când „regulamentul” a avut grijă să pună capăt eforturilor ei.

Pe măsură ce-mi creştea părul şi puteam chiar să-l pieptăn, am început să fiu interesată de

înfăţişarea mea. Efectele secundare ale medicamentelor începuseră oarecum să se şteargă şi nu mai arătam deloc aşa de grotesc. Totuşi, eram încă foarte slabă, sub greutatea normală, iar oasele îmi ieşeau prin pielea subţire, făcând să-mi apară nişte bube deschise şi urâcioase.

Diana White, o prietenă din liceu şi de la organizaţia *Viaţa tinerească*, a început să mă viziteze în mod regulat. Era o fată credincioasă, foarte sensibilă. Şi atentă, cu o personalitate aparte şi bine conturată. Întotdeauna lăsa impresia că este fericită şi veselă. Totuşi, pe cât era de optimistă, pe atât era de practică. Atitudinile şi comportarea ei arătau că nu era deloc o fiinţă superficială, naivă şi nepăsătoare, pentru care tot ce zboară se mănâncă, ci, dimpotrivă, înfrunta dificultăţile şi pesimismul în care o împingeau împrejurările vieţii cu puterea propriei sale personalităţi. Avea un spirit de sacrificiu şi de ajutorare înnăscut, făcându-se imediat acceptată şi iubită de cei din jur. Faţa ei mare, părul întunecat, ochii ce-i străluceau atunci când vorbea, precum şi zâmbetul pe care îl avea mereu pe buze, mă determinau să fiu mai optimistă şi să mă simt tot mai bine dispusă.

Vizitele ei îmi erau de tot mai mare ajutor, cu atât mai mult cu cât Jackie, care avea acum de înfruntat tumultul lăuntric al propriilor sale probleme, nu mai venea să mă viziteze atât de des. Încurajările pe care le primeam din partea Diânei, şi lecturile ei din Cuvântul lui

Dumnezeu îmi umpleau golul ce se crease în existenţa mea prin faptul că Dick, din pricina

studiilor, nu mai putea să mă viziteze la fel de des ca înainte. Pe de altă parte, Jason a început să iasă din viaţa mea. Auzisem de la alţii că se întâlnea cu o fată pe care o cunoscuse la colegiu, şi că relaţia lor părea destul de serioasă.

M-am bucurat atunci când terapia fizică a început să devină o parte a rutinei mele zilnice, îmbogăţindu-mi şi diversificându-mi astfel traiul monoton.

La început, terapista Barbara Marshall venea în camera mea, ocupându-se cu exersarea muşchilor de la membrele mele paralizate. Apoi, după câteva săptămâni, a început să mă ducă la sala de terapie fizică unde petreceam câte două ore în fiecare zi. Când am intrat pentru prima dată în acea încăpere am avut impresia că mă găsesc într-o adevărată cameră de tortură. Erau acolo tot felul de aparate şi dispozitive bizare pentru întinderea şi îndoirea braţelor, a picioarelor şi a trupurilor neputincioase ale bolnavilor. Dar oricât de ciudată şi de neplăcută mi s-a părut la început, a avut până la urmă implicaţii pozitive asupra mea*, acolo urma să învăţ să umblu şi eu, ca şi ceilalţi, în cârje.

Joe Leroy, un ajutor din camera de terapie, vânjos şi plin de răbdare, m-a plimbat pe la toate aparatele, arătându-mi şi explicându-mi ce are să se întâmple atunci când terapista mă va supune la întreaga gamă de mişcări posibile şi în acelaşi timp necesare pentru a nu mi se atrofia muşchii membrelor.

„Iată”, mă încuraja el, „tot acest balet are într-adevăr un scop”. Apoi continua să mă

lămurească cum răsucirea, arcuirea şi întinderea picioarelor, a braţelor şi a corpului vlăguit, sub toate unghiurile şi în toate formele, mă vor ajuta să mă restabilesc.

„Toate acestea îţi menţin elasticitatea muşchilor”, îmi explica Joe.

„Dar eu nu simt nimic. Şi, de fapt, ce contează dacă se înţepenesc?”, îl întrebam eu.

„Creează probleme pentru circulaţia normală a sângelui. De asemenea, când muşchii sunt imobilizaţi, mâinile şi picioarele se contractează şi întreg corpul se înţepeneşte, deformându-se”, îmi spunea Joe, arătând spre pacienţii ce lucrau de zor împreună cu terapiştii lor.

Exerciţiile de terapie fizică durau câte douăzeci de minute în fiecare zi şi aveau drept scop restabilirea elasticităţii muşchilor mei, chiar dacă ei n-ar mai fi putut să funcţioneze niciodată. După aceea, terapiştii au început să mă pregătească din punct de vedere fizic ca să pot trece de la patul mecanic Stryker în care încă mă găseam, la un pat obişnuit.

Au urmat apoi nişte exerciţii istovitoare care încercau să mă obişnuiască din nou cu şederea în poziţie verticală. Mă legau pe o placă rabatabilă şi mă roteau, astfel încât capul mi se ridica în sus, iar picioarele mi se lăsau în jos. Părăsind încetul cu încetul poziţia verticală, simţeam cum tot sângele mi se scurge din cap şi valuri de greaţă năvălesc peste mine.

Aşteptaţi! Nu mă ridicaţi mai sus! Nu pot să rezist!”, strigam eu.

Chiar şi numai câteva secunde cu capul puţin

ridicat erau prea mult pentru mine, după aproape şase luni de stat la orizontală.

„Oh, Joe”, am suspinat eu, „credeam că o să leşin! Oare o să mai fiu vreodată în stare să şed în capul oaselor?”

„Desigur, Joni. Numai că asta cere timp. Nu te-am ridicat decât vreo 45 de grade. Vom încerca din nou şi vei rămâne aşa o perioadă puţintel mai lungă. Apoi, după ce vei rezista mai multe minute în această poziţie, vom mări unghiul. De Ziua Recunoştinţei va trebui să poţi să stai deja pe scaun”, a spus Joe radios şi plin de optimism.

Earl, un alt ajutor din sala de terapie, a încuviinţat dând din cap şi adăugând: „Vezi, corpul tău este atât de obişnuit să stea culcat, încât circulaţia sângelui s-a adaptat pur şi simplu la această poziţie orizontală”. Şi îşi presăra explicaţiile cu gesturi largi şi năvalnice ale mâinilor. „Când îţi ridicăm corpul, sângele ţi se scurge din cap şi ai impresia că-ţi pierzi cunoştinţa, văzând negru înaintea ochilor. Dar dacă vom repeta această manevră, încetul cu încetul, inima ta „o să-şi reamintească” şi o să înceapă să-şi facă din nou treaba ca înainte. Pulsul se va înteţi, iar sângele va fi pompat din nou spre creier”.

Aşadar, exersând în fiecare zi tot mai mult, am reuşit „să stau în capul oaselor” înţepenită de acea masă rabatabilă, fără să mi se întunece vederea sau să mi se facă greaţă.

Totodată mi-au fost inventariate reacţiile şi capacităţile musculare. Doctorii şi terapiştii au constatat că am simţuri absolut normale în zona

capului, a gâtului, a umerilor şi până către clavicule. Simţeam ceva ca nişte furnicături uşoare şi în partea de sus a braţelor şi pe piept, o anume senzaţie stranie ca şi cum aceste porţiuni ale corpului ar fi adormit.

În urma progreselor ce le obţineam în cadrul terapiei fizice, Diana trecea întotdeauna pe la mine şi mă încuraja. Optimismul ei era contagios. De fiecare dată când venea în vizită, aducea cu sine noi încurajări din Biblie „Ascultă ce scrie la Ioan 16: 24”, a exclamat ea odată: „Adevărat, adevărat vă spun că orice veţi cere de la Tatăl, în Numele Meu, vă va da. Până acum n-aţi cerut nimic în Numele Meu; cereţi, şi veţi căpăta, pentru ca bucuria voastră să fie deplină”. Nu-i minunat lucrul acesta?”

„Da, într-adevăr e minunat! Poate că Dumnezeu are un plan deosebit pentru mine. Ai auzit ce se va întâmpla la biserica noastră?”, i-am zis eu.

„La biserică?”, a întrebat Diana surprinsă. „Nu. Ce anume?”

„Biserica noastră va organiza o noapte de veghe, un serviciu special de rugăciune pentru mine. Se vor ruga pentru vindecarea şi reabilitarea mea”, i-am explicat eu.

„Oh, într-adevăr e nemaipomenit! „Cereţi, şi veţi căpăta”, a repetat Diana.

În plus, am fost încurajată de faptul că şedinţele de terapie fizică la care participam asiduu, au început să-mi provoace furnicături la nivelul degetelor de la mâini. Deşi erau încă amorţite şi paralizate, aveam senzaţia vagă că

totuşi le simt. Ştiam că Dumnezeu îşi începe în mine lucrarea Sa de vindecare.

În noaptea când a avut loc serviciul special de rugăciune de la biserică, prieteni din liceu, profesori, părinţi ai prietenilor mei şi prieteni ai prietenilor mei s-au îngrămădit, umplând până la refuz Biserica

Episcopală Reformată a episcopului Cummings. Iar eu m-am culcat, nădăjduind că a doua zi dimineaţă o să mă trezesc complet vindecată.

Dar, desigur, nu s-a întâmplat aşa. Am început atunci să mă gândesc în mod raţional la faptul că Domnul punea la încercare credinţa noastră şi că, în realitate, procesul de vindecare şi de restabilire completă va avea loc lent şi treptat, nu dintr-odată, în mod supranatural.

Când Diana, Jay, părinţii mei şi prietenii de la *Viaţa tinerească* veneau să mă viziteze, lăsam să se vadă că totul merge bine, că toate lucrurile se află sub control, ascunzându-mi propria nerăbdare, deznădejde şi dezamăgire.

„Dumnezeu o să mă vindece!”, le făgăduiam eu de fiecare dată. „Să continuăm să ne rugăm şi să credem acest lucru!”

„O. Joni”, tresărea cineva, „eşti, fără îndoială, o fată curajoasă. Aş dori să am şi eu credinţa ta”.

Iar eu îi zâmbeam suav şi mă rugam în şoaptă lui Dumnezeu ca să grăbească vindecarea mea.

Cinci în luna decembrie eram încă slăbită, subţire şi plină de bube, dar terapia fizică mi-a permis să stau în capul oaselor destul de mult timp astfel încât să pot merge acasă pentru o zi.

Am ales ziua de Crăciun şi am început să mă emoţionez, făcându-mi o mulţime de planuri în legătură cu ea. După ce m-au anunţat că pot să merg acasă pentru o zi, a urmat o noapte în care n-am putut închide un ochi de emoţie. Stăteam trează în întunericul din cameră şi încercam să-mi deapăn toate amintirile Crăciunului de dinaintea accidentului: cum mă plimbam prin zăpadă cu Dick, Ajunul Crăciunului de la catedrală, cum făceam îngeraşi de zăpadă, cum beam ciocolată fierbinte aşezaţi pe marmura de lângă cămin şi cântam colinzi de Crăciun, iar eu acompaniam la chitară… Oare cum va fi anul acesta?

În cele din urmă a sosit şi ziua de Crăciun! Jay a ajutat-o pe sora de la spital să mă îmbrace şi să mă pregătească pentru călătoria acasă. Am îmbrăcat costumaşul de culoare închisă pe care îl cumpărasem în excursia ce-o făcusem în Vest, împreună cu familia, doar cu câteva săptămâni înainte de accident. Atârna pe mine ca un sac. Jay mi-a cumpărat şi o perucă blondă, foarte drăguţă, pentru a-mi acoperi părul care nu era încă destul de lung să poată fi aranjat.

Tata a tras maşina în dreptul uşii şi a aşteptat acolo până când Joe şi Earl m-au cărat la maşină şi m-au aşezat înăuntru. Apoi au dat instrucţiuni familiei mele despre modul cum trebuie să călătorească cu maşina un cvadriplegic.

„Nu m-am gândit niciodată că, pur şi simplu, a călători cu maşina este ceva periculos”, am zis eu, adăugând: „desigur, exceptând cazul unui accident.”

„Nu trebuie neapărat să suferi un accident ca

să te loveşti”, m-a atenţionat Joe. „Vezi tu, un cvadriplegic nu poate şedea singur în capul oaselor. Dacă maşina se clatină, se opreşte brusc, sau chiar numai dacă coteşte într-o intersecţie, tu vei fi purtată de inerţie, pierzându-ţi echilibrul. Te vei rostogoli, lovindu-te poate cu capul de uşă sau zdrobindu-ţi faţa de bord sau de parbriz, dacă stai în faţă.” El a explicat apoi celor ce mă însoţeau cum să mă strângă cu centura de siguranţă şi, în acelaşi timp, Le-a atras atenţia să nu uite să mă sprijine, în special la porniri, opriri şi în curbe.

Pe drumul către casă nu s-a întâmplat nimic deosebit, şi călătoria mi s-a părut fascinantă şi plină de plăceri mărunte şi interesante. Acum e iarnă, mă gândeam în sinea mea. S-au scurs deja două anotimpuri de când am plecat de-acasă.

„Iată, aproape că am ajuns”, a remarcat Jay, în timp ce maşina cotea în intersecţia triunghiulară atât de familiară nouă. Mi-am ridicat privirea de-a lungul străzii şi am zărit clădirea liceului, casa profesorului meu de pian, farmacia- toate neschimbate, aşa cum existau în amintirile mele. Am simţit deodată cum mă copleşeşte prelung un fior de nostalgie şi dor de casă.

După câteva minute am ajuns pe strada abruptă din faţa casei şi am apucat-o pe aleea care ne ducea la uşa din spate. După ce am oprit, tata şi cu Jay m-au ridicat cu mare băgare de seamă din maşină şi m-au dus înăuntru.

Sentimentul dorului de casă era acum împlinit. Casa era decorată feeric pentru sărbătorile de iarnă, iar în sufragerie, camera unde urma să stau eu pentru o zi, te întâmpina un

brad mare şi înmiresmat.

Mama obţinuse cumva un pat special de spital şi-l aşezase chiar în sufragerie. Mă gândeam la vechea mea cameră ce se găsea chiar deasupra, păstrătoare a atâtor gânduri ascunse, rugăciuni şi speranţe de-ale mele. Desigur, ai mei nu puteau să mă ducă acolo, urcându-mă pe scările înguste şi răsucite, astfel că pentru această unică zi, sufrageria avea să fie camera mea, locul unde urmau să se deruleze cele mai multe dintre evenimentele zilei.

Mama aşezase la perete masa cea uriaşă şi grea din sufragerie pentru a face camera mai confortabilă. Când a construit casă, cu siguranţă că tata a ştiut că vom petrece şi ne vom distra foarte mult, pentru că a făcut această cameră imensă – de două-trei ori mai mare decât o sufragerie obişnuită, avea aproximativ 50 de metri pătraţi – iar în mijloc a aşezat o masă mare, la care puteau sta cu uşurinţă patrusprezece persoane.

Focul pâlpâitor din căminul de piatră, ornamentele de Crăciun, frumos decorate şi parfumate, lumânările şi artificiile umpleau camera de fericire. Aproape că era prea mult pentru simţurile mele slăbănogite. Mirosurile, luminile, sunetele, întreaga privelişte mă intoxica. În timpul şederii mele în spital şi al izolării de la Greenoaks, spiritul meu suferise odată cu trupul, fiind privat de orice relaţie senzorială. Acum însă camera se învârtea împreună cu mine, toate aceste senzaţii năvălind ca un potop asupra creierului meu, într-o adevărată sărbătoare a

plăcerii.

Nu eram în stare să şed prea mult în capul oaselor fără a simţi oboseala, astfel încât patul de spital pe care îl adusese mama s-a dovedit foarte util. Pe jumătate ridicată şi jumătate întinsă am putut să particip la tot ce s-a petrecut în cameră. Îmbrăcată în costumaş şi cu peruca blondă pe cap, mai arătam a „făptură omenească”, deşi eram conştientă de înfăţişarea mea. În special picioarele mele mi se păreau foarte dizgraţioase, proiectându-se neputincioase şi dezgustător în afară.

„Mami, te rog, vrei să mă acoperi?”, am întrebat eu.

„Ţi-e frig, dragă?”

„Nu. Vreau doar să fiu acoperită. Arăt îngrozitor”.

„Nu-i adevărat”, mi-a răspuns ea „Arăţi minunat. Nu-i aşa, Jay?”

„Desigur”, a răspuns sora mea.

„Totuşi vreau să fiu acoperită. Ia pătura neagră şi pune-o peste picioarele mele. Nu vreau ca cei ce vin la noi să se holbeze la ele. Te rog!”, am insistat eu.

„Bine. Joni, cum vrei tu”, a zis mama în timp ce arunca pledul pe picioarele mele şi mă înfăşură. Adevăratul motiv pentru care doream să-mi fie acoperite picioarele nu era acela de a le ascunde neputinţa, ci, mai degrabă, pentru că îmi aduceau mereu aminte, mai mult decât orice altceva, cât de diferit era acest Crăciun. N-aş fi putut suporta să le privesc”.

Dick, împreună cu familia şi mai mulţi

prieteni, au venit să mă viziteze, astfel că timpul s-a scurs cu repeziciune. La început am fost revoltată şi nemulţumită de această scurgere grabnică a timpului. Apoi, pe măsură ce mintea mea depăna amintirea sărbătorilor de Crăciun anterioare, m-am întristat şi m-am deprimat văzând desluşit schimbările intervenite în viaţa mea.

Nu mai puteam să alerg prin zăpadă sau să merg cu colindul pe la vecini. Astfel de plăceri se sfârşiseră pentru totdeauna, şi se părea că fiecare îşi dădea seama de acest lucru. Nu curgeau lacrimi, cel puţin nu se vedeau acum, însă aerul de tristeţe care se simţea dincolo de înfăţişarea unora era greu de suportat.

Nu am plâns până când nu am ajuns din nou în patul meu de la Greenoaks, dar acolo am izbucnit fără să mă pot opri. B.J. „Betty, Denise şi Ann fuseseră de asemenea acasă în ziua de Crăciun. Dar pentru toţi, şi pentru cei care au mers acasă, şi pentru cei care n-au avut unde merge. Crăciunul a însemnat acelaşi lucru: o reamintire tristă şi deprimantă a timpurilor mai bune şi a locurilor mai fericite de pe vremea când eram fiinţe întregi.

Am încercat să-mi evaluez sentimentele faţă de ceea ce se întâmplase acasă, de Crăciun. Eram fericită şi emoţionată de faptul că am mers acasă; dar, eram complet năucită de experienţa reîntâlnirii cu cei dragi şi cu locurile vechi într-o stare cu totul schimbată, ciudată şi nouă.

Când a venit sora a doua zi, m-a examinat şi mi-a zis: „Joni, îmi pare rău, dar asta va trebui să

fie ultima ta vizită acasă, cel puţin pentru un timp”.

„De ce?”

„Pentru că s-au deschis toate bubele de pe spatele tău şi de pe şolduri! Protuberanţele oaselor ţi-au ieşit în exterior, pur şi simplu frecându-ţi pielea. Ele nu se vor vindeca până ce nu te vom pune din nou în patul mecanic Stryker”, a spus ea fără ocol.

„Dar nu pot să stau deloc în sus?”, m-am plâns eu.

„Îmi pare rău, nu! Stând ridicată, pielea se întinde şi toate bubele se rup. Să aşteptăm până se vor închide şi vindeca complet”.

Dick venea cât de des putea, făcând autostopul pe o distanţă de peste 90 de kilometri de la Universitatea din Maryland. Pot spune că accidentul meu într-adevăr îl consuma, emoţiile sale fiind la fel de tocite şi de uzate ca ale mele.

„Dickie”. i-am spus eu într-o zi „Noi am rămas în trecut. Nu mai putem continua aşa. Nu putem să ne mai întoarcem la vremurile când eram în liceu”.

El m-a privit fix, cu tristeţe, şi a dat din cap. Apoi a îngânat: „Dar lucrurile se vor îndrepta. În curând tu ai să poţi…”

„Nu!”, am strigat eu. „Nu va fi mai bine! Nu înţelegi? Nu voi fi niciodată mai bine! Nu vezi asta lămurit?”

Din nou m-au cuprins gânduri negre. Voiam cu disperare să mă sinucid. Eram din nou împachetată în pânza groasă de canava. Nu puteam mişca absolut nimic, cu excepţia capului.

Din punct de vedere fizic eram cu puţin mai mult decât un cadavru. Nu mai speram să ajung să merg vreodată. Nu puteam să mă mai gândesc la o viaţă normală în viitor şi la căsătoria cu Dick. *De fapt, el poate să iasă din viaţa mea pentru totdeauna*, am tras eu concluzia. Dar, în acelaşi timp, nu aveam nicio idee despre modul în care puteam găsi un scop sau un sens în viaţă doar prin derularea existenţei ei de zi cu zi, care se reducea la a mă trezi, a mânca, a mă uita la televizor, a dormi, şi asta era totul.

De ce oare trebuia ca cineva să fie silit să trăiască o astfel de existenţă posomorâtă? Mă rugam ca printr-un accident sau printr-un miracol să mor. Suferinţa mintală şi sufletească era tot atât de insuportabilă ca şi tortura fizică.

Dar încă o dată, nu am găsit nicio cale de a-mi curma viaţa. Această frustrare era la fel de insuportabilă. Eram deznădăjduită, dar şi supărată datorită stării de neputinţă în care mă găseam! Cât de mult mi-aş fi dorit să capăt măcar acea putere în degetele mele cât să reuşesc să fac ceva, orice, *ca să-mi iau zilele*. Doar lacrimi de disperare, teamă şi neputinţă, iată tot ceea ce puteam să adaug deznădejdii mele.

La atâtea necazuri s-a mai adăugat încă unul. Bubele, cauzate de încheieturile oaselor ce-mi ieşeau prin piele, nu voiau să se vindece. Doctorii insistau că singura cale de rezolvare a problemei era operaţia. Astfel că pe 1 iunie 1968 am fost transferată la Spitalul Orăşenesc pentru operaţie la oase, o dovadă în plus a faptului că leziunea mea era definitivă şi că nimeni nu se mai aştepta

la înzdrăvenirea mea. Doctorii nu mi-ar fi răzuit protuberanţele osoase de la şolduri şi coccis, dacă ar mai fi existat măcar vreo speranţă în reabilitarea mea.

Chirurgul, doctorul Southfield, mi-a explicat: „Pentru că nu ai nicio senzaţie, nu va fi nevoie să te anesteziem. Dar dacă nu poţi suferi să vezi sânge şi ţesături…”

„Nu contează”, am spus eu ferm. „Am văzut atâtea. Nu uitaţi că sunt aici de aproape un an. Nu mă mai impresionează nimic. Puţine lucruri nu au făcut încă cu mine. Tăiaţi fără teamă!”

Auzeam cum mâinile doctorului Southfield dirijau bisturiul ce-mi sfârteca avid carnea şoldului. Sângele ţâşnea pe lângă lamă, în timp ce acesta îşi făcea loc prin piele şi pătrundea în ţesuturile musculare. Asistenţii îi înmânau tot felul de instrumente chirurgicale pe care el le cerea.

După câteva minute am auzit cum oasele îmi erau polizate, îndepărtând ceea ce mă deranja, pătrunzând prin piele şi provocându-mi răni.

În ciuda faptului că am făcut-o pe eroina, zgomotele operaţiei m-au impresionat puternic. Mă simţeam rău şi de aceea am început să cânt şi să vorbesc, pentru a-mi distrage singură atenţia de la ceea ce auzeam. Cântam cu glas tare şi prelung, şi fără să vreau, m-am pomenit abordând un repertoriu de cântece pesimiste, peste măsură de melancolice.

„Nu poţi cânta ceva mai vesel?”, m-a întrebat doctorul Southfield.

„Nu!”, i-am răspuns eu sec, şi mi-am continuat „concertul”.

După un timp m-au întors cu faţa în jos şi chirurgul a început să mă opereze la oasele şezutului. A răzuit şi cizelat toate ridicăturile şi proeminenţele oaselor. În cele din urmă a început să coasă la loc toate inciziile. Apoi am fost bandajată, examinată şi trimisă înapoi la Greenoaks pentru recuperare.

Când cusăturile şi bubele s-au închis, am fost lăsată să stau în capul oaselor. Încetul cu încetul. Earl mă aşeza cu grijă în pat şi încerca să mă înveţe să stau în sus.

„Să începem, Joni”, spunea el. „S-o luăm cu binişorul şi încetişorul. Nu vreau nici să-ţi vină rău, nici să cazi pe spate sau să leşini. Bine?”

„Bine”, am încuviinţat eu.

„Acum, uşurel”.

„Ce se întâmplă, Earl? Pot să şed în capul oaselor! Ce zici de asta?”

El nu a răspuns nimic. Curând m-a dus înapoi la patul meu mecanic.

„Ce faci, Earl? Lasă-mă să stau pe pat!”, am început eu să mă răstesc poruncitor la el. „Cât am aşteptat să stau din nou în capul oaselor! Dacă ţi-e teamă că o să leşin…”

„Îmi pare rău, Joni. Nu pot să te duc înapoi. Operaţia nu s-a vindecat încă. O tăietură s-a deschis deja şi sângerezi”.

* * *

Stând în patul mecanic în săptămânile următoare, am renunţat în cele din urmă la orice speranţă de-a mai putea merge vreodată pe picioarele mele. Am început însă să-mi pun în mişcare cele mai sensibile coarde ale fiinţei mele,

să solicit fiecare atom al voinţei pentru a-mi recupera cel puţin mâinile. Dacă aş fi putut mişca măcar mâinile, n-aş mai fi fost atât de neputincioasă. N-ar mai fi trebuit să depind de Diana sau Jay ca să-mi spăl părul sau să mi-l pieptăn. Sau să mă fardez. Sau pur şi simplu să mănânc. Dacă aş fi putut să fac cel mai mărunt lucru, orice, nu m-aş mai fi simţit atât de neputincioasă.

„Poţi să foloseşti gura pentru a face unele lucruri care se fac de obicei cu mâinile”, mi-a sugerat într-o zi terapista Chris Brown, când i-am împărtăşit sentimentele mele. Ea a adăugat: „Ai văzut persoane care, în cadrul programului de terapie profesională, învaţă să scrie sau să bată la maşină ţinând creionul sau un beţişor cu dinţii. La fel poţi face şi tu!”

„Nu”, am zis eu. „Este dezgustător şi degradant. Nu vreau să fac aşa ceva!”

Chris nu a mai insistat. „Poate că altă dată”, a spus ea.

Mai târziu a venit Jay să mă vadă. Deşi zâmbea şi se stăpânea, mi-am dat seama că iarăşi plânsese.

„Bine te-am găsit, surioară”, mi-a zis ea.

„Jay, tu ai plâns!”

Jay a dat din cap. Nu voia niciodată să mă necăjească cu problemele ei personale şi adesea îmi ascundea sentimentele ei, dar aflasem totuşi de problemele şi dificultăţile care îi măcinau căsnicia. Divorţul fusese acum pronunţat.

Cu o mină de indiferenţă, ea mi-a zis: „S-a sfârşit. Şi o să fie totul bine, Joni. Nu-ţi face griji!”

„Dar

„Nu! într-adevăr nu te necăji!” Şi Jay a schimbat subiectul. „Iată. Ţi-am adus nişte bunătăţi.” A deschis o pungă plină cu prăjituri. „Vezi, prăjiturile tale preferate!”

Am petrecut apoi o oră sau chiar mai bine discutând şi răsfoind o revistă *şaptesprezece* pe care o întinsese pe duşumea, sub patul mecanic în care şedeam.

Apoi, în timp ce se pregătea de plecare, s-a uitat ţintă în ochii mei şi mi-a spus: „Joni, vreau… vreau ca atunci când vei ieşi din spital să vii şi să locuieşti cu mine şi cu nepoţica ta, Kay.”

„Să mă mai gândesc, Jay”, i-am răspuns eu. „Vom vedea, bine?”

Ea m-a sărutat pe obraz şi m-a mângâiat cu dosul palmei pe frunte. A zâmbit şi apoi a plecat.

Însemnătatea vizitei lui Jay mi-a rămas întipărită în conştiinţă, gândindu-mă la spusele ei şi la oferta care mi-o făcuse. M-am hotărât însă să nu-mi fac încă planuri de viitor, deşi ideea de a locui cu Jay era destul de ispititoare.

Mai târziu, când Dick a trecut din nou pe la mine, a împins patul meu Stryker în camera de jocuri, s-a aşezat pe podea sub pat şi am început să discutăm. Încercam o nouă relaţie între noi – simpla relaţie de prietenie. Cu toate că nu discutasem deloc înainte despre o asemenea schimbare, fiecare din noi îşi dăduse seama că nu avem nicio şansă de căsătorie în viitorul apropiat. Mai întâi, trebuia să-mi recapăt abilitatea de a-mi folosi mâinile. Apoi urma să mă reabilitez, ceea ce desigur avea să dureze foarte mult timp. De

aceea, niciunul din noi nu aduceam în discuţie subiecte precum dragostea şi căsătoria.

Vizitele sale constau mai ales din cuvinte de încurajare prietenească şi lecturi, de obicei dintr-o traducere modernă a Noului Testament. Mesajul de acolo mi se transmitea clar şi cu putere: credinţă, nădejde şi încredere. Dar eu le alungasem prin aceea că eram prea superficială. Totul mi se părea natural pentru omul obişnuit şi normal, care umblă pe picioarele lui şi care se confruntă cu viaţa, cu ispita şi îndoiala. Dar ce voia să-mi spună Dumnezeu mie, imobilizată într-un pat mecanic?

Diana îmi citea din Vechiul Testament şi am început să mă identific cu mulţi dintre proroci. La fel ca şi Ieremia, de exemplu, mă gândeam că poate mânia judecăţii lui Dumnezeu se revarsă asupra mea.

Citeam cartea Plângerilor lui Ieremia şi mă identificam pe deplin cu necazurile şi durerile despre care prorocul scria:

„Plânge amarnic noaptea, şi-i curg lacrimi pe obraz.

Niciunul din toţi cei ce o iubeau n-o mângâie”.

O, Doamne, cât este de adevărat!

Şi eu nu pot nici măcar să-mi şterg lacrimile!

„Căci Domnul I-a smerit, din pricina mulţimii păcatelor lui”.

Da! Am călcat în picioare poruncile Sale.

Acum vine judecata.

Priviţi şi vedeţi dacă este vreo durere ca durerea mea, ca durerea cu care m-a lovit Domnul

în ziua mâniei Lui aprinse!”

Nimeni altcineva nu este pedepsit aşa ca mine. De ce a îngăduit Dumnezeu acest lucru?

„Mi-a azvârlit de sus în oase un foc care le arde”.

Accident de plonjare… paralizie…

„M-a lovit cu pustiire şi o lâncezeală în toate zilele!” *Mânie*…

slăbiciune şi frică…

„Mi-a frânt puterea.

Domnul m-a dat în mâinile acelora cărora nu pot să le stau împotrivă”.

În pat, timp de un an, depinzând în întregime de infirmiere şi de surorile medicale.

„Mi s-au stors ochii de lacrimi, îmi fierb măruntaiele, mi se varsă ficatul pe pământ…”

Cât mai pot răbda?

Sunt la capătul puterilor!

„Numai împotriva mea îşi întinde şi îşi întoarce mâna toată ziua”.

De ce. Doamne?

De ce… de ce?

„Mi-a prăpădit carnea şi pielea, şi mi-a zdrobit oasele”.

bubele, cusăturile, operaţia la oase…

„A făcut zid împrejurul meu, şi m-a înconjurat cu otravă şi durere”.

şi eu sunt încă înconjurată cu pânză groasă de canava, cu tuburi de cateter şi pungi pentru drena rea urinei.

„Mă aşază în întuneric, ca pe cei morţi pentru

totdeauna.[1]

Sunt prinsă aici ca într-o capcană, în acest spital sumbru, unde stăm ca nişte muribunzi în aşteptarea morţii.

„M-a înconjurat cu un zid, ca să nu ies; m-a pus în lanţuri grele”.

Sunt prinsă în capcană!

Patul Stryker, curelele şi cleştii metalici…

„Să tot strig şi să tot cer ajutor, căci El tot nu-mi primeşte rugăciunea”.

Iar lui Dumnezeu nici nu-Ipasă.

„Mi-ai luat pacea, şi nu mai cunosc fericirea”.

Da, El m-a părăsit!

Chiar că nici nu-Ipasă!…

(Plângerile lui Ieremia 1: 2, 5, 12 – 14; 2: 11; 3: 3 – 8, 17)

În care şederea mea aici, de mai bine de un an „Lucrează împreună spre binele” meu? Care bine? Unde? Când? Nu vreau să mai aud de aşa ceva!”

Şi erau la Greenoaks unele persoane care adăugau paie pe foc în ceea ce priveşte starea mea de depresiune şi neputinţă. Doamna Barber, îngrijitoare în schimbul de noapte, era crudă, rea şi pornită împotriva mea, aşa cum eram de altfel şi eu împotriva ei, din pricina celor ce-mi făcea. De multe ori făcea observaţii obscene şi insensibile, cu scopul vădit de a-i jigni şi înjosi pe pacienţii care se încumetau să-i stea în cale. Pentru doamna

---

1„ Prea mi se nimereşte”, le ziceam eu. „Aceste versete sunt prea fluente ca să nu aibă decât un înţeles de suprafaţă. încercaţi să aplicaţi aceste cuvinte, aceste făgăduinţe, la mine însămi. Puteţi să-mi spuneţi modul

Barber noi nu eram nişte bolnavi care aveam nevoie de ajutor şi de îngrijire, ci pur şi simplu obstacole în calea modului mecanic şi rutinat în care îşi făcea serviciul.

Într-o noapte a venit în camera noastră şi, supărată foc, a măturat cu răutate toate fotografiile mele care era agăţate de aparatul de aer condiţionat, la picioarele patului meu. „Cum crezi tu că pot eu să pornesc aerul condiţionat cu tot calabalâcul ăsta pe el?”, a rostit ea printre dinţi. Fotografiile stăteau acolo de mai multe săptămâni şi în niciun caz nu împiedicau cuplarea sau decuplarea aparatului.

A luat apoi în mână o fotografie a lui Dick şi a spus despre el cele mai groaznice lucruri, inclusiv faptul că Dick ar fi implicat în tot felul de fapte de desfrâu şi viaţă uşuratică. Perversitatea ei m-a scârbit într-atât încât am ţipat la ea.

Ea s-a apropiat de patul meu mecanic şi a mârâit printre dinţi: „Ar trebui să te las aşa cum eşti până mâine dimineaţă şi să nu te întorc. Dar ca să vezi ce persoană delicată sunt, am să te întorc”. Şi zicând asta m-a întors violent, cu răutate. Nu a luat nicio măsură de precauţie, aşa cum se obişnuieşte, ca să verifice dacă mâinile îmi erau întinse bine pe lângă corp şi prinse de curele. O mână era dezlegată, iar când m-a răsucit, ea s-a izbit cu violenţă de marginea patului metalic.

Deşi era paralizată şi nu simţeam nicio durere, mâna a început să se umfle şi să se învineţească. Ea mi-a lăsat braţul atârnat şi s-a grăbit să iasă din cameră la alte treburi.

Zdruncinată, nervoasă şi înfricoşată, am

început să plâng liniştit.

Am văzut ce ţi-a făcut, Joni”, mi-a zis J.B. „Trebuie să o raportezi directorului”.

„Da, şi eu am auzit totul. Trebuie să i-o întorci cum o merită”, a adăugat Denise.

„Nu pot s-o raportez. Are să-mi facă ceva şi mai rău”, am spus eu printre suspine.

Oricum, a doua zi m-a vizitat mama şi mi-a văzut mâna umflată şi învineţită. M-a întrebat ce s-a întâmplat. Eu am încercat să-i ascund subtil adevărul, spunându-i că a fost un accident/dar fetele i-au dezvăluit mamei tot ce se întâmplase. Indignată, mama a mers la director şi i-a relatat în termeni clari şi sonori întregul eveniment.

În noaptea următoare, târziu, doamna Barber a venit în cameră pe întuneric, după stingerea luminilor, s-a apropiat încet de mine şi m-a privit drept în ochi. Cu o voce şoptită şi ameninţătoare, mi-a zis: „Dacă o să mai spui vreodată ceva împotriva mea, ai s-o plăteşti scump, fetiţo! M-ai înţeles?”

Am fost ameninţată fără temei. Eram îngrozită şi înfricoşată că într-adevăr mi se putea întâmpla ceva oribil dacă nu voi tăcea chitic de acum înainte.

Pe lângă doamna Barber şi alţi câţiva ca şi ea, care nu aveau nicio milă faţă de bolnavi şi nu îngrijeau de ei, erau încă destui care aveau multă compasiune şi grijă faţă de pacienţi, dar din păcate prea puţini dintre ei aveau timp. Se pare că surorile nu aveau timp decât să ne completeze fişele personale de medicamentaţie şi de evoluţie a bolii fiecăruia. Majoritatea îngrijitoarelor erau

atât de încărcate cu sarcini de serviciu şi atât de prost plătite, încât, drept urmare, unora nici nu le păsa de noi.

Episoade ca acestea aveau darul să adâncească starea mea de depresie psihică. În spital era un tânăr cvadriplegic strălucit, Jim Pollard, care îşi punea aceleaşi întrebări ca şi mine. Muşchii săi nu erau în stare nici măcar să-i susţină capul care îi cădea totdeauna uşor spre partea stângă. Dar vocea sa, mintea sa, şi spiritul său erau puternice.

„Dacă nu există un Dumnezeu personal care să aibă grijă de mine, atunci la ce bun?”, I-am întrebat eu.

„Aici este toată problema”, mi-a spus el. „Am citit şi am studiat foarte mult. M-am interesat de religie, de filosofie, de tot. Viaţa nu are absolut niciun scop, niciun înţeles. Este fără sens. Absurdă!”

„Şi atunci ce importanţă are?”, am tras eu concluzia. „De ce să nu te sinucizi? De fapt, de ce nu se sinucide întreaga rasă umană, dacă viaţa nu are niciun sens?” „Oh, ea poate să aibă sens. Unii cred în Dumnezeu şi lucrul acesta dă vieţii lor sens. Dar când lucrurile nu merg bine – cum este în cazul nostru – atunci vezi cât de puţin ajută religia”, a spus el cu seriozitate.

„Dar tu ce crezi: are sens viaţa?”

„Probabil că nu, în ceea ce ne priveşte. Oamenii care sunt pe picioarele lor pot să mănânce, să lucreze, să facă dragoste – tot felul de lucruri. Sunt în căutarea fericirii şi a toate cele, nu-i aşa?”

Eu am încuviinţat din cap.

„Dar noi, aici? Ei bine, e cu totul altfel. Viaţa noastră este redusă la cele mai elementare lucruri. Şi din multe puncte de vedere, nu are niciun rost să trăieşti ca noi.”.Atunci de ce eşti încă în viaţă?” Jim a ridicat din umeri. „Cred că numai pentru că nu am avut destul curaj ca să-mi pun capăt zilelor. Pe lângă asta, viaţa are sens dacă îl cauţi şi ţi-l găseşti”.

„Cum?”

„Mintea. Inteligenţa. Eu dau lovitura prin dezvoltarea inteligenţei. La naiba cu trupul meu. Poate reuşesc să găsesc ceva, un înţeles în viaţă, prin intermediul minţii”. „Poate”, am replicat eu. „Dar ce se întâmplă cu ceilalţi? Fiecare pe propriile lui picioare. Ei s-au născut, trăiesc şi mor, existenţa fiind singurul lor scop. De ce să-şi bată ei capul?”

„Joni, mă uimeşti”, a răspuns el. „De ce nu citeşti câteva dintre cărţile şi tractatele mele? Mi-am adus cu mine un întreg arsenal de cărţi de Sartre, Marx şi alte minţi luminate.

Le-am citit pe toate, şi toate m-au depărtat de Dumnezeu, de orice speranţă. După ele, sensul vieţii era acela că viaţa nu are niciun sens. Viaţa fără un scop ceresc şi etern, fără Dumnezeu, ducea la disperare. Îmi dădeam seama de acest lucru, dar nu ştiam ce să mai cred. Oare Dumnezeu, dacă exista vreun Dumnezeu, şi-a întors faţa de la mine?

Jim a continuat să mă consilieze în filosofia lui agnostică. „Vezi tu, Joni, nimic nu va fi în stare să dea vreodată sens vieţii. Trebuie să ajungi odată la

această concluzie! Viaţa este capricioasă şi trecătoare. Funcţii, succes, prieteni, familie, toate acestea nu au înţeles decât ca mijloace pentru a ajunge la acelaşi sfârşit. Acum eşti aici, aşa că, dacă vrei ceva în viaţă, mai mult decât viaţa însăşi, caută să obţii acum, aici. Nu te împăca cu ideea că poţi să pui ceva deoparte pentru o viaţă de după moarte”.

Jim, dar necazul este”, l-am întrerupt eu, „că încă din liceu am ajuns la concluzia că lucrurile trecătoare nu mă satisfac. Trebuie să existe ceva veşnic, statornic!”

„Ce zici de accidentul tău? Desigur, nu este vorba de ceva trecător”, mi-a adus el aminte. „Mi-ai spus că Biblia învaţă că toate lucrurile lucrează împreună spre bine, chiar şi paralizia ta. Cum? Care este scopul paraliziei tale?”

„Eu… eu nu ştiu. Iată ce mă face să mă îndoiesc de Dumnezeu. Dacă El era real, oare nu mi-ar fi arătat acest scop? Ar putea totuşi să fie vreun scop ascuns pe care eu încă să nu-l fi aflat?”

Jim mi-a spus: „Joni, tu nu faci decât să-ţi sporeşti nevoia ta de religie şi de Dumnezeu. Ai citit toate cărţile pe care ţi le-am dat?”

„Da. Am citit *Siddhartha* şi cărţile lui Kafka: *încercarea*, *Bioetica*, *Căutarea sensului de către om*. Le-am citit pe toate. Am citit toţi autorii existenţialişti pe care mi i-ai dat”, i-am răspuns eu.

„Bine, sunt impresionat. Trebuie să te fi convins deja că ideea unui Dumnezeu personal este ridicolă!”

„Nu m-am convins încă, Jim. Nu ştiu. Am citit tot ce mi-ai dat. Aceste cărţi nu reuşesc decât să-ţi

furnizeze argumente destul de puternice în favoarea punctului tău de vedere. Dar…”

„Dar îţi este teamă! Tu crezi că Dumnezeu stă acolo sus, în ceruri, gata să te nimicească dacă ai îndoieli. Ei bine, Joni, spune-mi: dacă există un Dumnezeu, ce poate să-ţi facă mai mult decât ţi-a făcut deja? Iată cum privesc eu lucrurile. Sunt infirm pentru totdeauna. Nu voi mai fi niciodată pe picioarele mele. Ce-o să-mi facă

Dumnezeu dacă nu cred? O să mă azvârle în iad? Sunt deja în iad! Nu! Nu există Dumnezeu, Joni! Nu există!…” Glasul lui lăsa să se înţeleagă că odată, cândva, el crezuse în Dumnezeu. Dar acum, convins că s-a înşelat, spunea: „Nu există Dumnezeu!”

Eu m-am rugat cu disperare: „Doamne, am numai două lucruri între care pot să aleg – că Tu exişti, şi că Tu nu exişti. Dacă Tu nu exişti, atunci nu mai văd nicio logică să mai trăiesc. Dacă a crede înseamnă numai a te baza pe lucruri inexistente, vreau s-o ştiu. De ce să ne păcălim pe noi înşine? Cea mai mare parte a vieţii este fără sens. Şi se pare că singura concluzie a vieţii este disperarea. Doamne, ce pot să fac? Aş vrea să cred, dar nu am nimic pe care să mă bazez. Doamne, Tu trebuie să-mi dovedeşti existenţa Ta!”

Mintea îmi era plină de concepte filosofice şi de gânduri mari. Conceptele logice, raţionale, intelectuale erau alternativ pentru şi contra. Ambele păreau la fel de adevărate. Ce era bine? Ce era greşit? Adevărul? Oh, ce labirint al confuziei! *Nu cumva îmi pierd şi mintea, ca şi trupul*?

Obosită de atâta frământare, pleoapele ochilor mi s-au închis. Apoi, de undeva de departe, o pace adâncă m-a acoperit cu aripa ei. Un gând, sau memoria – o voce calmă şi plăpândă – mi-a amintit cu căldură cuvintele profetului: „*Celui cu inima tare*, *Tu-i chezăşuieştipacea*; *da*, *pacea*, *căci se încrede în Tine*”.

Şi am adormit.

Şase

Acum Diana venea din ce în ce mai des pe la mine. De fapt, venea atât de des, încât unii dintre vizitatori credeau că face parte din personal. Într-o zi, punând jos Biblia din care citea, mi-a zis: „Joni, m-am hotărât să devin voluntară la acest spital ca să pot avea mai bine grijă de tine”.

„Dar, Diana, nu poţi renunţa la şcoală”, am protestat eu.

„M-am rugat mult în privinţa acestui lucru, Joni. Cred că este exact ceea ce Dumnezeu vrea de la mine. Vezi tu, eu nu prea ştiu care este planul lui Dumnezeu cu privire la viitorul meu. Voi întrerupe şcoala pentru un semestru şi L voi ruga pe Dumnezeu să mă călăuzească în mod concret în viitor”, mi-a explicat ea.

„Da, dar…”

Diana m-a întrerupt. „Dar, nimic! De vreme ce sunt convinsă că aceasta este voia lui Dumnezeu, voi fi voluntară – cel puţin până la toamnă”.

„Diana, apreciez ceea ce vrei să faci. Dar eşti sigură că ăsta-i exact cel mai bun lucru pe care trebuie să-l faci?”, am întrebat-o eu.

Ea a încuviinţat dând din cap. Ochii ei străluceau de hotărâre. „Da. M-am decis întru

totul şi sunt împăcată cu această hotărâre”.

Mă simţeam bine s-o am pe Diana cu mine în spital, ca voluntară. Se ocupa şi de alţi pacienţi la fel ca şi de mine. Urmărea cu atenţie munca surorilor şi a terapiştilor astfel încât să poată fi de folos în cât mai multe domenii.

Între timp, confuzia mea spirituală mă ducea pe căi tot mai întunecate. În încercările mele de a fi cât mai receptivă la alte concepte şi păreri, dar care se împotriveau credinţei în Dumnezeu, am devenit tot mai frustrată şi confuză. Cu cât citeam mai mult, cu atât mai întortocheate deveneau convingerile mele. Oare nu mai exista adevăr şi înţeles? Toate lecturile mele din Sartre, Hesse, Marx şi ceilalţi, n-au avut darul să mă lumineze deloc.

Mi se părea că eu cât îmi deschideam mai mult mintea spre filosofiile careji negau pe Dumnezeu, cu atât mă îndepărtam de El. În cele din urmă am aflat şi m-am convins că puţine lucruri puteau fi învăţate şi înţelese din aceste scrieri confuze. Căutările mele m-au îndreptat din nou spre Biblie.

Am început să simt că Dumnezeu este real şi că se ocupa de mine.

„Gândurile Mele nu sunt gândurile voastre. Căile Mele nu sunt căile voastre”, îmi aducea El aminte din Cuvântul Său. Trebuia să înţeleg acest lucru, şi anume că nu puteam concepe propriul meu scop sau sens fără a lua în considerare divinitatea lui Dumnezeu.

„Ce vrei să spui?”, m-a întrebat într-o zi Diana, în timp ce discutam pe marginea acestui

subiect.

„Ei bine, încerc să găsesc sens acestei lumi prin raportarea tuturor lucrurile la mine. Vreau să văd cum viaţa mea capătă sens şi scop. Dar Biblia spune că scopul nostru este de a-L glorifica pe Dumnezeu. Viaţa mea are sens atunci când îl cinstesc şi L proslăvesc pe Dumnezeu”, i-am explicat eu.

„Da, înţeleg”, a zis Diana. „Dar cum aplici acest concept?”

„Nu sunt sigură. Dar până acum ştiu că am căutat o cale pentru a face lumea să graviteze în jurul meu. Acum sunt convinsă că trebuie să procedez altfel.”

„Ei bine, răspunsurile la toate întrebările se află în Biblie”, mi-a replicat Diana. „Poate că dacă le cauţi, vei descoperi care este voia lui Dumnezeu.”

„Da…M, am răspuns eu, „cred că sunt nerăbdătoare pentru că nu văd viaţa aşa cum o vede Dumnezeu. Un an întreg într-un pat Stryker mi s-a părut un secol, dar un an nu înseamnă prea mult timp pentru Dumnezeu. Cadrul Său de referinţă este veşnicia. Probabil că lucrurile durează puţin mai mult decât mă aştept eu”.

„Atunci ce urmează, Joni?”

„Nu ştiu. Eu… eu cred că trebuie să iau lucrurile unul câte unul. În primul rând sunt paralizată şi nu ştiu de ce Dumnezeu a ales ca mie să mi se întâmple acest lucru. Dar probabil că nu voi afla niciodată. Probabil că n-ar trebui să las ca asta să mă distrugă”.

„Atunci fă tot posibilul ca să ieşi cât mai

curând de aici”, m-a îndemnat Diana.

„Da, bine, cred că ar trebui. Mi-e teamă. Di. Cred că mi-e teamă pentru că nu ştiu ce se va întâmpla cu mine când voi ajunge acasă”.

„Dar tocmai asta este esenţa credinţei în Dumnezeu. Joni”. Ea zâmbea, cu ochii plini de bucuria unui nou adevăr pe care tocmai îl descoperise. „Nu trebuie să afli de ce a îngăduit Dumnezeu ca tu să fii rănită şi să suferi. Fapt este că Dumnezeu ştie. Şi asta-i tot ce contează, încrede-te pur şi simplu în El şi în felul în care rezolvă El lucrurile spre bine, chiar dacă nu imediat, dar, în cele din urmă, sigur”.

„Ce vrei să spui?”

„Te-ai simţi mai bine şi ai fi mai fericită dacă ai şti de ce a îngăduit Dumnezeu ca tu să fii paralizată? Mă îndoiesc. Aşa că nu te preocupa prea mult să găseşti o explicaţie pentru accident”, m-a sfătuit ea.

„Atunci ce crezi că ar trebui să fac?”

„Ei bine, terapie pentru început. Ştii bine cum ai evitat terapia profesională, spunând că „ce rost are să învăţ să scriu cu un băţ în gură?” Ei bine, dacă Dumnezeu cunoaşte scopul final şi sensul tuturor lucrurilor, atunci El poate găsi şi poate da sens şi unei vieţi paralitice. Dar nu poţi lupta împotriva Lui”.

„Dar fac progrese în terapia fizică. De ce-aş învăţa să scriu cu gura? Eu mă aştept să-mi recapăt folosinţa mâinilor!”

„Dar…”, făcu Diana o pauză, grijulie, „dar dacă nu-ţi vei mai recupera niciodată mâinile?”

Nu i-am răspuns imediat. Posibilitatea nu era

nici măcar o opţiune în ceea ce mă privea. Mă gândeam: Pot renunţa la un an, sau la mai mulţi ani din viaţa mea, pentru a zace paralizată. Mi-aş putea chiar sacrifica picioarele şi să-mi petrec tot restul vieţii într-un scaun cu rotile. Nu m-aş plânge. Dar, Doamne, nu mă vei împiedica să-mi recapăt mâinile şi să duc o viaţă aparent normală. Nu mă vei lăsa toată viaţa în starea în care mă găsesc acum, nu-i aşa?

„Joni…”

„Da”.

„Poate că n-ar trebui să ne gândim acum la viitor”, a spus uşor Diana, ca şi cum îmi citea gândurile. „Hai s-o luăm pe rând, aşa cum ai spus tu.”

„Cred că nu m-am gândit încă serios la ieşirea de aici. În definitiv, acesta este un spital de reabilitare. Trebuie să mă concentrez acum asupra reabilitării mele, nu-i aşa?”

În ziua următoare i-am spus lui Chris Brown, terapista mea din cadrul programului de terapie profesională, că vreau să învăţ cum să fac anumite lucruri cu gura.

Chris era la fel de încântătoare, veselă, serviabilă şi încurajatoare ca şi Joe şi Earl, cei doi terapişti ce se ocupau de condiţia mea fizică.

„Meseria mea”, mi-a explicat ea simplu, „este să te ajut să înveţi să activezi în lumea de afară.”

„Asta-i tot?”, am glumit eu.

„Ei bine, tu faci totul. Aşa că meseria mea e uşoară.”

„Ce mă vei învăţa?”

„Ei, ce-ai zice să începem să înveţi cum să

scrii?”

„Bine, Chris, ce să fac?”, am întrebat.

„Ţine creionul ăsta în gură. Apucă-l strâns cu dinţii, aşa!”, mi-a explicat Chris. Ea ţinea un creion în gură ca să-mi arate, şi-mi puse şi mie unul în gură.

„Foarte bine. Vezi, e uşor. Uh… nu aşa de strâns. Nu-l strânge între dinţi, îţi vor obosi muşchii fălcii”, a glumit ea. „Doar ţine-l bine ca să nu-l scapi, destul de strâns ca să-l poţi controla. Vezi?”

„Îhî…”, am murmurat eu, însemnând că înţelesesem.

Chris m-a învăţat cum să trag linii, să fac cercuri şi alte semne. La început acestea erau şerpuitoare şi instabile. Dar după multe ore de exerciţii, am început să stăpânesc tehnica tot mai bine.

În final am fost în stare să scriu litere. Cu hotărâre şi concentrare, am scris o scrisoare mamei şi tatii. Era scurtă şi literele erau încă prea mari, nişte curbe curioase, dar semănau a scriere!

Acest sentiment de împlinire mi-a dat o atitudine mult mai pozitivă, a început să-mi placă terapia. Întărită de încurajările personalului şi ale pacienţilor care mă ovaţionau şi aclamau chiar şi pentru cel mai mic progres.

În septembrie am fost transportată la spitalul Kernans pentru o a doua operaţie pe coloană. Nu prea voiam să merg, dar vertebrele ieşite în afară făceau încă imposibilă vindecarea bubelor de pe spate şi şezut. Acest spital era doar la o milă depărtare de casa noastră din Woodiawn, astfel că

îmi era dificil să-mi stăpânesc emoţiile de-a fi atât de aproape de casă, ştiind însă că s-ar putea să nu mă mai întorc acolo.

De data aceasta operaţia a reuşit, motiv pentru care l-am mulţumit lui Dumnezeu. Cu toate acestea, a trebuit să mai suport încă 15 zile de stat cu faţa în jos în Stryker-ul meu. În timpul acestei convalescenţe am avut probleme cu o răceală şi am citit mult. Pentru a echilibra toate cărţile negativiste, agnostice şi atee pe care le citisem înainte, acum m-am întors spre Biblie şi literatura creştină care îmi era de mare ajutor.

Mama, cu răbdare, îmi ţinea cărţile în timp ce eu citeam. Cartea *Creştinismul redus la esenţe* de C.S. Lewis a reprezentat o schimbare plină de prospeţime şi a echilibrat minunat tot ceea ce citisem până atunci. Aceasta m-a ajutat grozav în formarea concepţiei mele spirituale.

Pe 15 octombrie, de ziua mea, am primit cel mai binevenit şi grozav cadou – am fost întoarsă cu faţa în sus! A fost o zi mare. Diana, mama şi tata, Jay şi Dick m-au vizitat. În timp ce pentru noi a fost o trecere de la relaţia de iubiţi la cea de prieteni intimi, Dick a rămas la fel de credincios în a veni să mă vadă.

Întoarsă la Greenoaks, lucrurile au început să pară mai luminoase pentru mine. Deoarece operaţia reuşise, puteam începe să folosesc scaunul cu rotile şi suportam mai uşor diferitele forme de terapie.

Eram încurajată să văd oamenii părăsind Greenoaks-ul. Unii dintre prietenii mei paralitici fuseseră reabilitaţi şi puteau reveni acasă,

începând să-şi caute din nou drumul spre lume. Asta mă emoţiona, şi m-am apucat de programul meu de reabilitare cu o hotărâre crescută.

Chris Brown era dornică să-mi încurajeze această nouă energie şi entuziasm. „De ce să nu lucrezi ceva artistic acum, de vreme ce poţi scrie destul de bine folosindu-ţi gura?”

Artistic?”, am întrebat-o eu.

„Da. Mi-ai arătat desenele tale din trecut. Îţi plac lucrurile creative. Poţi picta nişte discuri ceramice. Pot fi cadouri grozave”, mi-a explicat ea.

M-am uitat cum o altă paralitică de mâini şi picioare ţinea pensula în gură şi întindea culoare pe una din farfuriile de lut. Părea lipsit de valoare – ca un joc de grădiniţă.

„Nu ştiu”, am spus eu liniştită.

…O, hai, încearcă”, m-a îndemnat Chris.

„Bine”.

Am încercat să pictez, împrăştiind stropi de culoare şi făcând desene lipsite de îndemânare pe discurile de lut. Era descurajam şi frustrant. La început am detestat fiecare minut. Dar când discurile au fost scoase din cuptorul de ardere, păreau acceptabile. Şi, pe măsură ce exersam-la fel ca şi cu scrierea-mi-am îmbunătăţit tehnica.

După câteva săptămâni, creasem deja câteva cadouri de Crăciun pentru familia mea şi pentru prieteni. Nu ştiam ce vor crede despre vasele mele pentru bomboane sau nuci, dar credeam că sunt destul de bune. Şi eram satisfăcută să ştiu că le făcusem eu însămi.

Într-o zi, Chris mi-a adus nişte lut umed.

„Pentru ce-i ăsta?”, am întrebat-o eu.

„Vreau să faci un desen pe el”.

„Cum? Cu creionul în gură?”

„Încearcă cu această pensulă”.

„Ce să fac? Să scriu ceva?”

„De ce n-ai face ceva care să te exprime? Fă ceva ce-ţi place”, mi-a sugerat ea.

Am măsurat cu grijă distanţa dintre gura mea şi lutul moale, i-am testat duritatea cu un băţ ascuţit, apoi am încercat să gravez ceva.

I-am spus lui Chris: „Ultima dată când am desenat ceva era în timpul excursiei în Vest, înainte de accident, în copilărie tata m-a încurajat mult să desenez. El este un artist autodidact”. Îmi aduc aminte şi de faptul că îmi plăcea în mod deosebit să fac desene în cărbune. În Vest mi-am umplut caietul de schiţe cu desene ale munţilor, cailor, oamenilor şi animalelor.

Mi-am amintit aceste scene acum şi am încercat să-mi amintesc procesul inconştient de a desena – cum imaginea mentală este comunicată mâinilor, care se mişcau ca să transfere scena pe hârtie. Mâinile mele erau secretul talentului meu ca artist. Sau nu?

M-am uitat la desenul simplu pe care îl făcusem. Era desenul liniar al unui cowboy şi al unui cal, gravate în lut. Nu erau teribil de creativi şi impresionanţi, dar era un început.

Chris a fost uimită de prima mea încercare.

„Joni, e grozav. Ai talent! a zâmbit ea şi mi-a spus: „Trebuia să fi făcut asta şi înainte. Trebuie să revii la asta”.

„Dar asta era când aveam mâini”, am protestat eu.

Ea a dat din cap. „Nu are importanţă. Mâinile sunt unelte, şi asta-i tot. Îndemânarea, talentul, se află în creier. Odată ce ai practicat, poţi să faci la fel de bine lucrul acesta şi cu gura, aşa cum l-ai făcut *tu* mâinile”.

„Oh… chiar?” am întrebat eu surprinsă.

„Da… Vrei să încerci?”

„Desigur! Hai s-o facem”.

A fost o zi grozav de satisfăcătoare pentru mine. Pentru prima dată în aproape un an şi jumătate eram capabilă să mă exprim creator. Era emoţionant şi acest lucru mi-a dat o speranţă reînnoită.

De asemenea, starea mea spirituală se îmbunătăţea, înainte, supărările şi confuzia mea se transformaseră în resentiment. Mă gândeam: *Cum poate un Dumnezeu iubitor – dacă există aşa ceva – să îngăduie această situaţie disperată*? în căutările mele nu am găsit un răspuns rezonabil aşa că, atunci când m-am întors la Biblie, amărăciunea mea s-a mai diminuat.

Eram supărată că viaţa mea se redusese doar la mâncat, respirat şi dormit – tot aşa zi de zi. Dar ceea ce descoperisem era faptul că restul omenirii era în aceeaşi corabie cu mine. Vieţile lor se desfăşurau în jurul aceluiaşi ciclu fără sens – cu excepţia că, pentru ei, nu era atât de concret. Lucrurile periferice îi distrăgeau de

Ia faptul că erau prinşi în această horă. Meseriile lor, familia, şcoala şi timpul liber îi ţineau destul de ocupaţi pentru a nu recunoaşte că viaţa lor era la fel ca a mea – mâncare, respiraţie, dormit.

Treptat am aflat că Dumnezeu se interesează de mine. Eram asemenea unui cobai extraterestru, un reprezentant al rasei umane, pe care putea fi testat adevărul. Toate capcanele şi problemele dispăruseră. Dumnezeu mi le luase şi mă lăsase pe mine. Viaţa mea s-a redus la bazele absolute. Şi acum, ce? *Ce să fac cu viaţa mea*? mă întrebam. *Nu mai am trup, dar sunt totuşi cineva*. *A* trebuit să aflu un sens, un scop şi o cale, nu doar o satisfacţie temporară. Chiar şi cearşafurile curate şi sterile din austera cameră erau simbolice. Mâncatul, respiratul, dormitul. Mereu aceleaşi lucruri. *În ce scop*? *Cum* îl *pot glorifica pe Dumnezeu*? *Ce pot să fac*?

Da, trebuie să existe un Dumnezeu personal, am raţionat eu. S-ar putea să nu mi se arate prin vreun semn spectaculos, dar atunci, de ce trebuie să facă astfel? De ce n-aş fi prezentat eu mai multă importanţă decât persoana care trebuia să-L găsească pe Dumnezeu prin credinţă, nu prin vedere? De ce aş fi eu diferită?

I-am povestit Dianei gândurile mele. „Diana, nimic nu are sens. Nu ştiu ce face Dumnezeu, dar cred că este real şi că, în oarecare măsură, ştie şi înţelege.

Există o latură pozitivă a gândurilor mele. Acestea sunt confuze, dar înainte, confuzia mea ducea la îndoială, pe când acum se îndreaptă spre încredere”.

„E posibil să aibă vreo legătură cu rugăciunea ta de dinainte de accident”, mi-a sugerat Diana.

„Ce rugăciune?”

„Nu-ţi aminteşti? Mi-ai spus că puţin timp înainte de accident te-ai rugat: „Doamne, fă ceva în viaţa mea care să mă schimbe şi să mă întoarcă”. Probabil că acesta este răspunsul Domnului la rugăciunea ta”.

„M-am întrebat şi eu. S-ar putea să fie. Dar, cu siguranţă, nu asta am vrut. Iar El, desigur, îşi are propriul orar!”, am zis eu, adăugând: „Nu ştiu ce scop are cu asta. Nu voi mai merge niciodată. Şi nu întrevăd vreo posibilitate de-a mai fi fericită vreodată. Acest aspect într-adevăr mă deranjează”.

„A nu mai fi fericită?”

„Da, asta vreau să spun. Dacă am învăţat ceva din acei scriitori existenţialişti este că nimeni nu poate trăi disperat. Diana, crezi că aş mai putea fi fericită vreodată?”

„Nu ştiu, Joni… Nu ştiu”.

Studiile mele biblice au fost reluate cu mai multă sârguinţă, aşa cum făcusem şi cu alte cărţi creştine. Scrierile lui Francis Schaeffer şi C.S. Lewis mi s-au apărut ca un suflu de aer proaspăt în comparaţie cu cărţile lui Marx, Hesse şi celelalte cărţi necreştine pe care le citisem. Am început să simt aplicarea directă şi aprecierea Cuvântului lui Dumnezeu în viaţa mea. Pentru prima dată mi-am găsit în Biblie sensul vieţii. Propriile mele „încercări de foc” erau mult mai uşoare acum, văzând că îmi găsesc locul în schema lucrurilor lui Dumnezeu, mai ales după citirea psalmilor: „Domnul îl sprijină (pe mine), când este pe patul lui (al meu) de suferinţă” (Psalmul 41: 3).

Presiunile mi se păreau mai mari noaptea. Probabil că terapia mersese rău în ziua aceea. Sau că nu venise nimeni în vizită. Sau poate doamna Barber fusese din nou rea cu mine. Oricare ar fi fost problema, aveam chef să plâng. Mă simţeam şi mai frustrată pentru că nu puteam plânge, nefiind nimeni care să-mi şteargă lacrimile din ochi şi nici nasul. Versetele din Scripturi erau încurajatoare şi trebuia să aplic realitatea şi adevărul lor la nevoile mele specifice. În timpul acelor ore dificile din noapte îl vizualizam pe Hristos stând lângă patul meu. Mi-L imaginam drept o Persoană puternică, plină de compasiune, cu o voce adâncă, plină de încredere, care spunea, doar pentru mine: „Iată, sunt mereu cu tine. Dacă te-am iubit îndeajuns încât să mor pentru tine, nu crezi că ar trebui să ştiu cel mai bine cum să-ţi îndrum viaţa, chiar dacă eşti paralizată?” Realitatea acestei Scripturi era că El era acum cu mine. Alături de mine, în propria mea cameră! Asta era mângâierea de care aveam nevoie.

Descopeream că Domnul Iisus Hristos putea să înţeleagă şi să simtă într-adevăr situaţia în care mă găseam. Pe cruce, în acele ore agonizante, oribile, aşteptându-şi moartea, El a fost imobilizat, neajutorat, paralizat.

Iisus ştia ce înseamnă să nu te poţi mişca – să nu-ţi poţi scărpina nasul, să nu te poţi ridica sau să-ţi ştergi ochii. *El a fost paralizat pe cruce*. Nu putea să-şi mişte braţele şi picioarele. Hristos ştia exact cum mă simţeam eu! „Astfel, fiindcă avem un Mare Preot însemnat, care a străbătut cerurile – pe Iisus, Fiul lui Dumnezeu – să rămânem tari în

mărturisirea noastră. Căci n-avem un Mare Preot care să n-aibă milă de slăbiciunile noastre, ci unul care în toate lucrurile a fost ispitit ca şi noi…" (Evrei 4: 14, 15).

Înainte de accident nu aveam „nevoie" de Hristos. Acum aveam nevoie de El cu disperare. Când fusesem pe picioarele mele nu mi se părea important ca El să facă parte din deciziile mele – la ce petrecere să merg, să merg acasă la un prieten sau la un meci de fotbal etc. Nu mi se părea că Iisus ar fi interesat de astfel de lucruri mărunte şi nesemnificative. Dar acum, când viaţa mea s-a redus la rutina zilnică, El făcea parte din ea, pentru că îi păsa de mine. De fapt. El era singura mea realitate pe care puteam conta.

Aceste noi concepte dătătoare de încredere au avut un efect liniştitor asupra vieţii mele şi asupra duhului meu, şi cred că mi-au fost şi mai de ajutor pentru că le împărtăşeam cu Jay în timp ce discutam necazurile ei personale.

Desenul meu, încă autoexpresiv în stil şi simplist ca realizare, era mai ceva decât o terapie, cu mult mai mult decât anticipasem. Ca o reflectare a noii mele stări de spirit am început să-mi semnez desenele cu „PTE – iniţialele expresiei „Praise the Lord!", adică „Slavă Domnului!" – ca o expresie a credinţei mele că Dumnezeu avea grijă de mine. Era o expresie simplă prin care îl cinsteam pentru ajutorul direct ce mi-l acorda în a-mi găsi acest aspect al individualităţii mele.

Am început să arăt mai mult interes şi pentru înfăţişarea mea. Înainte evitasem toate oglinzile. Acum, Jay şi Diana mă ajutau să-mi aranjez părul,

să-mi fardez obrajii, să-mi găsesc haine atractive şi să mă îmbrac cu ele, şi să-mi îmbunătăţesc înfăţişarea generală.

În urma terapiei eram în stare să stau în şezut. Mă deranjau ameţelile şi greaţa care mă apucau, imediat ce mă ridicau în poziţie şezândă în noul meu pat, cu picioarele atârnându-mi peste margine. Era un proces lent, dar în curând am stat drept. Apoi, am folosit scândura înclinată pentru a mă obişnui din nou cu poziţia verticală, în timp ce muşchii nefolosiţi de multă vreme trebuiau să se obişnuiască să-mi ţină capul drept. Imediat ce muşchii urechii interioare şi ai gâtului s-au adaptat din nou la poziţia verticală, mi s-a permis să stau în scaunul cu rotile. Picioarele îmi erau învelite în bandaje elastice pentru a evita problemele circulatorii cauzate de sângele rămas în arterele picioarelor şi a coapselor, şi mi s-a pus un corset strâns care-mi susţinea partea de sus a corpului. Asta îmi permitea să stau pe şezut şi să respir destul de lejer.

Eram emoţionată de progresele mele şi aşteptam cu nerăbdare să plec acasă pentru sărbătorile Crăciunului. Se apropia Crăciunul anului 1968 – trecuse deja un an întreg de când nu mai fusesem acasă! Însă, de data aceasta, puteam merge acasă pentru câteva zile.

Dar chiar înainte de Crăciun, mama şi tata mi-au adus nişte veşti interesante.

„Joni, am auzit de un nou spital din California”, a spus tata. „Se numeşte Rancho Los Amigos, se află în Los Angeles, şi practică nişte metode terapeutice remarcabile şi foarte

avansate”.

„Abordarea reabilitării este foarte progresivă”, a adăugat mama. „Au reuşit să înveţe oamenii să-şi refolosească braţele şi picioarele. Chiar şi aşa-numitele cazuri imposibile”.

„Oh, extraordinar!”, am exclamat. „Hai să mergem acolo. Putem?”

„Acum verificăm. Aşteptăm răspunsul. Dar mie mi se pare grozav”, zise tata. „Noi nu putem merge cu tine, dar am vorbit cu Jay, şi ea doreşte să te însoţească. Poate zbura cu tine, iar acolo îşi va închiria un apartament în apropierea ta”.

„Sună splendid!”, am replicat eu. „Să ne rugăm lui Dumnezeu ca totul să devină posibil. Nu-i aşa că e un cadou de Crăciun grozav?”

A fost un Crăciun emoţionant. Eram destul de puternică să stau acasă câteva zile, şi mă simţeam bine să am în jur ambianţă normală. Şi când Dick m-a rugat să merg cu el la un film, am fost foarte emoţionată.

Dar oricât de mult doream eu să fiu din nou normală, îmi era imposibil. Dick m-a-înconjurat cu braţul şi eu nici măcar n-am ştiut. M-a strâns cu afecţiune, drăgăstos, dar eu nu am simţit nimic. Continuam să mă uit la film. În final el m-a întrebat:

„Nu simţi asta?”

„Ce?”

„Asta”. Şi m-a îmbrăţişat din nou.

„Nu”, am spus uşor încurcată. „Îmi pare rău”. Doream cu adevărat să-i simt braţul, atingerea.

Conducând spre casă, Dick a fost obligat să oprească brusc maşina, eu am fost împinsă înainte

şi m-am lovit cu capul de parbriz. Nu m-am putut ajuta – nici măcar să mă ridic. Nu eram rănită. Numai mândria şi orgoliul meu erau rănite.

Dick s-a învinovăţit pe sine pentru ceea ce se întâmplase. „De ce nu mi-am amintit că trebuie să te ţin?”, se lamenta el.

„Dick, nu te mai condamna. Se întâmplă. Şi nu sunt rănită. Hai, nu strica seara!”

Am continuat drumul spre casă fără alte incidente. În timp ce Dick îmi împingea scaunul spre casă, i-am spus: „Dickie, îţi mulţumesc, într-adevăr m-am distrat. A fost aproape la fel ca înainte. Acesta este primul lucru normal pe care l-am făcut după un an şi jumătate. Îţi mulţumesc, Dickie”.

„Ne-am amuzat”, a spus el simplu şi s-a aplecat să mă sărute pe frunte. „Mă bucur că te-ai distrat”. Ochii lui grozav de sensibili îmi zâmbeau cu dragoste.

A fost amuzant. Dar nu a fost chiar ca „pe vremuri”. Amândoi ne simţeam stingheri din cauza scaunului meu şi mă întrebam: *Vor mai fi vreodată lucrurile ca înainte de accident*?

Mi-am promis să fac tot posibilul ca aceasta să se întâmple, cel puţin în atitudinea mea. Ce contrast faţă de Crăciunul trecut! Cu un an în urmă stătusem doar o zi acasă şi îmi fusese ruşine de înfăţişarea mea şi de handicapul meu până acolo încât m-am retras în spate şi mi-am acoperit picioarele cu o pătură.

Anul acesta purtam ciorapi pantalon noi şi un pulover portocaliu, strălucitor şi o fustă scurtă din catifea reiată, foarte la modă, asortată cu

puloverul. Părul meu, încă scurt, era aranjat într-o coafură obişnuită, feminină, şi mă simţeam din nou femeie, nu doar un trup îmbrăcat într-o pijama de spital.

De data asta nu am vrut să mă mai întorc la Greenoaks.

„Nu trebuie s-o faci. Joni”, mi-a spus tata.

„Ce?”

„Nu trebuie să te întorci la Greenoaks. Tocmai am primit răspunsul din California. Ai un loc la Ranchos Los Amigos. Plecăm săptămâna viitoare, după sărbătoarea Anului Nou”.

Am început să plâng. „Ah, tati, sunt aşa de fericită. Domnul este real! El îmi răspunde la rugăciune!”

„Eu şi cu mama vom zbura împreună cu tine, iar Jay va veni cu maşina şi ne vom întâlni acolo”.

„Nu pot să cred că într-adevăr vom pleca”.

Rancho Los Amigos-acolo îmi voi recăpăta mâinile, m-am gândit eu.

Şapte

Zborul spre California a fost o experienţă memorabilă. În definitiv, era primul meu zbor, şi apoi, zburam spre speranţă. Urma să-mi recapăt în curând mâinile, iar împreună cu Dick puteam să ne reluăm legătura şi să ne căsătorim. În sfârşit eram în stare să văd ceea ce credeam eu că era drumul „spre bine” al lui Dumnezeu pentru viaţa mea.

Când am ajuns la Los Angeles, la aproape 4.800 de kilometri depărtare de străzile îngheţate şi reci din Baltimore, vremea era însorită şi binefăcătoare. Am ştiut imediat că o să-mi placă să

stau acolo.

Aducându-mi aminte de dezamăgirea pe care am avut-o când am ajuns pentru prima dată la Greenoaks, am evitat intenţionat să-mi fac o imagine mentală a lui Rancho Los Amigos. Spre surprinderea mea însă. Rancho era frumos şi bine echipat. Mulţi dintre membrii personalului erau studenţi la colegiu şi munceau pentru a se întreţine în şcoală. Câteva erau fete şi eram încântată să am în jurul meu oameni de vârsta mea, care să reprezinte un suport pe care mă puteam baza.

Eram impresionată de activitatea ordonată şi controlată din acest loc. La Greenoaks personalul era mereu ocupat, dar era acel fel de ocupare haotică a unor oameni suprasolicitaţi. Aici nu exista mişcare inutilă. Deşi toţi aveau mult de lucru, totul era în beneficiul pacientului, nu pe socoteala lui. Eram sigură că acest lucru se datora faptului că Rancho avea personal suficient şi bine plătit.

Mama şi tata au stat suficient de mult pentru a mă instala confortabil; apoi s-au întors la Baltimore, lăsându-le pe Jay şi pe Kay într-un apartament închiriat lângă

Rancho Los Amigos. Într-o noapte, aproape o săptămână mai târziu, am auzit zgomote pe hol. M-am străduit să aud vocile – nu le puteam confunda. Intrând zgomotos în camera mea, am observat că erau Diana, Dick şi Jackie!

„Ta da!”, cânta Diana, gesticulând şi aplecându-se bizar.

„Nu-mi vine să cred!”, am strigat eu.

„Ne-am simţit prea singuri”, a rânjit Dick.

„Te bucuri să ne vezi?”, a întrebat Jackie.

„Oh, tipilor! Cum aţi ajuns aici?”

„Am condus tot drumul”, a zis Diana.

„Fără oprire”, adăugă Dick. „De asta suntem aşa de soioşi!”

„Da", a zâmbit Jackie, „am venit direct la spital. Am făcut plinul în Nevada şi nu ne-am mai oprit de atunci

— Voiam să ajungem aici în seara asta, înainte de terminarea orelor de vizită.”

„Cred că am călătorit ultimii optzeci de kilometri pe rezerva de benzină”, a râs Dick.

„Sunteţi nebuni! \ am spus eu. Era o întâlnire sălbatică, exuberantă şi, în seara aceea, cele câteva reguli privitoare la vizitatori au fost „încălcate”, în timp ce ei îmi împărtăşeau aventurile călătoriei. Vorbeau emoţionaţi şi toţi deodată, aterizând pe rând pe patul meu şi punctându-şi conversaţia cu gesturi sălbatice şi un râs zgomotos, contagios.

Jay şi Kay au sosit înainte de plecarea lor, şi imediat i-au invitat să-şi ducă sacii de dormit şi saltelele în apartamentul lor.

Terapia de la Rancho a început imediat şi consta în a mă face să devin cât mai independentă posibil. Mi se puseseră elastice la braţe şi învăţam cum să-mi folosesc umărul şi muşchii spatelui pentru a face braţele să răspundă. Prin „aruncarea” anumitor muşchi, am descoperit că puteam ridica şi coborî braţele într-o oarecare măsură, dar nu puteam mişca degetele şi nici să-mi îndoi încheietura, limitându-mi mişcările şi

folosirea braţelor ca şi controlul asupra acestor mişcări. Nu puteam apuca sau ridica nimic, nici chiar cea mai uşoară ustensilă.

Totuşi am învăţat să mă hrănesc. O lingură era înclinată la un unghi de 45 de grade şi ataşată de bandajul braţului. Mişcându-mi braţul, puteam s-o trec prin mâncare, să iau puţin în lingură, şi s-o duc spre gură. Mişcarea-lină, uşoară şi inconştientă timp de 17 ani de viaţă-mi se părea acum ciudată şi dificilă, şi necesita o concentrare maximă. Prin coborârea şi ridicarea lingurii din mâncarea din farfurie am reuşit să mă hrănesc. Mişcarea era asemănătoare cu aceea a unei palete de la o turbină cu aburi, şi adesea împrăştiam mai mult decât ajungea în gură. Dar era o experienţă extraordinară: pentru prima dată puteam să mă hrănesc singură într-un an şi jumătate!

Treptat mişcările mi-au devenit mai egale, şi am încercat cu o furculiţă, înclinată în acelaşi mod, dar cu succes minim. Este un lucru mic să poţi ridica nişte piure de cartofi spre gură, dar sentimentul reuşitei îmi dădea fiori.

Doctorul meu de la Rancho era un specialist inteligent şi tânăr, ale cărui metode erau noi şi, poate, puţin cam neconvenţionale.

„Vă mulţumesc, domnule doctor, că nu mi-aţi izgonit prietenii când au năvălit aici”, i-am spus eu.

„Nu vreau ca cineva să-ţi gonească prietenii”, mi-a răspuns. „De fapt, vreau ca ei să vină cât pot de des”.

„Chiar aşa?”

„Da. Vreau ca ei să te urmărească de-a lungul

întregii tale terapii, pentru ca să înveţe cât mai mult posibil despre tine şi handicapul tău”.

„Vreţi să spuneţi că acceptaţi să mă privească în timpul programului de terapie fizică şi terapie profesională?”

„Tot timpul. Vezi tu, Joni. Vreau ca prietenii şi familia ta să-ţi cunoască procedeele, nevoile şi problemele aşa cum le cunoaştem noi”.

„De ce, doctore?”

„Pentru a te ajuta să devii mai puţin dependentă de îngrijirea din spital”, mi-a spus el.

„Vreţi să-i învăţaţi cum să aibă ei grijă de mine?”

„Exact. Şi vreau să-ţi faci un scop real din dorinţa de a pleca de aici, şi de-a te întoarce acasă definitiv”.

„Acasă?”, m-am bâlbâit eu.

„Cred că trebuie să-ţi planifici să termini aici până în data de 15 aprilie”, m-a anunţat el.

„Cincisprezece aprilie!? Dar nu mai sunt decât trei luni până atunci. Voi fi gata?”

Asta depinde de tine. Doreşti să munceşti ca să reuşeşti?”

„Oh, da, cum să nu!”

Acest lucru mi se părea incredibil. Nu eram obişnuită să mă ocup de reabilitarea mea în felul acesta. La Greenoaks nu ştiam niciodată ce se întâmpla, dacă se întâmpla ceva. Am fost forţată să fiu reacţionară la speranţe, aşa că nu mi-am făcut deloc planuri. Pur şi simplu luam lucrurile pe rând. Dar acum aveam ceva ce puteam spera, şi care se va întâmpla doar peste trei luni. Capul îmi era plin de gânduri şi vise că voi merge acasă

definitiv.

Judy, o studentă de la un colegiu creştin care lucra cu jumătate de normă la Rancho ca supraveghetoare, mi-a devenit prietenă. Maturitatea ei spirituală părea mai avansată decât a mea, aşa că vorbeam mereu cu ea despre Dumnezeu, sperând că ceva din credinţa ei mi se va transmite şi mie. Judy frecventa un colegiu biblic din apropiere şi era bucuroasă să împărtăşească cu mine noile cunoştinţe despre adevărul biblic. Simţeam că fac progrese în toate sferele vieţii mele.

Judy a venit într-o dimineaţă devreme, împingând un scaun cu rotile gol, şi mi-a spus: „Ai suficient timp de când stai pe şezut pentru a putea folosi un scaun cu rotije”.

„Într-adevăr? Pot s-o fac? Cum?”

„Vezi cele opt mânere de cauciuc pe partea exterioară a roţilor?”

Am răspuns „Da”, dând din cap.

„Ei bine, îţi laşi braţele să atârne pe lângă roţi şi cu mâinile apuci mânerele. Vezi?”

„Da, şi apoi?”

Ea a spus: „Aminteşte-ţi, ţi-ai antrenat muşchii spatelui. Împingând umerii şi bicepşii, poţi face ca mâinile să se mişte contra mânerului scaunului. Va fi încet şi plictisitor până când reuşeşti să te agăţi de el”. „Bine. Când începem?”

„Acum. Poţi merge la terapie fizică cu scaunul cu rotile”, a zis Judy.

„Dar nu am terapie fizică decât la ora 9: 00, şi este abia ora 7: 00”, i-am răspuns eu.

Judy a zâmbit. „Bine”.

Sigur că este un proces încet şi plictisitor; m-am gândit eu. Eram legată, pentru a preveni aruncarea mea la podea, şi acesta era un lucru bun. Am încercat toate exerciţiile despre care îmi aminteam că permit muşchilor spatelui şi umerilor să se substituie muşchilor braţelor. Şi mi-au trebuit acele două ore întregi pentru a mişca scaunul cu rotile doar cei aproape 10 metri de-a lungul coridorului, spre sala de terapie fizică. Când am ajuns eram atât de extenuată şi încordată că nu mai aveam niciun strop de energie pentru exerciţiile de terapie fizică!

Totuşi, Judy mă aştepta acolo pentru a-mi vedea progresul şi zâmbea satisfăcută de eforturile mele.

„Grozav!”, a exclamat ea emoţionată.

„Chiar aşa? Tuturor le ia atâta timp?”

„Prima dată”. a încuviinţat Judy. „Mulţi dintre ei renunţă total şi chiar cad din scaun”.

M-am simţit mândră şi animată de compliment – pentru prima dată, după un an şi jumătate, mă mişcasem prin propriile mele eforturi.

Prin exerciţii, am reuşit să-mi îmbunătăţesc îndemânarea şi viteza scaunului cu rotile. Mai existau totuşi câteva impedimente. De câteva ori m-am lovit de perete şi am rămas imobilizată acolo, timp de 30 – 40 minute, până am fost eliberată de cineva. În cele din urmă mi s-a dat un scaun cu acţionare electrică. Ce senzaţie de libertate şi aventură! Scaunul meu era comandat electric printr-o cutie ce o aveam montată şi pe care o manevram folosind bandajul braţului, şi

devenisem atât de bună la asta încât trăiam numai în scaun.

Administraţia din California înconjurase spitalul cu alei pentru a permite accesul scaunelor cu rotile; chiar şi curbele erau mai line pentru a uşura traficul scaunelor. Aceasta mi-a dat un sentiment de independenţă şi satisfacţie, deoarece eram în stare să merg până aproape de Taco Bell pentru alţi pacienţi care aveau mai puţină libertate de mişcare ca mine. Totuşi, era destul de umilitor să vezi oameni pe stradă uitându-se la tine sau făcând comentarii. Era şi umilitor să „şofez" tot drumul până la Taco Bell numai pentru a fi ţinută acolo, incapabilă să dau banii celui căruia i-am cerut comanda. El era obişnuit să-i aştepte pe cei handicapaţi, şi îi manevra cu uşurinţă şi umor. Obişnuia să-mi pună în poală, cu grijă, ceea ce ceream, căuta mărunţişul în poşetă şi glumea cu privire la înscrierea mea în Cursa Ontario 500.

Nu m-am înscris la competiţia scaunelor cu rotile din Ontario, dar am făcut ceva curse. Rick, era un alt paralizat de la Rancho, şi aveam amândoi scaune cu rotile, aceleaşi antecedente sportive, şi tot ceea ce ne putea duce spre competiţii.

„Eu pot face ca scaunul meu să meargă mai repede ca al tău", l-am provocat eu într-o zi.

„Oh, da? Asta crezi tu. Vrei competiţie?"

S-a auzit doar un zgomot de roţi în timp ce scaunele noastre se întreceau în josul coridorului, într-o „cursă de 50 de metri". Am sfârşit la egalitate de puncte.

„Va trebui să concurăm într-o cursă mai lungă, pentru a câştiga viteză”, a spus Rich zâmbind ironic. „Hai să ne întrecem din colţul acesta al clădirii până la celălalt capăt al coridorului, pe după colţ, până la uşile din faţă. De acord?”

„La drum!”, am zis eu.

Judy şi un alt supraveghetor s-au făcut că nu observă fuga noastră şi au luat-o pe un alt drum.

„Pe locuri, fiţi gata. Start!”, i-am strigat lui Rich.

Eram unul lângă altul, rulând nebuneşte şi zgomotos pe coridor.

„Nu mă împinge, Eareckson”, striga Rich. „Mergi pe partea ta de stradă!”

Cum ne întreceam zgomotos prin dreptul camerelor, pacienţii dinăuntru se uitau înmărmuriţi sau zâmbeau la jocul nostru. Mai întâi scaunul lui Rick, apoi al meu, din nou al lui.

Umăr la umăr, mergeam spre „cotitura îndepărtată”.

— Unghiul drept ce ducea spre celălalt coridor. M-am aventurat pe coridor fără măcar să încetinesc. Imediat ce am dat colţul, am ajuns faţă în faţă cu o soră ce ducea o tavă plină cu sticluţe şi medicamente. Ea a înlemnit, iar eu am strigat: „Atenţie!”

Prea târziu. Tava a zburat prin aer, spărgându-se de dalele duşumelii, iar scaunul meu a imobilizat-o pe sora care ţipa. Am încercat să opresc motorul lovind telecomanda, dar eram neîndemânatică şi n-am reuşit să-l opresc. Roţile se învârteau zgomotos, sora plângea, şi Rick râdea

isteric.

Ca pedeapsă pentru cursa mea dezastruoasă, mi-am pierdut dreptul de a conduce câtva timp, iar după ce mi-am reluat cursele, mi-au dat o cutie de viteză mică.

Diana, Dick şi cu Jackie m-au tachinat apoi câteva zile. Vizita lor „de câteva zile" se prelungise la trei săptămâni, dar, în final, au trebuit să se întoarcă în Est. A fost un rămas bun trist, dar plin de speranţă. Le-am spus să mă aştepte acasă imediat după 15 aprilie.

Înainte de-a se alătura celorlalţi, Dick m-a ţinut strâns. „Vreau să ştii că te iubesc mult. Abia aştept să te revăd în aprilie." Un sentiment copleşitor de securitate şi siguranţă m-a cuprins când Dick m-a ţinut în braţe şi am început să fiu mai optimistă cu privire la viitorul nostru împreună, când vom putea fi iarăşi mai mult decât prieteni şi când îmi voi recăpăta mâinile. Noi încă speram şi ne rugam pentru aceasta. Poate că totuşi vom avea un viitor împreună!

* * *

La 15 aprilie 1969 îmi atinsesem scopul în ceea ce priveşte reabilitarea, şi mi s-a spus că pot merge acasă. Dar o întrebare serioasă a rămas fără răspuns.

„Doctore, am muncit mult ca să-mi recuperez mâinile. Acum încep să mă întreb: Le voi recăpăta vreodată?"

„Nu, Joni. Nu-ţi vei mai recăpăta mâinile niciodată", mi-a răspuns el trist. „Poţi să încerci să te obişnuieşti cu ideea şi să încetezi să mai speri."

Cuvintele lui erau exact opusul a ceea ce

doream eu să aud, a ceea ce mă rugasem să aud. Nu eram pregătită să accept faptul că voi fi întotdeauna o paralitică cvadriplegică. Dependentă pentru totdeauna şi neputincioasă pentru totdeauna.

Nu era o veste deosebit de surprinzătoare. Cred că tot timpul am ştiut-o. Totuşi, speram mereu că voi găsi o vindecare miraculoasă aici la Rancho Los Amigos. Cu lacrimi în ochi, i-am scris o scrisoare lui Dick în care îi făceam de cunoscut verdictul doctorului.

Dickie, nu ştiu pentru ce motiv, dar Dumnezeu nu a vrut să răspundă rugăciunilor noastre. Nu voi putea niciodată să-mi folosesc mâinile. Asta înseamnă că voi fi dependentă de alţii şi neputincioasă pe vecie. Nu voi putea fi niciodată o soţie. Ştiu că mă iubeşti, şi eu te iubesc. Totuşi, cred că Dumnezeu se gândeşte la cu totul altceva pentru noi. Dickie, hai să continuăm să fim prieteni, dar vreau ca tu să fii liber să-ţi alegi şi alte legături, întâlneşte alte fete şi roagă-te ca Dumnezeu să te îndrepte spre cea mai bună pentru a te căsători.

Eu nu voi putea fi niciodată acea femeie. Îmi pare rău, Dickie, dar niciodată nu voi putea să-ţi cer să fii partener la o astfel de relaţie lipsită de speranţă. Hai să ne continuăm relaţia bazată doar pe prietenie.

Nu am semnat scrisoarea cu „a ta Joni” aşa cum obişnuiam. De data asta am scris pur şi simplu, „Joni.”

Nu a fost uşor pentru mine să pun capăt acestei relaţii cu Dick –, de fapt, îmi era frică să-i

pun capăt. Îl iubeam, nu voiam să-l pierd, dar ştiam că nu mă pot căsători cu el nu acum. Paralizia mea era o greutate mult prea mare pentru a o pune pe umerii lui. Valuri de tristeţe m-au cuprins când am înţeles că nu mă voi căsători niciodată cu Dick, şi ştiam că trebuie să renunţ la promisiunile trecute care nu puteau, sau nu trebuiau să mai fie păstrate.

Acceptasem destinul că nu voi mai merge niciodată. Dar încă am sperat că voi putea să mă alătur acelei categorii de oameni handicapaţi care conduceau maşini, pregăteau mesele, lucrau cu mâinile şi îi înconjurau cu braţele pe cei pe care îi iubeau. Că voi putea să beau un pahar cu apă, să mă spăl, să-mi pieptăn părul şi să mă machiez. Lucruri mici, cu siguranţă, dar lucruri destul de importante pentru a face diferenţa dintre o persoană handicapată şi una total dependentă.

Acum, din ce în ce mai încet, realitatea leziunii începea să mă înmoaie: urma să fiu o paralitică totală *cât timp voi trăi*.

Opt

Când m-am întors din California, i-am mulţumit cu umilinţă Domnului pentru oricare ar fi fost scopul Lui în nerecuperarea braţelor mele, şi pentru că nu voi putea niciodată să mă căsătoresc cu Dick. Dar deveneam din nou cinică şi puneam la îndoială realitatea versetului din Romani 8: 28.

Mama şi tata erau bucuroşi să mă aibă din nou acasă, iar eu eram încântată. Totuşi, în sufletul meu eram amărâtă şi aveam resentimente pentru că Dumnezeu nu mi-a răspuns la rugăciuni

şi nu mi-a redat mâinile.

Diana a petrecut mult timp la noi acasă, îngrijindu-se de nevoile mele şi încercând să mă încurajeze mereu.

„Ştiu că ţi-au spus la Rancho Los Amigos că nu vei putea merge niciodată şi nici nu-ţi vei folosi mâinile, dar nu trebuie să renunţi.”

„De ce nu?”, am întrebat eu plictisită.

„Trebuie să-ţi antrenezi ceea ce ţi-a rămas.”

„Nu mi-a mai rămas nimic”.

„Nu-mi spune mie asta”, m-a certat Diana. „Am văzut oameni la Greenoaks şi Rancho, care erau total incapabili – orbi, muţi, surzi. Unii chiar îşi pierduseră minţile – erau aproape vegetarieni. *Lor* nu le-a mai rămas nimic, Joni. Dar tu ai mintea, vocea, ochii, urechile. Ai tot ce-ţi trebuie. Şi, dacă ar fi să-ţi spun ceva, sunt sigură că le vei face să lucreze pentru tine!”, a zis ea.

„Vom vedea… vom vedea”, i-am răspuns.

Dick a venit să mă viziteze, dar conversaţiile noastre erau stranii şi reţinute. Niciodată nu mi-a răspuns direct la scrisoare – niciodată nu mi-a spus: „Da, Joni, ai dreptate. Niciodată nu ne vom putea căsători pentru că nu pot depăşi problemele şi emoţiile implicate de handicapul tău”.

În cele din urmă, într-o seară a abordat acest subiect. „Joni, nu-mi pasă dacă te vei vindeca sau nu. Dacă nu te vindeci şi sunt destul de norocos ca să mă căsătoresc cu tine, voi fi singura persoană din lume căreia Dumnezeu i-a dat în dar o femeie într-un scaun cu rotile”.

„Cum poţi spune aşa ceva? în dar?”

„Bineînţeles. Te privesc pe tine şi handicapul

tău ca pe o binecuvântare.*”.

„O binecuvântare?”, l-am întrerupt eu.

„Da, binecuvântare, deoarece Dumnezeu dă doar daruri bune copiilor Săi”, mi-a replicat simplu Dick.

„Nu, Dick. Asta nu se va întâmpla niciodată. Paralizia mea… e prea mult. Este deja prea mult pentru mine, dar pentru tine?”

„Dar dacă am împărţi greutatea ar fi mai uşoară pentru amândoi”.

„Ăsta este romantism, nu realism”, i-am răspuns eu. Dick tăcu. Nu voia să accepte ceea ce-i spuneam. El încerca să viseze, nu să vadă realitatea. În final, cu ochii gata să verse lacrimi, a zâmbit şi a dat din cap, aprobând: „Cred că ai dreptate. Poate… nu voi putea să mă descurc. Poate… nu-s potrivit pentru asta…” Şi vocea tărăgănată i s-a pierdut.

Dar Dick continua să se întâlnească cu mine. Adeseori îşi aducea noile prietene la noi acasă pentru a le cunoaşte. De fapt, unele întâlniri ale lui nu erau decât cu scopul de-a mă vizita pe mine.

* * *

M-am închis în mine şi în singurătatea casei. După ce fusesem plecată atâta timp, apreciam vechea casă cu toate amintirile ei plăcute. Totuşi, dintr-un oarecare motiv, nu mă puteam simţi într-adevăr acasă. Mă simţeam ciudat în propria noastră casă.

Această stare îmi dădea sentimente de anxietate ciudate, asemănătoare cu depresiunea pe care am simţit-o în timpul lunilor de coşmar care au urmat accidentului. „Ce se întâmplă,

dragă?”, m-a întrebat într-o zi tata. „Nu… nu ştiu, tati. Sunt doar tristă, deprimată”.

Tata a dat din cap.

„Cred că nu voi fi niciodată în stare să mă obişnuiesc cu ideea că sunt paralizată", i-am spus. Chiar în clipa în care cred că stăpânesc lucrurile, ajung la o răscruce.”

„Ei bine, ai răbdare, Joni. Vom face tot ce este posibil, totul pentru a te ajuta, ştii asta.” Ochii lui albaştri, strălucitori şi faţa zâmbitoare radiau dragoste şi încurajare.

Am oftat adânc, apoi am spus: „Cred că lucrul care mă afectează cel mai mult este că sunt aşa de neajutorată. Mă uit împrejur prin casă şi, oriunde mă uit, văd lucrurile pe care le-ai construit. E destul de trist să mă gândesc că nu voi putea lăsa o moştenire ca tine. Când nu vei mai fi, ne vei lăsa nouă clădiri frumoase, tablouri, sculpturi, artă. Chiar şi mobila pe care ai făcut-o. Eu nu pot face nimic din toate acestea. Niciodată nu voi putea lăsa o moştenire…”

Tata s-a încruntat pentru un moment, apoi a zâmbit din nou. „Tot ceea ce spui este greşit. Lucrurile astea pe care le-am făcut cu mâinile nu înseamnă nimic. E mai important ca tu să-ţi realizezi personalitatea. Lasă ceva din tine în urmă. Vezi tu? Personalitatea nu se construieşte cu mâinile.”

„Poate că ai dreptate, tati.”

„Bineînţeles că am.”

„Dar de ce îngăduie Dumnezeu toate acestea? Priveşte familia noastră. Am avut multe nenorociri. Mai întâi accidentul meu, apoi divorţul

lui Jay, acum micuţa Kelly (nepoata ce se stingea încet din cauza unui cancer la creier). Este nedrept!", am strigat eu.

Tata şi-a pus mâinile pe umerii mei şi m-a privit direct în ochi. „Probabil că nu vom afla niciodată „de ce"-urile necazurilor noastre, Joni. Priveşte – nu sunt nici preot, nici scriitor – nu prea ştiu exact cum să descriu ceea ce ni se întâmplă. Dar, Joni, trebuie să cred că Dumnezeu ştie ceea ce face."

„Nu ştiu", i-am răspuns.

„Vezi tu, Joni, de câte ori ai auzit pe cineva-şi noi am făcut de multe ori acest lucru – rugându-se pios: „Doamne, sunt atât de păcătos. Merit iadul şi pedeapsa Ta crudă. Îţi mulţumesc că m-ai salvat." îi spunem Domnului dintr-o suflare că nu-l meritǎm bunătatea. Apoi, dacă dăm peste un necaz sau o suferinţă, ne amărâm şi strigăm împotriva lui Dumnezeu: „Doamne, ce faci cu mine?" Vezi? Cred că dacă admitem că meritǎm ceea ce-i mai rău-iadul şi apoi dacă îl gustăm suferind, trebuie să încercăm să trăim aşa cum am fi meritat, nu crezi?"

„Crezi că am meritat să fiu paralizată? Dumnezeu m-a pedepsit?"

„Dragă, bineînţeles că nu. În locul nostru a fost pedepsit Domnul Iisus pe cruce. Dar trebuie să cred că El ştie ce face. Ai încredere în El, Joni. Ai încredere în El." „Voi încerca", am spus eu cu jumătate de gură.

Primăvara era pe sfârşite şi se anunţa vara, dar sentimentele mele nu erau mai bune. Aşteptasem un miracol de la Dumnezeu la Rancho

Los Amigos. Eram convinsă că îmi va reda mâinile. Când nu mi-am recâştigat mâinile, m-am simţit trădată. Dumnezeu mă abandonase.

Aşa că eram supărată pe Dumnezeu. Pentru a mă reîntoarce la El, am găsit o cale, izolându-L de restul lumii. Făceam „călătorii" fantastice, depresive, gânditoare. Dormeam mult pentru a visa sau mă odihneam, moţăind o mare parte din zi, visând şi imaginându-mi. Concentrându-mă mult, am reuşit să mă rup complet de prezent şi de realitate.

Încercam să-mi amintesc fiecare detaliu al oricărei experienţe plăcute prin care trecusem, şi care erau stocate în memoria mea. Mi-am concentrat întreaga energie mentală pentru a retrăi mereu şi mereu aceleaşi experienţe.

În aceste fantezii îmi aminteam orice plăcere pe care o avusesem – cum m-am simţit când purtam o pereche de pantaloni uzaţi, Lewis, răpăitul blând al unui duş, mângâierea vântului pe obraz, soarele verii pe pielea mea, înotul, călăritul, scârţâitul şeii de piele între coapsele mele. Niciuna din aceste plăceri simple nu era greşită în sine. Dar le foloseam ca să-L izolez pe Dumnezeu de gândirea mea.

Într-o zi, stăteam în scaunul meu cu rotile în faţa fermei, ferma familiei noastre din Sykesville. Prietenii care au venit să mă vadă au înşeuat caii şi au plecat la plimbare călare. Am rămas singură şi mă autocompătimeam, comparând destinul meu cu al lor. Soarele cald de vară pătrundea printre ramurile stejarilor şi dansau în umbre şi modele strălucitoare pe iarba de jos. Am închis ochii şi am

vizualizat o zi asemănătoare petrecută cu câţiva ani înainte. În visul meu cu ochii deschişi, eram din nou cu Jason, călărind spre pădure împreună, de-a lungul câmpiilor proaspete, oprindu-mă într-un loc părăsit. Mă bucuram de amintiri cu o plăcere fără margini, plină de emoţii şi satisfacţii senzuale-sentimente de care ştiam că nu aveam dreptul să mă bucur atunci sau să le retrăiesc acum.

Când Duhul Sfânt m-a condamnat, m-am răzvrătit şi mai mult. „Ce drept ai Tu să-mi spui că nu pot să mă gândesc la aceste lucruri? Tu eşti Cel care m-ai pus aici! Am dreptul să mă gândesc la ele. Nu mă voi mai bucura niciodată de trăirile senzuale şi de plăcere. Nu-mi poţi răpi amintirile!”

Dar cu cât mă gândeam mai mult la toate acestea şi la alte experienţe, cu atât deveneam mai descumpănită. Eram frustrată şi amărâtă şi dădeam vina pe Dumnezeu că aceste sentimente însemnau atât de mult pentru mine.

Am încercat să savurez şi să experimentez alte plăceri şi amintiri. Pe când mă aflam în casa unui prieten, lângă piscină, am tezaurizat experienţele pe care obişnuiam să le am în apă. Plăcerea de a avea apă în jurul meu, de a despica apa limpede, de a sări de sus şi de a ieşi la suprafaţă şi să simt aerul proaspăt inundându-mi plămânii şi faţa. Îmi aminteam de părul ud, lipit de cap, pe când stăteam întinsă la soare pe cearşaful cald. Îmi aminteam de picăturile mici, calde, de apă, care curgeau şiroaie în timp ce mă uscam pe mâini şi pe picioare.

Eram supărată pe Dumnezeu. Aş fi reţinut

fiecare plăcere fizică, cât de mică, şi I-aş fi aruncat-o Lui cu amărăciune. Nu puteam accepta faptul – voinţa Domnului, spuneau ei – că nu voi mai face, nici nu voi mai simţi acele lucruri din nou. La exterior menţineam o faţadă de veselie. În interior însă mă revoltam.

Călătoriile mele imaginare deveneau mai lungi şi mai frecvente. Şi când n-am mai avut amintiri care consideram că L-ar supăra pe Dumnezeu, am creat altele noi.

Mi-am creat fantezii sexuale, sălbatice, pline de dorinţă, care credeam că îi vor displace.

* * *

Diana a venit să locuiască cu noi în vara aceea. La început nu era conştientă de „drumurile" mele. Apoi şi-a dat seama că pierdeam controlul acestor stări depresive, ca şi cum aş fi fost în transă.

„Joni, încetează! Trezeşte-te!", a strigat Diana într-o zi. Apoi m-a scuturat violent de umeri. Încet, mi-am recăpătat simţul realităţii.

X – ce?"

„Joni! Ce se întâmplă? Vorbeam cu tine şi tu doar te uitai la mine în gol. Eşti bolnavă?"

„Nu, lasă-mă în pace. Lasă-mă pur şi simplu în pace!"

„Asta nu te va ajuta să eviţi realitatea!", a spus Diana. „Trebuie să priveşti adevărul în faţă. Nu-l izola. Trecutul este mort, Joni. Tu trăieşti!"

„Oare?", i-am replicat cinică. „Ăsta nu-i trai."

Periodic mă scotea din călătoriile mele fantastice, dar, tot atât de des, reveneam la ele. Am învăţat că dacă mă culcam şi moţăiam într-o

cameră întunecată, cu aer condiţionat la fereastră, îmi cream atmosfera cea mai propice şi cel mai bun „bilet de călătorie” pentru rătăcirile mele. Bâzâitul aparatului avea un sunet hipnotic care mă izola de lume; în curând cădeam în transă, reluând plăceri şi sentimente trecute.

În cele din urmă, mi-am dat seama că nu ajungeam nicăieri cu răzvrătirile mele împotriva lui Dumnezeu. Am început să-mi dau seama că acesta este modul meu de a păcătui. Înainte de accident, păcatul consta în lucrurile pe care le făceam. Dar acum nu aveam ocazia să înfăptuiesc gândurile mele păcătoase. Am început să-mi dau seama că păcatul nu este numai un act, ci şi o atitudine, înainte de acţiune, mintea contura gândurile şi atitudinile care deveneau baza răzvrătirii mele împotriva lui Dumnezeu. Am văzut că supărarea, pofta şi răzvrătirea, deşi erau „doar” atitudini, deveneau păcate. Păcatul nu era doar aspectul urât al lucrurilor pe care le făceam, ci devenise parte integrantă a constituţiei mele. Deşi nu mai aveam posibilitatea să mă răzvrătesc fizic împotriva lui Dumnezeu, totuşi păcătuiam. Păcatul făcea parte din fiinţa mea.

Ştiam că trăiesc tocmai ceea ce apostolul Pavel descria drept lupta cărnii, a firii pământeşti, împotriva duhului. Eram într-o condiţie imposibilă – nefericită şi incapabilă să plac lui Dumnezeu. „Fiindcă umblarea după lucrurile firii pământeşti este vrăjmăşie împotriva lui Dumnezeu, căci, ea nu se supune Legii lui Dumnezeu, şi nici nu poate să se supună. Deci, cei ce sunt pământeşti, nu pot să placă lui Dumnezeu” (Romani 8: 7, 8).

Nici lor înşişi, mă gândeam eu. Mi-am amintit că accesele mele depresive şi zborurile mele pe aripile fanteziei nu făceau nimic decât să-mi provoace confuzie şi frustrare.

Nu înţelegeam ceea ce Dumnezeu încerca să-mi arate, astfel că mă rugam: „Doamne, acum ştiu că Tu ai plănuit ceva pentru viaţa mea. Dar am nevoie de ajutor pentru a înţelege voia Ta. Am nevoie de ajutor pentru a înţelege Cuvântul Tău. Te rog, Doamne, fă ceva în viaţa mea ca să mă ajute să te slujesc şi să-ţi cunosc Cuvântul”.

Nouă

Era vara anului 1969, la doi ani după accidentul meu de plonjare. M-am gândit la mulţimea de lucruri ce mi se întâmplaseră de-a lungul acelor doi ani incredibili. Făcând istoricul vieţii mele spirituale, am găsit că ea consta în principal din suişuri şi coborâşuri fantastice, dar mai ales din coborâşuri. De fapt, abia îmi revenisem din cea mai groaznică depresiune nervoasă pe care am suferit-o de la accident. Dacă n-aş fi primit ajutor şi călăuzire matură, aş fi putut să mă prăbuşesc din nou. Era doar o problemă de timp.

Făcusem progrese în reabilitarea mea fizică, atât cât fusese posibil. Era clar că nu voi mai merge niciodată, că nu-mi voi mai folosi mâinile niciodată, voi fi paralizată pentru totdeauna de la gât în jos, incapabilă să mă îngrijesc de propriile mele necesităţi. Era sigur că voi depinde de alţii de acum încolo pentru orice activitate sau confort fizic.

Această dependenţă era suficientă în sine să

aducă cu ea o nouă depresiune nervoasă şi autocompătimire, aşa că am discutat cu Diana despre problemele mele.

„Diana, am acest groaznic sentiment de neajutorare şi inutilitate”, i-am spus eu. „Mă rog ca Dumnezeu să facă ceva pentru a-mi arăta că viaţa mea are sens”.

„Şi eu mă rog pentru asta, Joni”, mi-a răspuns ea, adăugând: „Ştii, voi aduce un prieten care ar vrea să te cunoască”.

„Cine? De ce?”

„Steve Estes. Nu-l cunoşti, dar e la polul opus din punct de vedere spiritual. Îl iubeşte pe Dumnezeu şi învăţătura Scripturii, care cu adevărat ar putea să te ajute”.

„Bineînţeles”, am admis eu, fără prea mare entuziasm.

„Este tânăr. De fapt, este încă la liceu”.

„Liceu?! Diana! E doar un copil”.

„Nu… nu judeca pripit. Aşteaptă să-l întâlneşti.”

Steve Estes a venit la noi acasă în seara aceea, şi încă din momentul în care a intrat pe uşă mi-a înlăturat toate ideile preconcepute despre persoana lui.

Steve trona cu toată înălţimea lui deasupra scaunului meu cu rotile şi ochii lui verzi pătrunzători mi-au transmis imediat o atmosferă de căldură şi sinceritate. În conversaţia ce a urmat m-a făcut să mă simt în largul meu. A dat dovadă de maturitate, de stăpânire de sine şi, unul dintre primele lucruri pe care le-am observat, a fost atitudinea lui faţă de mine.

Mulţi oameni care mă întâlnesc pentru prima dată se simt ciudat în prezenţa scaunului meu. Acesta îi intimidează şi îi face să le fie milă de mine. De obicei este nevoie de mai multe vizite şi discuţii ca să reuşim să trecem peste handicapul scaunului şi să putem discuta la un nivel obişnuit. Din nefericire unii oameni nu reuşesc să ajungă la acest nivel şi, prin urmare, mă fac să fiu permanent conştientă de starea mea.

Totuşi Steve se simţea în largul lui, făcându-mă să mă simt la fel. Vorbea repede, însoţindu-şi cuvintele cu gesturi, şi părea entuziasmat de orice lucru. În timp ce vorbeam, începea să-mi împărtăşească din conceptele sale biblice – idei care îl entuziasmau pe el şi mă stimulau pe mine.

„Joni", m-a întrebat el pe un ton serios, „nu-i aşa că e grozav ceea ce face Dumnezeu în viaţa unor oameni în zilele noastre?"

Ce? Cine? Unde? Eram prea stânjenită pentru a pune întrebările care îmi veneau în minte. Nu avea importanţă. Steve îmi răspundea la ele.

„Copiii experimentează nişte lucruri fantastice la *Viaţa tinerească* din Woodiawn. Şi în sânul bisericii noastre am văzut mulţi oameni revenind la viaţă prin puterea Duhului lui Dumnezeu. Un cuplu era pe punctul de-a divorţa-Dumnezeu i-a reunit. Un tip se droga şi Hristos l-a salvat. O fată pe care o cunosc era complet dezorientată sufleteşte, şi Domnul a readus-o pe calea cea bună. Oh, s-o vezi astăzi!" Exemplele îi veneau repede în minte, iar eu am început să văd o nouă realitate în puterea lui Dumnezeu. Domnul lucrase în vieţile oamenilor, iar Steve şi-a însuşit

adevărul şi sensul lor, împărtăşindu-mi-le acum şi mie.

Steve însuşi experimentase în viaţa lui dragostea şi puterea lui Dumnezeu. Credinţa lui Steve, energia şi maturitatea lui spirituală erau calităţile care I-au transformat într-o persoană atât de diferită de mine. Radia încredere, dragoste pentru Iisus Hristos, şi succes asigurat. Mi se părea uimitor că la 16 ani putea oferi atâta putere spirituală şi înţelepciune. Ca tânără de 20 de ani eu nu ajunsesem aşa departe. Era ceva în el, o calitate a vieţii lui pe care eu mi-o doream. Iradia încredere, autoritate şi echilibru. Vorbea cu convingere despre Dumnezeu şi despre credinţa simplă, liniştită şi puterea pe care încrederea în Dumnezeu o aduce în viaţă.

„Steve, ceea ce îmi spui tu este ca un adevăr nou, proaspăt”, i-am spus eu emoţionată. „Te rog vino din nou şi mai povesteşte-mi”.

„Bineînţeles. Mi-ar face plăcere”.

„Poţi să mă ajuţi să dobândesc ceea ce ai tu? Sunt creştină. Dar sunt atâtea lucruri pe care nu le cunosc despre Dumnezeu. Ai mai multe cunoştinţe spirituale decât am eu”.

„Joni, ce-ai zice dacă aş veni în fiecare miercuri şi să studiem Biblia împreună”, mi-a sugerat el.

„Grozav”, i-am răspuns eu.

Diana zâmbea şi era de acord. „Voi fi şi eu acolo. Şi poate şi lui Jay şi celorlalţi le-ar plăcea să vină. E bine?”

„Bineînţeles”, a zâmbit Steve. Totul era ciudat. Aici se afla un băiat, doar de 16 ani, care-şi

făcea planuri să dea lecţii unui grup de tineri despre credinţa creştină. Totuşi, nimeni nu-i punea la îndoială autoritatea şi abilitatea de-a o face. Încă de pe atunci avea elocinţa şi harul unui învăţător spiritual, al unui lucrător. Toată lumea îl respecta şi reacţiona corespunzător la calităţile lui de conducător.

Lui Steve îi plăcea provocarea. El a spus: „Joni, casa ta mă face să mă simt cu adevărat bine. E ca un loc de retragere, atmosfera mă face să mă simt ca şi cum aş fi la „LAbri" cu Francis Schaeffer".

El şi-a dat seama că eu – şi câţiva dintre ceilalţi – nu stăpâneam cu adevărat câteva din doctrinele creştine de bază: caracterul lui Dumnezeu, divinitatea lui Hristos, păcatul, pocăinţa şi mântuirea, şi acestea deveniseră miezul studiului nostru biblic săptămânal.

„În Efeseni", ne-a explicat el, „Pavel ne spune că avem o moştenire fantastică: Hristos ne-a ales chiar înainte de-a întemeia lumea. El ne-a creat după chipul şi asemănarea Sa pentru un anume scop. Dumnezeu vrea ca noi să creştem şi să excelăm, să avem succes. O mulţime de oameni sunt încurcaţi când trebuie să explice care este adevărata spiritualitate. Dacă un individ cunoaşte o mulţime de versete din Biblie, adesea este considerat spiritual. Dar a cunoaşte bine adevărul biblic, nu înseamnă spiritualitate. Adevărata spiritualitate pune în practică Cuvântul lui Dumnezeu, validând adevărul Său făcând ceea ce spune El, nu doar arătând spre ceea ce arată El".

Pe măsură ce Steve ne împărtăşea doctrina

de bază, am început să văd goliciunea credinţei şi spiritualităţii proprii. Urcuşurile şi coborâşurile mele spirituale puteau fi înregistrate uşor şi corect ca şi progresul meu fizic. Acest lucru devenise ceva ce doream să depăşesc, de care să mă ocup în mod pozitiv Am început să caut principiile spirituale şi să-mi centrez viaţa în jurul lor, sperând într-o schimbare.

Singură cu Dumnezeu, mi-am amintit cum obişnuiam să mă izolez de realitate şi cum îi întorceam spatele atât de des. I-am mărturisit: „Doamne Dumnezeule, am greşit. Am greşit când am încercat să te scot din sufletul meu. Iartă-mă, Doamne! îţi mulţumesc pentru această nouă înţelegere a învăţăturii Tale, pe care Steve mi-a împărtăşit-o. Te rog iartă-mă şi adu-mă înapoi la Tine, adu-mă încă o dată în părtăşie cu Tine". Duhul Sfânt m-a schimbat şi m-a învăţat cu fiecare săptămână ce trecea adevărul spiritual care devenea tot mai real, începând să văd viaţa din perspectiva lui Dumnezeu.

Am învăţat faptul că Cuvântul lui Dumnezeu este un manual pentru viaţa raţională, un manual care nu ne dă instrucţiuni fără motiv

Am văzut, de fapt, că Dumnezeu încearcă să ne prevină prin Scriptură; de exemplu, sexul înainte de căsătorie este o greşeală.

Par să existe atât de multe avertismente în Biblie cu privire la sexul ilicit în comparaţie cu cele ce se referă la conduita sau comportamentul păcătos, precum bârfa, invidia, minciuna şi mânia. Biblia spune despre acestea: „Împotriviţi-vă diavolului (Iacov 4: 7) – staţi şi luptaţi şi depăşiţi

aceste greşeli. Dar în ceea ce priveşte păcatul carnal şi senzualitatea Biblia spune: „Fugiţi” (1 Corinteni 6: 18). Dacă aş fi fost ascultătoare şi nu aş fi cedat ispitelor, nu aş fi fost chinuită de dorinţe care acum nu mai puteam să mi le satisfac. Acestea erau ca o sete nepotolită. Nu are importanţă cât m-am izolat de realitate şi trăiam din experienţe în imaginaţia mea, nimic nu mai putea fi la fel. Sentimentele erau doar umbre nesatisfăcătoare.

Învăţasem câteva lecţii dureroase din relaţiile mele cu Jason. Acum culegeam rezultatele. Eram torturată nu pentru că făcusem ceva urât şi demn de dispreţ. Dimpotrivă, dragostea fizică este frumoasă şi excitantă. Totuşi Dumnezeu ştie cât te frustrează şi cât te chinuie când se desfăşoară în afara căsătoriei. Tânjeam după amintiri. Cunoşteam destule fete care au plâns amarnic din cauza asta. Au descoperit că vina şi remuşcările pentru relaţiile sexuale din afara căsătoriei pot întuneca şi ruina nişte vieţi de altfel fericite şi pot handicapa nişte căsătorii de altfel reuşite.

Dar acum, cu ajutorul lui Dumnezeu şi prin iertarea Lui, mă căiam şi lăsam totul în urma mea. M-am rugat pentru a mă îndruma şi pentru a avea voinţa şi puterea psihică să mă gândesc la învăţăturile Lui şi să nu mai lâncezesc în autocompătimire, în amintiri şi imaginaţie desfrânată.

M-am concentrat asupra faptului că, odată pentru totdeauna, trebuie să-mi uit trecutul şi să mă concentrez asupra prezentului, având încredere în Dumnezeu şi revendicând

promisiunea Scripturii conform căreia Dumnezeu depărtează pentru totdeauna fărădelegile noastre de la noi (Psalmul 103: 12).

M-am hotărât să mă descotorosesc de cât mai multe din amintirile trecutului. Am renunţat la mult doritele crose de hockey şi lacrosse, mi-am vândut calul Tumbleweed şi am renunţat la toate celelalte lucruri care mă ţineau legată de amintirile trecute.

Acum eram forţată să mă încred în Dumnezeu. Nu aveam altă alternativă decât să-l mulţumesc Lui pentru ce va face cu viitorul meu.

Pe măsură ce am început să mă rog şi să depind de Dumnezeu, El nu m-a dezamăgit. Înainte obişnuiam să-l spun: „Doamne, vreau să-ţi îndeplinesc dorinţa-şi dorinţa Ta este ca eu să revin pe picioarele mele sau, cel puţin, să-mi recapăt mâinile”. Eu decideam care să fie dorinţa Lui, şi mă răzvrăteam atunci când lucrurile nu ieşeau aşa cum le planificasem.

Acum plângeam pentru toate acele luni pierdute, pline de amărăciune şi atitudini păcătoase. Mă rugam pentru a înţelege voia Sa pentru viaţa mea. Care era însă voia lui Dumnezeu pentru viaţa mea? Pentru a afla asta, trebuia să cred că tot ceea ce se întâmplase cu mine era o parte importantă a acelui plan. Am citit: „Mulţumiţi lui Dumnezeu pentru toate lucrurile –, căci aceasta este voia lui Dumnezeu, în Hristos Iisus, cu privire la voi”. Voia lui Dumnezeu era ca eu să fiu mulţumitoare pentru tot ce mi se întâmplase? O.K. Credeam orbeşte că acesta era adevărul. I-am mulţumit lui Dumnezeu pentru

ceea ce făcuse şi pentru ceea ce avea să facă.

Pe măsură ce mă concentram asupra învăţăturilor pozitive din Biblie, nu a mai fost necesar să mă izolez de realitate. Sentimentele nu mi se mai păreau importante. Fanteziile despre sentimentul fizic nu mai erau necesare, deoarece am învăţat că doar temporar voi fi deposedată de ele. Biblia ne spune că trupul nostru este trecător. Când interesul meu s-a transferat asupra acestei perspective eterne, toate preocupările mele cu privire la scaunul cu rotile au devenit banale.

Steve mi-a arătat o altă dovadă din Biblie din care se observă că perspectiva lui Dumnezeu este diferită de perspectiva noastră. În Evrei 12: 1 suntem încurajaţi să ne trăim viaţa cu răbdare. A doua epistolă către Corinteni 5: 1 – 5 ne aminteşte că trupurile noastre sunt locuinţele trecătoare ale duhului şi personalităţii noastre. Filipeni 1: 29 spune că unii sunt chemaţi să sufere pentru El, poate chiar să suporte „pedepse groaznice”, aşa cum a afirmat apostolul Petru în prima sa epistolă: „Preaiubiţilor, nu vă miraţi de încercarea de foc din mijlocul vostru, care a venit peste voi ca să vă încerce, ca de ceva ciudat care a dat peste voi: dimpotrivă, bucuraţi-vă, întrucât aveţi parte de patimile lui Hristos, ca să vă bucuraţi şi să vă veseliţi şi la arătarea slavei Lui” (1 Petru 4: 12, 13). Steve m-a purtat prin Scripturi şi m-a ajutat să-mi văd durerea şi suferinţa din această perspectivă.

„Cei care suferă”, a explicat Steve, „ar trebui să se concentreze să facă numai bine şi să-şi dedice viaţa şi sufletul lor pentru a-l servi Lui. Cu

toţii ar trebui să facem asta, dar Biblia precizează că cei ce suferă trebuie să trăiască în mod deosebit pentru Hristos.”

În fanteziile mele şi în visurile cu ochii deschişi, am căutat realitatea experienţelor trecute deoarece doream să evit adevărul prezentului. Totuşi, nici măcar prezentul nu este realitatea adevărată. Într-o zi, vom experimenta o existenţă a noastră, care va fi perfectă în realitate, şi noi putem înţelege acest adevăr numai prin credinţă. Ceea ce vedem prin credinţă este realitatea adevărată.

Cu toţii creşteam şi învăţam din cuvântările din serile târzii de la noi de-acasă, ţinute de Steve. Diana a continuat să fie cu noi, dar în toamnă s-a întors la colegiu pentru a studia psihologia. Unul din jocurile pe care le învăţasem la cursuri era jocul pe roluri, pentru a putea înţelege mai bine oamenii în diverse situaţii. Într-o seară, după ora de studiu, ne-am luat rolurile şi le-am schimbat pentru câteva momente. Diana a schimbat locul cu mine. Cineva m-a dus pe canapea, în timp ce Diana se aşeza în scaunul meu cu rotile.

„Ştii tu, este curios”, a remarcat Diana, în timp ce-mi juca rolul. „Vouă oamenilor vă este frică de scaunul cu rotile. Toată lumea pare să-l ţină la distanţă. Pare să existe un vid în jurul scaunului pe care nimeni nu doreşte să-l pătrundă.”

„Este interesant”, am adăugat eu. „Chiar mă gândeam că oamenii mi se par mai puţin ciudaţi, acum când stau pe canapea.”

Am discutat despre scaun şi despre ceea ce

însemna el pentru diferiţi oameni. Reacţia tipică a străinilor era una de amabilitate faţă de cel care le era oarecum inferior. Cred, aşa cum am mai spus, că unii oameni au impresia că dacă eşti handicapat fizic, eşti handicapat şi mintal.

Diana, Jay şi Dick erau atât de obişnuiţi cu scaunul, încât aveau o atitudine indiferentă faţă de el. Atât de indiferentă, de fapt, încât plimbarea cu mine devenea adesea un joc. Mă împingeau doar cu mâna, sau îmi dădeau un impuls şi mergeau pe lângă scaun. Adesea făceau asta pentru a sfida atitudinile provinciale ale unora faţă de scaunele cu rotile. De exemplu, scaunul are doar aproximativ 60 de centimetri lărgime, dar pe alei oamenii se dădeau la o parte ca şi cum ar fi trecut o maşină pe acolo. Stângăcia lor subtilă sporea confuzia şi frustrarea persoanei din scaun, iar pe ei îi făcea să se simtă neîndemânatici şi graşi.

Oamenii se uită adesea fix, fără să vrea, mai ales când scaunul este împins mai repede (cel puţin după părerea lor). Aparent, opinia publică dictează că o persoană în scaun cu rotile ar trebui tratată ca o încărcătură de antichităţi fără preţ.

Femeile mai în vârstă veneau la mine în magazin sau pe stradă, îşi încleştau limbile şi spuneau ceva de felul: „O, sărmană fată, curajoasă şi dragă”. Zâmbeam politicos, dar adesea mă simţeam pe punctul de a le spune adevăratele mele sentimente-care nu erau întotdeauna încântătoare!

Totuşi, ajunsesem la o înţelegere cu mine însămi. Dacă alţii aveau probleme cu scaunul, am

făcut tot posibilul să-i fac să se simtă în largul lor. Când studiam Biblia, îl rugam pe Dick să mă ducă pe canapea. Dacă nu era la vedere, scaunul nu mai intimida pe nimeni. Stând jos, cu picioarele proptite pe un taburet, arătam ca o persoană „normală.”

Ceea ce începuse ca un experiment simplu în psihologia aplicată a devenit obişnuinţă pentru mine. Îmi plăcea să fiu una din mulţime şi eram bucuroasă că asta îi făcea şi pe ceilalţi să se simtă mai bine.

Diana a încercat un alt experiment în jocul pe roluri. De data asta mi-am văzut situaţia aşa cum mi-o vedeau ceilalţi. Ea s-a aşezat în scaun, iar eu pe canapea. „Joni, aş dori un pahar cu apă!”, mi-a spus Diana, pretinzând că este neputincioasă.

Luând rolul ei, am văzut ceva ce nu observasem din scaun. Mă enerva.

„Fain! Sunt absorbită de emisiunea asta TV. Poţi aştepta până la reclamă?”, am întrebat-o eu.

„Bine… cred că da”, a oftat Diana.

Toată lumea a zâmbit cu înţeles. Am spus: „Ăsta-i modul în care mă comport cu adevărat? Oh, Doamne, îmi pare rău! Văd cât de egoistă pot fi fără măcar să-mi dau seama. De-acum încolo voi încerca să fiu mai atentă faţă de voi.”

A sta pe canapea, în afara scaunului, a fost un lucru bun pentru încrederea mea ca femeie. În scaun, câteodată mă simţeam ciudată şi înţepenită, dar stând aici pe canapea mă simţeam în largul meu şi relaxată. Într-o seară, pe când ne uitam la televizor, Dick s-a întins şi şi-a pus capul în poala mea. Am reuşit să-mi scot suportul

braţului şi am început să-l mângâi pe cap cu mâna. Bineînţeles, nu simţeam nimic, dar Dick simţea. El s-a relaxat şi se bucura de atenţia unei fete care-şi plimba degetele prin părul lui.

Astfel petreceam momente plăcute de creştere şi învăţare, umbrite doar de boala lui Kelly care era tot mai slabă pe zi ce trecea. Dar situaţia ei, ca şi a mea, devenea mai uşoară pe măsură ce creşteam în credinţă şi înţelegere.

Steve a continuat să vină, câteodată de mai multe ori pe săptămână. Predarea lui, bazată pe adevărul doctrinal al Bibliei, devenea parte integrantă din viaţa mea. Înainte acceptasem doctrina fără a pune întrebări. Dar nu era reală în experienţa mea. Adevărul ei nu fusese confirmat. În perioada depresiunilor mele nervoase de la Greenoaks, examinasem alte puncte de vedere filosofice şi teologice. Nu mai puteam să accept doctrina fără a-mi pune întrebări, dar chiar când întrebam, răspunsurile mi-au fost date. Steve explica adevărul Bibliei în aşa fel încât mi se părea că Domnul îmi vorbeşte direct mie.

Vedeam venirea lui Steve în viaţa mea ca un răspuns deosebit la rugăciunea mea disperată de dinaintea întâlnirii cu el.

Discutam despre a doua venire a lui Iisus Hristos. Am aflat că într-o zi Iisus. Se va întoarce pe pământ şi că voi dobândi un trup nou-nouţ. Hristos îmi va da un trup glorificat, care să poată face tot ceea ce făceam înainte de accident, poate chiar mai mult. Într-o zi voi avea din nou sentimente! *Nu voi fi paralizată pentru totdeauna*!

Această nouă perspectivă a făcut inutile

retragerile mele în fantezii sau visuri cu ochii deschişi.

Steve m-a ajutat să pun capăt ciclului de suişuri şi coborâşuri ale evoluţiei mele spirituale. „Gândiţi-vă la lucrurile de sus”, mi-a citit el din Coloseni 3, „şi nu la cele de pe pământ”. De vreme ce puteam şti că într-o bună zi, voi avea un trup reînnoit, mi-a venit uşor să-mi concentrez dorinţele asupra lucrurilor eterne, cereşti. Pierdusem deja lucrurile temporale, folosinţa trupului meu pământesc, aşa că era uşor să accept adevărul acesta. Deşi „condamnată” într-un scaun cu rotile, ştiam că într-o zi mă voi elibera din el.

„Steve”, i-am spus eu. „Încep să văd scaunul meu mai mult ca o unealtă decât ca o tragedie. Cred că Dumnezeu mă va învăţa mai mult despre asta!”

Steve m-a iniţiat în procesul de transpunere în practică a Cuvântului lui Dumnezeu, de-a acţiona conform promisiunilor şi poruncilor Lui. Obişnuiam să citesc ceva în Biblie şi, în mod conştient, să spun: „Aceasta este voia Domnului”. Din punct de vedere intelectual, înţelegeam sensul. Emoţional, trebuia să testez acest nou adevăr, să-l dovedesc valabil prin propria-mi voinţă. „Da, aceasta este voia lui Dumnezeu”, adăugând „cu privire la mine”.

„Doamne, am încredere în Tine pentru a mă face să trec victorioasă prin toate acestea”, I-am amintit eu lui Dumnezeu. Scriptura căpătase o semnificaţie personală. Iov suferise, astfel că putea să vorbească convingător despre nevoile mele. Ieremia suferise, şi am învăţat şi de la el. De

vreme ce Petru îndurase bătăile, naufragiile, închisoarea şi boala, mă solidarizam de asemenea şi cu suferinţele lui. Începusem să înţeleg ceea ce Biblia numea o „părtăşie a suferinţei”.

Am memorat pasaje din Scriptură care aveau o semnificaţie importantă pentru mine. Aceste pasaje care vorbeau despre nevoile mele, m-au ajutat să-L înţeleg mai bine pe Dumnezeu, atât cu viaţa cât şi cu voinţa mea. Chiar şi când au venit vremuri de restrişte şi deznădejde, m-am putut baza pe faptul că „El ştie ce face”, aşa cum spunea adesea tata.

Memorând promisiunile lui Dumnezeu, am învăţat că Domnul mă va scoate din şcoala care mă învăţa suferinţa, dar numai la momentul potrivit. Apostolul Pavel scria că secretul este să lupţi mereu. Chiar el, în gloria vieţii şi în devotamentul său faţă de Hristos, admitea că nu ajunsese încă la ţintă, din punct de vedere spiritual.

Probabil, m-am gândit eu, suferinţa şi instruirea mea este un proces de durată. Acesta se va sfârşi numai când voi fi cu Hristos.

Aveam o mulţime de lucruri de recuperat. Dacă viaţa va însemna ceva, trebuia să învăţ tot ceea ce puteam – nu doar adevărul spiritual, dar şi învăţătura academică. Trebuia să găsesc o cale prin care să-mi aduc contribuţia faţă de societate.

Diana şi Jay erau nerăbdătoare să mă ajute să revin pe circuit, să fiu în pas cu lumea exterioară. Să văd oameni şi să merg în diverse locuri era reconfortant şi încurajator. Acum, deja mă simţeam bine în scaun, mă obişnuisem cu privirile

aţintite asupra mea şi cu stânjeneala celorlalţi. A fost o experienţă plăcută pentru simţurile mele să stau afară în vara aceea. Închisă în spital timp de doi ani, uitasem aproape tot ce se putea vedea, auzi şi mirosi când te afli afară. Dar ca rezultat al unui astfel de şoc senzorial, am obosit uşor şi eram obligată să mă odihnesc după aceste excursii în aer liber.

Steve încerca să mă încurajeze să-mi exprim noile mele cunoştinţe, să pun în practică şi să aplic noua lui învăţătură. M-a rugat să-mi împărtăşesc credinţa, mărturia experienţei mele creştine, unui grup de tineri de la biserica lui. Gândul că trebuia să vorbesc în faţa a cincisprezece adolescenţi mă îngrozea. Tendinţa mea naturală era să fiu timidă, aşa că atunci când a sosit timpul să vorbesc, eram cu adevărat emoţionată. Mă uitam la acele feţe curate, stăpâne pe sine şi eram aproape prea împietrită ca să mai pot vorbi.

„Eu… oh… eu sunt Joni Eareckson… şi… oh Mintea mi se golise. *Ce trebuia să spun*? Adolescenţii erau politicoşi şi n-au chicotit, nici nu s-au amuzat. „Eu… eu… oh… eu vreau să vă spun… ce înseamnă Hristos pentru mine… Vedeţi… El este foarte… oh… real pentru mine… Am avut… oh… o mulţime de necazuri… dar eu… vreau să spun *El*… El a fost credincios. Şi… sper să-l cunoaşteţi pe EI la fel cum îl cunosc eu”.

Gâtul îmi era uscat, faţa îmbujorată şi nu găseam nicio cale să continui, astfel că m-am uitat pur şi simplu la ei şi n-am mai spus nimic.

După o pauză stânjenitoare, teribilă, Steve a

reluat ceea ce am spus. Întrucâtva a reuşit să pună lucrurile cap la cap şi să le dea un sens. Eram uşurată şi impresionată că a putut salva situaţia.

Mai târziu am spus ferm: „Nu mai vreau să fac asta cât voi trăi!”

„Nici vorbă”, m-a contrazis Steve, „ai nevoie doar de experienţă. Şi eu am fost la fel când unul din prietenii mei m-a rugat să-mi relatez cunoştinţele la una din întrunirile evanghelistice de la colţul străzii.

„Adevărat?”

„M-am bâlbâit, am crezut că mi-am înghiţit limba”.

„Dar eu nu am darul tău de a vorbi, prezenţa ta de spirit. Pur şi simplu nu pot”.

„Trebuie să mergi la colegiu”, mi-a spus el, bătându-mă pe genunchi bine dispus. „Ai putea frecventa cursurile în scaunul cu rotile, la Universitatea din Maryland. Mai au câţiva handicapaţi acolo. Nu trebuie să-ţi faci probleme”, mi-a sugerat Steve.

„Hmm. Probabil că ai dreptate”.

A zâmbit şi a dat din cap aprobator.

„Foarte bine”, am cedat eu, „dacă Jay şi Diana mă vor ajuta, voi merge la colegiu în toamna asta”.

În septembrie am început să particip la câteva cursuri la universitate. Jay şi cu Diana mergeau cu mine şi îmi luau notiţe. M-am înscris la *Interpretare orală*, *Dicţie vocală* şi *Vorbire în public*. Cuvântările mele aveau legătură cu lucrurile pe care le cunoşteam şi despre care

puteam discuta cu uşurinţă, având legătură cu handicapaţii, acceptarea scaunului cu rotile şi experienţa mea creştină.

Încetul cu încetul, mi-am dobândit încrederea, mai ales pe măsură ce vedeam că oamenii erau interesaţi de ceea ce spuneam. Adânc în sufletul meu simţeam că Dumnezeu mă pregătea ca într-o zi să pot să folosesc ceea ce învăţam.

În acelaşi timp, am început să înţeleg adevărul spiritual prin căi pline de înţeles. Această nouă înţelegere m-a făcut victorioasă asupra păcatului din trecut, asupra ispitei şi a deprimării. Dumnezeu îmi oferise mijloacele de control asupra naturii mele păcătoase, când am înţeles importanţa realităţii Lui şi a clipei prezente.

Fanteziile au luat sfârşit. Pentru totdeauna. Cu împlinirea completă a lui Dumnezeu. Nu mai era cazul să-mi reamintesc trecutul. Ajunsesem în locul în care trupul meu nu mai avea nevoie deloc de senzaţiile pe care cândva le considerasem atât de importante. Dumnezeu mă purtase dincolo de nevoia de sentiment şi atingere. Totuşi, El era atent ca, ori de câte ori era posibil, să mă pot bucura de astfel de lucruri precum mângâierea unui pulover de caşmir pe obraz, îmbrăţişarea din partea cuiva de care-mi păsa, mişcarea reconfortantă a unui balansoar, şi senzaţiile pe care El mi le oferea de fiecare dată când ieşeam afară – vânt, soare, şi chiar ploaie. Iar eu îi eram recunoscătoare pentru toate.

Zece în februarie 1970, nepoţica mea, Kelly, a murit din cauza acelei tumori a creierului care-i

produsese dureri groaznice mai bine de un an de zile. Moartea ei mi-a arătat importanţa sufletului fiecărei persoane.

Începusem să fac progrese în înţelegerea spirituală pozitivă a lucrurilor, iar înaintarea lui Kelly în credinţă, deşi avea doar cinci anişori, devenise încurajatoare şi de mare ajutor pentru mine, pe măsură ce înţelegeam realitatea dragostei lui Dumnezeu şi puterea lucrului Său asupra vieţii acestei micuţe. Tragedia ei ne-a apropiat şi mai mult ca familie, şi faţă de Domnul.

Cu toţii acceptasem inevitabilitatea morţii lui Kelly şi eram împăcaţi cu acest gând; totuşi, asta nu însemna că agonia pierderii ei nu şi-a lăsat amprenta asupra noastră sau că nu ne-am întrebat: „De ce. Doamne?”

Mama lui Kelly, sora mea Linda, suferea cel mai mult. Imediat ce Kelly se îmbolnăvise, soţul o părăsise şi divorţase de ea. Aceasta o lăsase cu doi fii şi cu Kelly bolnavă, şi să facă faţă morţii lui Kelly. Lumea părea că se prăbuşeşte în jurul ei, şi mult timp a refuzat să-i facă faţă.

Prin moartea lui Kelly şi propria mea paralizie am învăţat că nu te alegeai cu nimic decât cu o frustrare* nefericită, dacă încercai să afli scopurile ascunse ale lui Dumnezeu. *De ce, Doamne*? *De ce a murit Kelly*? *De ce am paralizat eu*? *De ce alţii sunt în viaţă şi sănătoşi*? Nu exista niciun motiv separat de scopurile generale ale lui Dumnezeu.

Noi nu suntem întotdeauna responsabili de situaţiile în care ne găsim. Totuşi, *suntem* responsabili pentru modul în care răspundem la

ele. Putem avea crize nervoase sau să fim atât de disperaţi încât să recurgem la sinucidere. Sau putem să admirăm atotputernicia lui

Dumnezeu care controlează totul, care poate folosi experienţele pentru binele nostru final, fiind transformaţi după chipul şi asemănarea lui Hristos (2 Corinteni 3: 18).

Dumnezeu a pregătit împrejurările. El le-a folosit pentru a dovedi atât puterea Sa, cât şi loialitatea mea. Nu toţi aveau acest privilegiu. Simţeam că erau doar câteva persoane de care se îngrijea Dumnezeu în mod deosebit pentru a avea încredere în ei în realizarea acestei experienţe. Această înţelegere mă relaxă şi mă făcu să mă simt bine pe măsură ce mă bazam tot mai mult pe dragostea Lui, punând în aplicare încrederea nouânvăţată. Vedeam că handicapul meu nu era o tragedie, ci un dar din partea Domnului, pe care îl folosea pentru a mă ajuta să mă conformez imaginii lui Hristos, un lucru care va însemna satisfacţia şi bucuria mea – chiar fericirea mea.

Steve, în timpul uneia dintre sesiunile noastre comune, a comparat viaţa mea cu experienţa apostolului Pavel: „Vreau să ştiţi, fraţilor, că împrejurările în care mă găsesc, mai degrabă au lucrat la înaintarea Evangheliei” (Filipeni 1: 12).

Am reflectat la această idee într-o seară, în timp ce Steve traversa camera pentru a înviora focul. El mi-a amintit: „Joni, ceea ce se întâmplă cu tine va susţine cauza lui Dumnezeu! Pavel avea lanţurile din închisoare; tu ai scaunul cu rotile. Te poţi bucura suferind, pentru că El îţi permite să suferi pentru El”. Steve s-a aşezat apoi mai bine în

scaun, răsfoind Biblia. „Căci cu privire la Hristos, vouă vi s-a dat harul”, a citit el, „nu numai să credeţi în El, ci să şi pătimiţi pentru El…” (Filipeni 1: 29).

Era emoţionant să te gândeşti la faptul că ceea ce mi s-a întâmplat putea într-adevăr „să lucreze la înaintarea Evangheliei”. Am început să-mi împărtăşesc credinţa cu mai mulţi oameni într-un context pozitiv şi am observat că Cuvântul lui Dumnezeu nu putea fi legat şi nici înlănţuit, chiar dacă eu eram (2 Timotei 2: 10).

Acum, pe măsură ce se ridica o problemă, apărea într-un context pe care îl înţelegeam. Eu aveam doar încredere în Dumnezeu. Mi-am amintit că toate lucrurile veneau în viaţa mea conform formulei lui Andrew Murray: prin grija lui Dumnezeu, în mâna Lui, sub călăuzirea Lui şi pentru EL Şi aveam făgăduinţa Sa că nu îmi va da să port mai mult decât pot îndura.

Pe măsură ce vedeam că împrejurările sunt ordonate de Dumnezeu, am descoperit că acel adevăr putea fi învăţat numai punându-l în practică.

În 1 Tesaloniceni am citit: „Mulţumiţi lui Dumnezeu pentru toate lucrurile”. Dar câteodată nu voiam să-l mulţumesc. Sentimentele pe care le aveam nu mă lăsau s-o fac. Totuşi, puteam să-l mulţumesc lui Dumnezeu cu voinţa mea, dacă nu cu sentimentele mele.

„De fapt”, i-am spus într-o zi lui Steve, „timp de doi ani m-am trezit zilnic în spital. Dacă nu pentru altceva, cel puţin pentru acest motiv, că nu mai sunt acolo pot să-l mulţumesc”.

Astfel că mi-am făcut obiceiul să mulţumesc chiar şi când nu aveam chef. După câtva timp, s-a întâmplat un lucru curios. Am început să simt că trebuie să mulţumesc!

„Paralizia ta ar putea fi chiar o binecuvântare”, a observat Steve în timpul unei vizite.

„O binecuvântare?”

„Desigur”.

„Nu ştiu asta”, am admis eu. „Am parcurs un drum atât de lung ca să-mi accept accidentul, ca un lucru pe care Dumnezeu l-a îngăduit pentru binele meu. Dar încă nu simt că este o binecuvântare”.

În timpul săptămânilor ce au urmat, am citit din ce în ce mai mult despre suveranitatea lui Dumnezeu. Era într-adevăr o doctrină ce îţi oferea siguranţă. Pe măsură ce lumina ei inunda intelectul şi mintea mea, îmi lumina duhul şi propria fiinţă. Mă simţeam în siguranţă, Dumnezeu controla totul în viaţa mea.

În primăvara aceea, Steve împreună cu părinţii lui au plecat la un seminar unde a fost explicată în termeni biblici valoarea „ego”-ul, i. Într-o după amiază, când se oprise să-mi aducă nişte cărţi de citit, Steve mi-a înhipărtăşit toate aceste concepte.

„Joni, ar trebui să ştii deja valoarea pe care ţi-o acordă Dumnezeu”, mi-a spus în timp ce punea cărţile pe masă.

„Da, cred că da. De ce?”

„Eu cred că încă te mai agăţi de propria ta imagine.” „De propria mea imagine? Ce vrei să

spui?” „întotdeauna stai… stai în defensivă”, mi-a răspuns el. Bineînţeles că Steve avea dreptate. Încă mă mai uitam la oamenii sănătoşi şi activi – oameni prezentabili – care se distrau în jurul meu. Cu orice m-aş fi comparat, eu eram în inferioritate. Aş fi pierdut şi dacă m-aş fi comparat cu un manechin!

„Dar asta s-ar întâmpla oricui, dacă lasă societatea să-i stabilească valoarea”, mi-a explicat Steve în timp ce se aşeza pe scaunul de la pian. Întotdeauna pierdem când ne evaluăm conform ideilor altora sau conform standardelor lor. Şi există atâtea standarde câţi oameni există. Un soldat te evaluează după îndemânarea atletică; un student după inteligenţa ta; un îndrăgostit după înfăţişare. Este o bătălie pierdută”, mi-a spus el, atingând o coardă gravă a pianului, parcă pentru a-şi sublinia ideea. „Trebuie să uităm ceea ce spun oamenii sau ceea ce gândesc ei, şi să recunoaştem că cele mai importante valori sunt valorile lui Dumnezeu.”

Era adevărat! Dumnezeu ştia că aveam mâini, picioare şi braţe care nu mai funcţionau. Ştia cum arăt. Şi niciunul din lucrurile acestea nu aveau importanţă. Ceea ce conta era faptul că eram lucrarea Lui, creată după chipul Său. Şi încă nu mă terminase (Efeseni 2: 10).

În zilele ce au urmat, i-am mulţumit lui Dumnezeu pentru „mine” – pentru tot ce eram eu în ce priveşte mintea, duhul, personalitatea şi chiar trupul. I-am mulţumit pentru felul în care arătam şi pentru ceea ce puteam şi nu puteam face. Aşa cum făcusem, doctrina suveranităţii Sale

a ajutat ca lucrurile să se aşeze la locul lor, ca piesele într-un joc de puzzle.

Acum nu era numai scopul vieţii mele, ci exista şi un aisberg de potenţial – 10% deasupra apei şi 90% dedesubt. Era un gând emoţionant, un întreg domeniu neexplorat din viaţa şi personalitatea mea, care nu era încă dezvoltat!

„Joni, am aflat despre acest concept într-o exemplificare a lui Bill Gothard (*Institutul pentru Conflictele Fundamentale ale Tineretului*). El spune că vieţile noastre sunt ca tablourile pe care le pictează Dumnezeu. Adesea sărim de pe şevalet, apucăm pensula şi vrem să continuăm singuri pictura. Dar când facem aşa, nu obţinem decât o copie proastă a capodoperei pe care intenţiona El s-o realizeze din viaţa noastră".

Apoi Steve a adăugat acestui gând: „Joni, trupul tău – în scaun – este singura ramă în care Dumnezeu vrea să-ţi facă portretul. Ştii, oamenii nu merg la galeriile de artă pentru a admira ramele. Atenţia lor se concentrează asupra calităţii şi caracterului picturii".

Acest lucru avea sens. Mă puteam relaxa fără să mă mai necăjesc de înfăţişarea mea exterioară. Dumnezeu „mă picta" într-o manieră aproape perfectă, aşa încât puteam spori valoarea caracterului lui Hristos. Acest lucru oferea o perspectivă cu totul nouă scaunului meu. Odată îmi fusese o adevărată povară, o pedeapsă pentru mine. Apoi, văzând că Dumnezeu îmi modelează viaţa, el a devenit doar o unealtă. Acum însă îl puteam vedea ca o binecuvântare. *Pentru prima dată de când eram paralizată, a fost într-adevăr*

posibil ca scaunul cu rotile să constituie un instrument de bucurie în viaţa mea.

Unsprezece

Cu o nouă înţelegere, şi cu o perspectivă mult mai pozitivă despre mine însămi, am căpătat şi un nou interes cu privire la înfăţişarea mea. Jay şi Diana mă ajutau să-mi coafez părul, să mă machiez şi am învăţat cum să cumpărăm haine care să mi se potrivească cel mai bine. De exemplu, Jay a descoperit că dacă îmi cumpăra pantalonii cu vreo opt centimetri mai lungi, atârnau pe mine cum trebuie şi nu mi se ridicau pe glezne atunci când stăteam pe scaun.

Mă aflam în acel moment al vieţii când eram satisfăcută de situaţia mea. Începusem să-l mulţumesc lui Dumnezeu cu toată voinţa mea. Acum puteam să fac acest lucru cu emoţiile mele. Scaunul cu rotile era acum o garte confortabilă a vieţii mele.

În vara anului 1970, Diana, Jay, Sheri Pendergrass (o vecină de 13 ani) şi cu mine am plecat cu maşina la Philadelphia pentru a participa la un seminar al lui Gothard pe care Steve mi-l recomandase cu căldură. Sesiunile ce au urmat m-au ajutat să-mi cristalizez gândirea cu privire la tot ceea ce mi se întâmplase. O secţiune a seminarului se ocupa de „Sursele iritării” şi am învăţat că Dumnezeu îngăduie anumitor împrejurări să apară în vieţile noastre ca nişte pile, pentru a netezi marginile ascuţite şi pentru a ne şlefui în forme regulate.

„Iritările vin datorită împrejurărilor şi oamenilor”, ne-a amintit Diana, după una din

sesiuni. „De aceea este important nu numai să înduri, dar să şi răspunzi cu o atitudine evlavioasă”.

„Da”, am spus eu încet. „Cred că am văzut destul de târziu adevărul. Nu este suficient pentru mine să mă împac cu tot ceea ce Domnul îngăduie prin suferinţă. Trebuie să-mi folosesc situaţia mea pentru gloria Sa, să las ca aceste situaţii să mă facă mai asemănătoare cu Hristos”.

Acest lucru nu-i uşor”, a observat Jay.

…Asta-i sigur”. a adăugat Sheri. „Răspunde cu o atitudine evlavioasă”. Asta spun ei. Dar, bineînţeles că nu-i uşor!”

„Ei bine, hai să testăm asta”, a sugerat Diana. „Când apar incidentele iritante, hai să nu le cădem pradă şi să nu-l lăsăm pe Satan să obţină o victorie asupra sentimentelor şi emoţiilor noastre”.

În pauza următoare, mi s-a părut că Dumnezeu mi-a oferit o posibilitate excelentă pentru a testa acest principiu cu privire la cauzele de enervare. Datorită faptului că sunt imobilizată într-un scaun cu rotile, trebuie să beau multe lichide pentru a determina funcţionarea normală a rinichilor. Prin urmare am un tub care colectează urina într-o pungă, şi care trebuie aruncată periodic. Sheri se îngrijea de mine în acea zi. Mi-a golit punga, dar a uitat s-o racordeze din nou. Puţin după aceea, un bărbat care şedea în faţa noastră, s-a uitat în jos şi apoi a întors spatele.

„Domnişoară, cred că ceva nu-i în ordine”, a spus el.

„Oh, nu!”. M-am uitat în jos şi am văzut o băltoacă. M-am înroşit de ruşine, mă simţeam

copleşită. Am simţit cum mă enervez – enervare faţă de Sheri, faţă de întreaga rutină impusă de scaunul cu rotile, faţă de multe alte lucruri. Apoi mi-am adus aminte de lecţia învăţată. Mi se părea că toţi vedeau în acel eveniment umilitor, un obiect de studiu pentru practicarea adevărurilor învăţate.

Alte adevăruri asemănătoare învăţate la cursuri au avut un impact deosebit asupra propriei mele vieţi. Am aflat că familia mea are o nouă importanţă în viaţa mea.

Faptul că sunt singură şi handicapată mă face să-mi dau seama de dependenţa mea faţă de părinţii şi surorile mele. Totuşi, principiile sunt aceleaşi pentru toată lumea. Nu este nicio greşeală că vieţile şi experienţele noastre sunt cele care sunt – chiar şi numărul de fraţi şi surori pe care îi avem şi cine ne sunt părinţii. Toţi sunt o parte a planurilor şi scopurilor lui Dumnezeu.

Acest lucru era evident în viaţa mea. Fiecare dintre surorile mele era deosebită pentru mine, fiecare cu aptitudinile ei şi cu personalitatea ei.

„Dacă nu pot să-mi iubesc surorile mele aşa cum sunt ele, cum aş putea să iubesc vreodată pe altcineva care are caracterul lor?”, m-am întrebat împreună cu prietenele mele.

„Asta aşa este”, a zis Diana.

„Da”, a adăugat Jay.

„Jay…”, am spus eu uşor, „tocmai am început să văd acum cât de puţin v-am iubit şi v-am apreciat, Kathy şi Linda. V-am luat dragostea ca pe ceva ce mi se cuvenea. Strângeţi după plecarea prietenilor mei, gătiţi, faceţi curăţenie şi nu vă

plângeţi niciodată. Îmi pare rău că am fost atât de oarbă. Poate că voi cere prietenilor să-şi facă curăţenie înainte de a pleca, adică să-şi strângă farfuriile şi paharele murdare după ce-şi iau gustările”.

Jay mi-a zâmbit şi m-a îmbrăţişat. Atinsesem un punct sensibil şi ea aprecia mult acest lucru.

„Şi am fost insensibilă faţă de Kathy şi Butch după recenta lor căsătorie. Adică, vreau să spun că ea este învăţătoare şi că nu prea ştiu multe despre munca ei, şi nici despre problemele ei. Voi face un efort să mă schimb. Vă veţi ruga toţi pentru mine?”

„Bineînţeles, Joni. Ne vom ruga cu toţii pentru cauza tuturor celor care vor să se schimbe”, a spus Sheri.

Câştigul cel mai mare în urma acestor sesiuni a fost învăţătura primită cu privire la stabilirea unor relaţii solide. I-am promis Domnului şi mie însămi să fiu mai atentă cu familia mea şi mai interesată de nevoile lor. Mi-a devenit clar că ceea ce s-a întâmplat cu familia mea era, într-un fel, un teren propice pentru preocupările mele. Era mai greu să fii realist şi consecvent acasă, dar dacă mergea acolo, avea să meargă oriunde!

Rezolvarea lucrurilor prin dragoste, este standardul prin care Dumnezeu măsoară succesul relaţiilor. Principiul este acelaşi fie că vorbim despre relaţia dintre soţ-soţie, relaţia dintre colegii de cameră, relaţia dintre mamă-fiică, dintre tată-fiu, sau despre orice relaţie în care ne-a aşezat Dumnezeu.

La început, din cauza leziunii şi a

handicapului meu unic în felul său, lumea s-a rotit în jurul meu. M-am bucurat de atenţia şi de lucrurile pe care oamenii le-au făcut pentru mine. Dar acum vedeam egoismul meu într-o astfel de situaţie şi, conştientă, am început să mă schimb pentru a face ca şi lumea din jurul meu să se simtă bine.

Făcând astfel, am învăţat să nu privesc familia şi prietenii ca pe ceva care mi se cuvine, să nu aştept ca ei să-mi facă întotdeauna tot felul de servicii, ci să apreciez corect tot ceea ce fac, să fiu mulţumitoare pentru toate favorurile lor. Ca rezultat al acestui efort conştient de a fi eu însămi în toate aceste relaţii, în mod deosebit cu familia mea, prietenii care veneau să mă viziteze au văzut că eram la fel cu toţi.

Un prieten mi-a spus odată: „Joni, cred că faţă de familia ta poţi să-ţi dai arama pe faţă şi să fii tu însăţi, să nu-ţi mai baţi capul de ceea ce cred ceilalţi”.

Nu am fost de acord. „Oo! Asta ar fi fost ca şi cum mi-aş fi acordat libertatea de-a păcătui. Toţi cunoaştem indivizi care duminica sunt pioşi, dar care trăiesc ca diavolul în restul săptămânii. Este ca şi cum aş spune: „Nu-mi pasă de familia mea pentru a le arăta dragoste şi răbdare. Nu merită”. Cred că dacă Hristos trebuie să fie real în viaţa mea, în relaţiile cu ceilalţi, El trebuie mai întâi să fie real în atitudinile mele faţă de familie”.

Îl vedeam mereu pe Dumnezeu „lucrând pentru mântuirea mea”. El mă ajuta să-mi rezolv trecutul pentru care El mă iertase prin moartea şi învierea lui Hristos. Apoi îl vedeam pe El lucrând

efectiv în prezent. Deşi era încă plin de înţelegere, ştiam că El lucrează asupra vieţii mele nu numai prin pedeapsa pentru păcat, dar şi prin puterea Lui prezentă. În sfârşit, ştiam că Duhul Său. Se ocupa de mine, încercând să creeze în viaţa mea un caracter asemănător cu cel al lui Hristos. Prin urmare puteam să mă încred în El în ceea ce priveşte viitorul şi expresia deplină a răscumpărării Sale, care îmi dădeam seama că pătrunde în viaţa mea.

În această perioadă de creştere spirituală, arta nu avea un loc special în viaţa mea. Deşi adesea mă relaxam desenând sau mâzgălind lucruri creatoare, arta nu ocupa un rol special în viaţa mea. Era doar o simplă plăcere pe care o făceam pentru amuzamentul meu, aşa cum de altfel era şi muzica.

În timpul verii lui 1970, i-am întâlnit pe Dick Rohifs şi pe fraţii Chuck şi Craig Garriott. După ce ne-am cunoscut unii pe alţii în timpul studiilor biblice ale lui Steve. Dickie, Dick, Craig, Diana şi cu mine am format un grup vocal. Adesea casa noastră era plină de muzică şi de oameni. Chitara bass a lui Craig răsuna între pereţii casei noastre, şi muzica era aşa de tare că trebuia să deschidem ferestrele. De multe ori mama şi tata stăteau pe treptele din capătul camerei, bătând din palme şi cântând cu noi, adesea până la miezul nopţii, când eram deja cu toţii prea răguşiţi ca să mai continuăm. Eram bunişori – destul de buni să cântăm pentru cluburile *Viaţa tinerească* şi *Tineretul pentru Hristos*, pentru biserici sau alte organizaţii.

Aproape în acelaşi timp, am fost rugată să lucrez ca şi consilier la un club al organizaţiei *Viaţa tinerească ce* se afla în vecinătatea oraşului Randallstown. Am fost de acord şi am început să-mi împărtăşesc cu tinerii de la liceu emoţia şi entuziasmul lucrurilor minunate pe care Dumnezeu le făcuse în viaţa mea. Lecţiile spirituale pe care le învăţasem erau importante pentru fiecare creştin şi eram preocupată ca fiecare din aceşti tineri inteligenţi şi dornici de cunoaştere să înveţe lecţiile pe care eu le învăţasem prin El, fără ca ei să trebuiască să treacă prin suferinţele prin care trecusem eu.

Le înţelegeam vieţile şi experienţele. Cu câţiva ani înainte şi eu fusesem fără astâmpăr, nesigură, mereu în căutare. Mă puteam asemăna cu ei din mai multe puncte de vedere şi i-am înţeles pe ei din perspectiva propriilor lor „handicapuri” – timiditate, obezitate, dinţi deformaţi, lipsa prietenilor, părinţi divorţaţi şi multe alte „handicapuri”.

„Cuvântul lui Dumnezeu este adevărat”, am spus unui grup de fete. „Ştiu că-i adevărat, pentru că l-am experimentat. Am descoperit că-i aşa.” Ele ascultau atent în timp ce eu îmi împărtăşeam eşecurile emoţionale şi succesele spirituale. Mulţi dintre ei veneau la lecţiile de studierea Bibliei pe care le ţineam la ferma din Sykesville. Pentru a sparge gheaţa recurgeam la proiecte cât mai amuzante pentru fetele care veneau, organizând de la simple petreceri în pijama, până la jocuri ridicole, care aveau menirea să adune fetele la un loc nu numai pentru a se amuza, dar şi pentru

lecţiile spirituale ce urmau.

În vara aceea, eu şi Jay am mers în tabără *Viaţa tinerească* din Colorado ca şi consilieri. Tabăra, numită *Ferma de la frontieră*, era situată în Munţii Stâncoşi Centrali. Era emoţionant să te afli acolo – pentru prima dată în aerul tare al munţilor, după accidentul meu. Stăteam la soare şi admiram frumuseţea Munţilor Stâncoşi, încărcaţi de brizele şi mirosul pinilor. Bineînţeles că nu puteam participa la drumeţii, la călărie, la alergări sau la căţărat şi tinerii nu se simţeau bine din cauza aceasta. Dar când au văzut că nu sunt total nefericită şi că mă mulţumesc să-i privesc, s-au simţit mai relaxaţi.

„N-ai vrea să faci şi tu toate astea împreună cu noi?”, m-a întrebat o tânără.

„Nu tocmai. Mă simt bine să fiu aici, în mijlocul naturii strălucitoare a lui Dumnezeu, unde pot medita la bunătatea şi măreţia Lui, şi unde mă pot ruga. Nu sunt supărată că nu pot ţine pasul cu fetele. De fapt, nici ceilalţi îndrumători nu pot ţine pasul cu tot ceea ce faceţi voi! M

Treptat fetele m-au acceptat pe mine şi scaunul meu cu rotile, şi au încercat să mă implice cât mai mult în activităţile lor. Şi deşi ştiau că nu le puteam verifica după ora de stingere, nu au profitat niciodată de handicapul meu, întotdeauna tratându-mă ca pe o fiinţă normală.

La întâlnirile de la club, în excursii, la orele de studiu biblic, îi provocam pe tineri să trăiască pentru Hristos. Îi ajutam de asemenea să întrezărească succesul, să-şi raporteze darurile primite de la Hristos, ca şi îndemânările lor pentru

a-L servi pe El şi împărăţia Lui.

O fată, de exemplu, a manifestat un deosebit interes în a mă ajuta. Debbie (care se căsătorise cu Chuck Garriott) a devenit terapistă. Nu cred că i-am insuflat eu această idee, dar i-am furnizat o experienţă faţă de care se simţea importantă şi de ajutor, folosindu-şi talentul de-a ajuta pe cineva.

Spre sfârşitul verii am organizat o petrecere de adio pentru Steve. Era o perioadă de sentimente confuze. Eram fericită pentru el că pleca de la colegiul biblic, dar în acelaşi timp eram tristă să mă gândesc că părtăşia noastră spirituală se sfârşea.

„Nu se va sfârşi”, m-a asigurat Steve. „Priveşte, am citit undeva că „atunci când un om al lui Dumnezeu moare, de fapt din Dumnezeu nu moare nimic. „Poţi interpreta asta ca însemnând că „nimeni nu este indispensabil”. Dumnezeu nu pleacă nicăieri atunci când copiii Lui se mută. Joni, păstrează-ţi interesul faţă de Dumnezeu, nu faţă de mine”.

„Dar, Steve, am învăţat atât de multe lucruri de la tine în acest an. Mi l-ai prezentat pe Pavel şi pe marii scriitori creştini. Sunt emoţionată – şi mă voi ruga pentru tine ca Dumnezeu să-ţi ajute la Colegiul Biblic din Columbia, dar îmi vei lipsi. Domnul te-a folosit pentru a-mi schimba viaţa. Am devenit dependentă de tine, ai devenit scara mea de sprijin”.

„Ascultă, nu-i adevărat, Joni. Dumnezeu m-a folosit pur şi simplu. Duhul Sfânt a fost adevăratul tău profesor. Rămâi lângă Hristos. Continuă să înveţi Cuvântul Său, iar El îţi va rămâne

credincios”.

Steve a plecat la colegiu şi, în ciuda asigurărilor sale şi a multelor scrisori, îmi lipsea. Totuşi avusese dreptate că puteam continua să cresc şi să învăţ căutând îndrumare şi înţelegere din partea Duhului Sfânt.

Doisprezece

În toamna aceea a anului 1970 viaţa mea a început să ia dimensiuni interesante. Cu Steve plecat la colegiu biblic şi cu alţi colegi sau prieteni plecaţi la alte colegii sau căsătorindu-se, am devenit şi mai conştientă că nu aveam perspective pentru o căsătorie în viitor. Am început să mă ocup tot mai realist de ideea că planul lui Dumnezeu pentru mine era să rămân singură. Eram dezamăgită când citeam cărţile creştine ce tratau acest subiect, de vreme ce majoritatea susţineau că un om singur trebuie să se pregătească ca într-o anume zi să-şi găsească un partener. Puţine cărţi, aproape niciuna, nu dădeau sfaturi practice şi realiste pentru o femeie condamnată să rămână singură pe viaţă.

Mai aveam încă sentimente adânc înrădăcinate, dar şi rezerve în a renunţa la Dick. Simţeam că fac ceea ce trebuie. Nu aveam niciun drept să mă căsătoresc, doar dacă Dumnezeu nu-mi întorcea acest drept ca dar ceresc. Acest lucru mi se părea însă îndepărtat şi imposibil.

De aceea, am încercat să accept rolul meu singular, fără amărăciune şi fără o comportare rea.

Am cântat adesea şi chiar am fost domnişoară

de onoare la căsătoriile mai multor prieteni – şi chiar am prins buchetul miresei de mai multe ori. Mai păstrez încă buchetele de flori şi coroanele purtate cu acele ocazii. Credeam că aceste emoţii şi sentimente sunt uitate, până când au ieşit din nou la suprafaţă.

Totuşi în adâncul sufletului meu, doream în secret ca omul potrivit să apară-omul care să se împace cu handicapul şi cu scaunul meu. Doamne, ştii că sunt mulţumită cu starea mea de acum, dar cred că întotdeauna mă voi întreba dacă nu cumva mi-ai destinat şi mie un bărbat.

Mulţi dintre prietenii mei erau căsătoriţi acum, şi adesea mi se părea foarte dificil să mă raportez la ei. Interesele lor erau diferite; erau ocupaţi de căutarea unei case şi de întemeierea unei familii – prea ocupaţi cu propriile lor vieţi care căpătaseră noi direcţii, ca să se mai implice în interesele care cândva erau ale noastre, ale tuturor. Dar acum eram destul de matură să accept acest lucru ca o dezvoltare naturală a prieteniei noastre, aşa că nu aveam remuşcări şi nici nu eram amărâtă. Totuşi, mă simţeam izolată, singură.

Mă întrebam dacă Dumnezeu îmi va aduce vreodată în viaţă un om capabil să mă iubească pentru propria mea persoană, şi care să dorească să-şi petreacă viaţa cu mine. Aş putea fi vreodată fericită singură? Nu trecusem prin destule necazuri? Mă va pune Domnul în continuare la încercări, lăsându-mă singură întreaga viaţă?

Aceste întrebări îmi sporeau nesiguranţa emoţională şi sentimentul de singurătate mă

copleşea.

„Doamne”, mă rugam, „adu-mi Te rog pe cineva în viaţa mea ca să umple acest gol”.

De ce? Nu-ţi este îndeajuns harul Meu?

Ştiam că îmi cer dorinţele şi nu voia Domnului. Dar, în definitiv, nu a spus Iisus: „Cereţi orice veţi vrea în Numele Meu şi vi se va da”?

La scurt timp după asta, la o întrunire a celor ce conduceau *Viaţa tinerească*, l-am întâlnit pe Donald Bertolli, un prieten de-al lui Dick.

„Don vine din zona periculoasă a oraşului – Pimlico - şi lucrează cu copiii străzii”, mi-a spus şeful organizaţiei când mi l-a prezentat pe Don. „Biserica noastră prezbiteriană din Arlington sponsorizează această muncă cu copiii săraci de acolo”.

Donald era un bărbat prezentabil şi sever, de origine asiro-italiană, cu och i mari, căprui. Părea încordat ca un arc, plin de energie şi putere. Deşi era mai în vârstă decât majoritatea dintre noi – 27 de ani, faţă de cei 21 de ani ai mei, de exemplu – el părea să se bucure de timpul petrecut împreună.

Când vorbea, adeseori punea întrebări. Vocea lui avea inflexiuni şi o duritate ce reflecta mediul străzii în care crescuse. Nu avea încredere în răspunsurile superficiale şi insista pentru a ajunge la esenţa adevărului. Vocea lui era în acelaşi timp ezitantă, oarecum timidă, ca şi cum s-ar fi temut să-şi împărtăşească gândurile cu glas tare.

Când punea întrebări, se oprea să reflecteze. Dădea mare atenţie la tot ceea ce spunea, dar nu arăta a fi uşor de influenţat sau de convins.

Atunci când cineva recunoştea: „Dar aşa trebuie să fie”, Donald îl întrerupea cu: Asta-i eschivare! Nimic nu trebuie să fie doar pentru că aşa trebuie să fie sau pentru că aşa a fost dintotdeauna!”

Am fost impresionată nu numai de înfăţişarea şi de inteligenţa lui, ci şi de mărturia sa creştină matură şi de caracterul său puternic.

Donald a venit la mine după întrunire şi am vorbit puţin. Atunci am aflat că aveam multe lucruri comune. Mi-a vorbit despre interesele lui – atletismul, Dumnezeu şi slujirea creştină.

„Joni, aş vrea să mai vorbim şi altă dată. Pot să te mai văd?”

„Desigur, vino oricând!”

Era o invitaţie standard. Obişnuiam s-o spun la mulţi alţii, care-mi cereau să-mi vorbească, aşa că nu-l aşteptam cu adevărat ca să vină a doua zi dimineaţa la uşa mea. Dar el era acolo.

„A venit cineva să te vadă. Nu ştiu cine este, dar arată grozav! mi-a spus Jay cu o voce groasă, trezindu-mă.

„Cine? Cât e ceasul?”, am căscat eu.

„E ora nouă. Spune că se numeşte Don”.

„Spune-i că vin imediat. Dă-mi un minut doar să mă trezesc”. Culcându-mă târziu, asta era ora mea de sculare dimineaţa.

Jay a intrat în cealaltă cameră şi a discutat voioasă pentru câteva momente, apoi s-a scuzat şi a venit să mă ajute să mă scol, să mă îmbrac şi să mă aranjez pentru noua zi.

„Bună dimineaţa!”, i-am zis eu veselă, o jumătate de oră mai târziu, când Jay mi-a împins

scaunul în cameră.

„Bună!”, mi-a spus Donald. S-a ridicat de pe scaun şi a venit spre mine. „Sper că nu te deranjez – dar m-ai invitat, nu-i aşa?”

„Bineînţeles că te-am invitat. Ziua mea începe de obicei în jurul acestei ore, aşa că nu deranjezi”.

Donald a început să vorbească. Când s-a oprit să respire, era deja prânzul. Nu mâncasem la micul dejun şi îmi era foame, dar el nu dădea niciun semn că şi-ar încheia vizita.

„Donald, ai vrea să rămâi să servim prânzul?”, l-am întrebat eu.

„Oh, mi-ar face plăcere… dacă nu deranjez”.

Jay a pregătit masa şi asculta în timp ce vorbeam. De fapt, şi eu mai mult ascultam. Aflasem despre Donald, despre familia lui, cum se întâlnise cu Dumnezeu, totul despre munca lui printre tinerii negri din Pimlico, chiar şi despre ideile lui în legătură cu slujba creştină.

„Donald, ai vrea să rămâi la cină?”, I-a întrebat Jay mai târziu. „Oh. grozav… dacă nu deranjez”.

Am discutat tot timpul cinei şi în cele din urmă, după cină, Donald s-a ridicat să plece.

„Pot să mai vin să te văd?”, m-a întrebat el.

„Uh… bine”, am ezitat eu, gândindu-mă că a doua zi dimineaţă s-ar putea să fie din nou la uşă. „Mâine am ore la colegiu”.

„Lasă-mă să vin să te conduc”.

„Uh… Bine, Donald. Mulţumesc, dar Jay este cea care mă conduce de obicei. Îmi ştie programul şi nevoile”. „O.K. Într-adevăr mi-a plăcut vizita asta. Aş dori să ne mai întâlnim”.

„Mi-ar face plăcere”.

A doua zi ne-a aşteptat în faţa şcolii şi şi-a petrecut restul zilei cu noi. La început am fost doborâtă de abordarea lui insistentă. A treia zi, când a venit din nou la fermă, a început să-mi placă de el.

La următoarea sesiune de conducere a *Vieţii tinereşti* el era acolo, zâmbind prezentabil, şi foarte sigur pe sine. În timpul cursului din seara aceea, eu şi Diana ne-am angajat într-o discuţie aprinsă, dar prietenească, având ca subiect o chestiune teologică fără prea mare importanţă, iar mulţi dintre tinerii de acolo s-au împărţit în tabere şi ni s-au alăturat. Totuşi Donald părea că rămâne pe dinafară. Era curios, deoarece erau nişte studii noi despre creştinism. Eram sigură că va vorbi şi va pune capăt confuziei pe care eu şi Diana o creaserăm prin dezbaterea noastră.

În cele din urmă, studiul a luat sfârşit. Donald s-a sculat şi mi-a spus: „Joni, înainte ca să te culci în seara asta, caută şi citeşte versetul 14 din 2 Timotei 2. Cred că va vorbi într-adevăr inimii tale”.

Apoi a plecat.

Emoţionată, am căutat Biblia. „Hei, grozav! De ce nu mi-a vorbit de versetele acestea înainte?”, mi-am zis eu, gândindu-mă că era versetul care mă va ajuta s-o conving pe Diana că aveam dreptate. Cineva mi-a găsit versetul şi mi l-a citit: „Adu-le aminte de aceste lucruri, şi roagă-i fierbinte înaintea lui Dumnezeu, să se ferească de certurile de cuvinte, care nu duc la alt folos, decât la pieirea celor ce le ascultă.”

Am fost uimită de impactul avut de acest adevăr şi m-a convins că ne-am disputat pentru un lucru de nimic în acea seară. Mai mult decât orice însă, mă simţeam rău din cauza propriei mele imaturităţi.

Totuşi, cealaltă parte a monedei mi-a devenit foarte clară. Am fost impresionată de maturitatea lui Donald, de sensibilitatea şi înţelepciunea lui. Vedeam în el un om plin de autoritate, şi astfel a devenit din ce în ce mai atractiv pentru mine. M-am gândit adesea la el în timpul zilelor ce au urmat.

La următoarea noastră întâlnire ne-am salutat reciproc şi ne-am dat seama cât de mult începeam să însemnăm unul pentru celălalt.

„Joni, înainte ca să fi devenit creştin, eu am trăit într-o lume în care fiecare există doar pentru sine, în care câinele îl mănâncă pe câine, ştii? Sunt în cercuri creştine de mai mulţi ani. Dar, e nostim – nu m-am confruntat cu oameni care să manifeste dragoste faţă de mine. De tine mă simt într-adevăr atras.”

„Şi mie îmi place de tine, Donald. Nimeni nu a mai venit la mine până acum şi nu mi-a arătat prietenie atât de uşor ca şi tine. De obicei sunt intimidaţi de scaunul meu. Îţi trebuie ceva timp ca să depăşeşti handicapul meu. Când ajung să mă cunoască uită scaunul. Dar tu… tu te-ai comportat ca şi cum n-ai fi văzut niciodată scaunul mai întâi”.

„Joni, nu ştiu, cred că e vorba de mediul din care provin, dar nu-mi pot ascunde sentimentele şi emoţiile. Nu voi încerca să mă ascund după vorbe şi fapte ipocrite. Nu voi putea niciodată să te

induc în eroare”, mi-a spus el.

„Îmi pare bine că nu baţi câmpii. Îmi pare bine atunci când unei persoane nu-i este teamă să spună ce are de spus”, i-am răspuns eu.

Ne vedeam destul de des în săptămânile ce au urmat, înainte de sfârşitul verii, Don m-a luat la Ocean City. A stat lângă scaunul meu pe trotuar în timp ce inhalam aerul sărat, proaspăt al oceanului şi ascultam cântecul pescăruşilor şi al valurilor ce se spărgeau de ţărm.

Îmi reveneau în minte vechi amintiri – atingerea nisipului între degetele de la picioare şi umezeala valurilor, care mă împroşcau cu stropi reci când intram în apă. Am oftat şi m-am aşezat în scaun gata să-l privesc pe Don înotând, pentru plăcerea mea de a-l privi.

Dar deodată, parcă simţindu-mi starea de spirit, a început să mă împingă prin nisip. Roţile înaintau cu greu, dar era puternic, şi tăia şanţuri pe nisipul ud de la marginea apei. Aici era mai uşor de împins.

Donald nu s-a oprit! A împins înainte cu o ambiţie controlată, până când am ajuns în apă până la picioare.

„Do-nald! Ce faci?”, am strigat eu. Scaunul era complet în bătaia valurilor de la mal. Eram şocată, dar şi emoţionată de această plăcere neaşteptată.

Oamenii de pe plajă priveau această scenă ridicolă, neştiind dacă trebuiau să intervină să-l oprească pe acest „nebun” care încerca s-o înece pe săraca fată schiloadă. Râsul meu şi evidenta încântare i-au asigurat însă că totul este în ordine

şi s-au reîntors la preocupările lor.

Donald m-a ridicat şi m-a purtat peste valuri. Nu simţeam, dar inima îmi bătea nebuneşte.

După această experienţă de la Ocean City pluteam prin aer. Pentru prima dată de la accident, Donald mă făcuse să mă simt „normală”. Scaunul cu rotile nu era o piedică în calea lui – nu exista nici milă, nici jenă, nici nesiguranţă stângace. Mă trata ca pe orice femeie de care i-ar fi plăcut. Era puternic, dar întotdeauna blând şi aceasta îmi dădea siguranţă. Ştiam că nu va lăsa niciodată să mi se întâmple ceva.

De asemenea, Donald mă făcea să mă simt atrăgătoare, feminină. Pentru prima dată de la accident mă simţeam femeie – atrăgeam pe cineva care vedea că aş fi frumoasă.

Când s-a schimbat anotimpul, Donald mă ducea la picnicuri şi drumeţii. Îmi împingea scaunul cu rotile atât cât putea pe poteci. Când drumul se îngusta prea mult, pur şi simplu strângea scaunul, mă ridica şi mă purta pe braţe până în vârful dealului. Acolo întindea pătura, luam masa şi admiram frumuseţea peisajului.

Vorbeam ore în şir, împărtăşind Cuvântul lui Dumnezeu şi ceea ce învăţasem din experienţele noastre creştine personale. Erau momente romantice, plăcute, spirituale. Şi fiecare din ele ne apropiau tot mai mult.

Am început să mă îngrijorez de afecţiunea mea crescândă pentru Donald şi de ceea ce puteau provoca astfel de sentimente. Ştiam că trebuia să fiu prudentă şi să nu mă implic prea mult, să devin prea apropiată. Ceva mai mult

decât o relaţie „platonică” ar fi fost de neconceput.

În primăvara anului 1971 am petrecut mult timp împreună. Mă lua adesea cu el când muncea pe străzi. În timp ce-l vedeam cum predică copiilor, eram şi mai mult impresionată de personalitatea lui. Puterea lui îl făcea o persoană dominantă şi care stăpânea orice situaţie căreia trebuia să-i facă faţă. Era încrezător, fără a fi dominant.

Mă lăsam purtată spre el, împotriva raţiunii mele, îngăduind legături emoţionale puternice.

Într-o zi însorită şi caldă de primăvară, pe când eram afară şi desenam, Donald s-a întins spre mine şi mi-a spus uşor: „Joni, te iubesc!”

Prinsă de expresia creativă şi spirituală a desenului meu, i-am răspuns: „Şi eu te iubesc, Donald”, folosind aceeaşi inflexiune a vocii ca atunci când spuneam: „Da, tu eşti un bun prieten, Donald”.

„Joni, cred că nu înţelegi…”, a făcut el o pauză şi s-a uitat intens în ochii mei. „Joni… eu mă îndrăgostesc de tine!”

S-a plecat să-mi ia faţa în mâini şi m-a sărutat. Eram îngrozită. Nu puteam să-l sărut fără să nu cântăresc importanţa acestui lucru pentru mine. Un sărut din partea unei alte femei putea fi doar o manifestare întâmplătoare de afecţiune. Dar pentru mine, într-un scaun cu rotile, acest lucru atrăgea după sine implicarea şi consacrarea intimă. Nu voiam să-i impun o astfel de implicare lui Donald, fără a-i lăsa posibilitatea să se gândească la consecinţe.

„Ascultă, Donald, eu…”

„Dar te iubesc!”

„Nu… nu ştiu”. Îmi era teamă. O relaţie bazată pe nimic altceva decât pe prietenie ar fi fost rezonabilă. „Tu… oh… noi nu suntem în stare să facem faţă acestei relaţii”.

Oricât de încrezător şi de stăpân pe sine era Donald cu mine, am simţit până la urmă, în adâncul sufletului meu, că nu ar putea să se ocupe de complicaţiile pe care le prezenta paralizia mea.

Mai târziu, i-am menţionat Dianei şi lui Jay acest episod. În timp ce le împărtăşeam sentimentele, amândouă au devenit excesiv de protectoare şi reţinute.

„Nu cred că ar trebui să te implici prea serios cu Donald”, m-a sfătuit Jay. „Amândoi veţi suferi”.

„Joni”, a adăugat Diana, „ştiu că este sincer şi nu profită de tine. Ştiu că te simţi bine cu el şi cred că într-adevăr te place. Dar dragostea? Asta e cu totul altceva. Fii atentă! Te rog, fii atentă!”

Treisprezece în aceeaşi vară în care îl întâlnisem pe Don, Diana a cunoscut şi s-a îndrăgostit de un tânăr pe nume Frank Mood. Diana şi cu Frank s-au căsătorit în iunie 1971 şi s-au mutat într-o casă lângă ferma familiei din Sykesville. Aproape în aceeaşi perioadă, Jay m-a invitat să vin să locuiesc cu ea la ferma familiei. Jay locuia într-o clădire veche de 200 de ani, făcută din piatră şi lemn, care fusese cândva în folosinţa sclavilor, cu mai bine de un secol în urmă, şi pe care tata o reamenajase. Era o cabană neobişnuită, cu două dormitoare, pe o colină ce dădea spre o vale pitorească pe malul râului. Să

trăieşti la fermă însemna că-mi voi putea petrece tot timpul cu Jay Diana şi cu Frank, sau cu Kathy şi Butch, şi cu toţii mă vor îngriji.

Când s-a decis că voi locui cu Jay, tata a mai adăugat o aripă casei în care locuia ea. Era o cameră mare, concepută în acelaşi mod pentru traficul de persoane şi pentru distracţii ca şi casa din Woodiawn. Într-un colţ era un cămin minunat. Pereţii exteriori aveau ferestre mari pentru a lăsa lumina şi frumuseţea peisajului să pătrundă în casă. Pereţii interiori erau lambrisaţi în lemn, totul făcut manual. Centrul enormei camere era dominat de o masă de şedinţe din stejar, masivă, în jurul căreia păreau că se desfăşoară toate activităţile noastre.

Iubisem Jerma de când eram mică. Acum o iubeam şi mai mult. Îmi dădea un sentiment de linişte, seninătate şi frumuseţe.

Şi lui Donald îi plăcea ferma şi petrecea din ce în ce mai mult din timpul lui liber acolo, cu mine. Împreună făceam excursii la Ocean City, mergeam la picnicuri, în drumeţii pe dealuri sau alte ieşiri în aer liber. Niciodată nu eram îngrijorată că plecam cu el, pentru că ştiam bine că putea să se descurce în orice moment şi că rezolve orice urgenţă. Era destul de puternic ca să mă poarte în braţe; mă ajuta să mănânc şi să beau, îmi golea plosca de la picior şi mă aşeza mai bine în scaun.

Eram relaxată şi mă simţeam în largul meu cu el. Niciodată nu era doborât de handicapul meu şi nu-i păsa de scaunul cu rotile. Mă trata în mod normal, glumea, se juca, mă provoca şi mă

ambiţiona ca şi cum nu aş fi fost paralizată.

Dacă există cineva care poate manipula problemele fizice şi psihologice ale handicapului meu, atunci acela este Donald, mă gândeam eu. Posibilitatea ca un bărbat să intre în viaţa mea, nu ca un frate în Hristos, ci ca o persoană cu legături romantice, mă înspăimânta, dar mă şi emoţiona.

Diana şi Jay m-au avertizat din nou să nu mă implic sentimental cu Donald. Mai târziu, Diana mi-a povestit despre o discuţie similară pe care o avusese cu Donald pe marginea aceluiaşi subiect.

„Donald, vreau să ştii că eu şi cu Jay suntem preocupate de ceea ce se întâmplă între tine şi Jony", a spus Diana cu grijă.

„Preocupate?", a întrebat el.

„Da. Deveniţi mult prea serios implicaţi. Te-ai gândit vreodată ce-ar putea însemna asta pentru Joni?"

„Da, m-am gândit", a răspuns Donald. „M-am gândit foarte serios la ceea ce se întâmplă. N-aş continua dacă n-aş fi serios. Diana, m-am îndrăgostit de Joni".

„Dar... Donald... când doi oameni se îndrăgostesc, ei îşi fac planuri de căsătorie ca să-şi petreacă tot restul vieţii lor împreună".

„Da, ştiu Diana. Cunosc toate problemele. M-am rugat şi m-am gândit la toate implicaţiile unei astfel de legături. Cunosc consecinţele dacă ne vom căsători. Dar mă pot descurca! M-aş căsători cu ea chiar acum dacă m-ar vrea!"

Când Diana mi-a spus despre conversaţia lor, ea încă nu era sigură. „Joni, sunt cu adevărat bucuroasă pentru tine, dar..."

„Ştiu, Diana”, am asigurat-o eu. „Şi eu sunt copleşită de emoţii contradictorii. Pe de o parte, sunt sigură că îl iubesc şi cred, cred într-adevăr că dacă cineva s-ar putea descurca într-o astfel de căsnicie, atunci acela ar fi Donald. Pe de altă parte, cred că este aproape imposibil ca cineva să facă faţă unei asemenea căsnicii. Eu… eu cred că vreau să mă protejez tocmai de această îndoială”.

„Îl iubeşti?”

„Da, cred că da. E puţin înfricoşător. Dar, ştii, îmi place de el!”

Pe măsură ce dragostea noastră creştea, am început să cântăresc greutatea semnificaţiei unei astfel de relaţii.

„Vorbeşti despre un angajament extraordinar de important, Donald”, i-am spus eu într-o zi, în timp ce mergea cu mine la un joc de fotbal.

„Ştiu. Dar, Joni, putem să ne descurcăm. Amândoi avem spirite independente şi pline de resurse. Putem s-o facem”.

„Dar căsătoria…”

„Trebuie discutată ca şi orice altă problemă. Aş putea să am grijă de tine, să-ţi fac baie, să gătesc, să fac curăţenie. Am putea obţine o casă mobilă, aşa încât totul să fie compact şi uşor de mânuit. Când ne putem permite alta, am putea găsi ceva mai bun, poate chiar să angajăm menajeră pentru curăţenie şi gătit. Până atunci însă, aş putea să fac eu totul. Aş putea să am grijă de tine”.

Am intrat în parc şi ne-am oprit lângă obelisc. „Dar niciodată nu voi putea fi cu adevărat fericită, fiind incapabilă să-ţi slujesc pe deplin ca femeie.

Vreau să-ţi pregătesc masa, să am grijă de nevoile tale. Vreau să pot să-mi exprim dragostea şi tandreţea ca orice femeie”.

„Ei bine, eu cred că sunt un bărbat modern. Gătitul şi îngrijirea ta nu-mi vor afecta masculinitatea. Iar în ceea ce priveşte sexul, ei bine… am auzit că este supraestimat”, a zâmbit el. „Nu-ţi fie frică, Joni. Sexul nu este aşa important. Pot să mă descurc”.

Eram nesigură. Simţeam că sexul era într-adevăr o parte importantă a căsătoriei. Dar cântărind problema, m-am gândit: *Poate că Donald are dreptate. De fapt, dacă spune că poate face faţă problemelor, îl cred. Am învăţat să am încredere în judecata lui.* Mi-am amintit de prelegerile pentru paraplegici şi cvadriplegici ţinute la

Rancho Los Amigos în timpul convalescenţei mele de acolo. Doctorii ne instruiau în posibilitatea de a avea relaţii sexuale, chiar şi posibilitatea de a avea copii. Faptul că trupurile noastre erau paralizate însemna doar că nu aveam simţăminte fizice, funcţiunile nefiind afectate.

„Dar ştii… eu nu pot simţi nimic”, i-am amintit lui Donald. „Nu cred că aş putea într-adevăr să mă simt liberă să te satisfac. M-aş simţi prinsă în cursă de propriul meu trup, incapabilă să exprim dragostea şi tandreţea în modul în care să-ţi împlinească nevoile. Amândoi am fi copleşiţi de o viaţă plină de frustrări intime!”

„Am spus că nu are importanţă.” Apoi mi-a scos scaunul afară şi m-a ridicat din el, continuând: „Oamenii trăiesc cu probleme şi mai

grele. Faţă de aceştia, noi ne vom descurca împreună”.

„Nu ştiu. Presupun. Dacă-mi spui că te poţi descurca într-o astfel de căsătorie, bănuiesc că trebuie să te cred. Eu… cred că m-aş putea angaja faţă de tine”.

Donald mi-a zâmbit tandru şi m-a aprobat. Uitând de joc şi de jucători, s-a aplecat spre mine şi m-a sărutat. De data asta am simţit că gestul lui era plin de angajare reciprocă şi plin de înţeles. Şi, de data asta. i-am întors sărutul cu sentimentul profund de cedare şi încredere. Capul mi se învârtea de emoţie şi dorinţă în timp ce-mi împingea scaunul spre peluză.

Este prea frumos pentru a fi adevărat! mă gândeam eu. Donald a intrat în viaţa mea exact în momentul în care Diana, cea mai bună prietenă a mea, ieşea din viaţa mea pentru a se căsători şi a-şi întemeia propria ei familie.

Dumnezeu îmi adusese pe cineva care era într-adevăr preocupat de mine. Cineva care credea sincer în ideea că am putea să ne petrecem viaţa împreună.

„Ăsta-i cel mai grozav plan al lui Dumnezeu pentru mine”, discutam cu Jay când ne-am întors acasă în seara aceea. „Este cel mai excelent lucru pe care mi L-a rezervat în viaţă! După aceşti ani de aşteptare, acceptându-mi destinul de persoană handicapată – şi mai ales de persoană necăsătorită – Dumnezeu mă răsplăteşte acum pentru credinţa şi răbdarea mea. Donald este răspunsul la rugăciunile mele!”

Eram grozav de fericită. Nici măcar atunci

când am fost pe picioarele mele nu fusesem aşa de fericită. Amândoi vorbeam emoţionaţi despre împărţirea vieţii în doi, despre slujirea împreună a lui Hristos.

În timp ce mă gândeam la asta şi la ceea ce reprezenta voia lui Dumnezeu în această problemă, am căutat Scriptura. Oriunde întorceam paginile, versetele săreau afară din pagină pentru a-mi confirma gândurile.

„Domnul va oferi toate lucrurile bune celor care merg drept pe calea lor".

„Orice dar bun şi desăvârşit vine de sus." „Donald este „lucrul meu bun", „darul meu desăvârşit" de la Dumnezeu", i-am spus lui Jay.

Ea a clătinat din cap. „Nu ştiu, Joni. Nu citi mai mult decât este scris acolo."

Am scris un cântec care exprima gândurile mele şi i-am dedicat versurile lui Donald:

M-am trezit azi dimineaţă la vederea luminii – strălucitoare, galbenă, blândă – şi m-am gândit că e atât de bine să-L laud pe Dumnezeul meu pentru această dimineaţă

…şi pentru tine.

Zăcând aici, încercând să-mi adorm mintea în culori sumbre şi tăcute – Zâmbind, continui să-L laud pe Dumnezeul meu pentru seara ce mi-o dă

…şi pentru tine.

O trenă de gânduri ce trezesc vise ale trecutului şi ale viitorului – prin care se pare că în sfârşit eu îl laud pe Dumnezeul meu pentru prezent

…şi pentru tine.

Eram atât de fericită. Nu credeam că cineva

mă va iubi ca şi femeie, aflându-mă într-un scaun cu rotile. Cred că de aceea eram aşa de agitată şi de emoţionată când s-a întâmplat cu adevărat.

În anul acela, chiar înainte de Crăciun, m-am certat cu Donald pentru prima dată. Petreceam mult timp împreună şi începusem să devin posesivă, eram chiar supărată când pleca la lucru. Voiam să-mi petrec tot timpul cu el, voiam ca viaţa lui să se concentreze în jurul meu.

Când fete tinere şi drăguţe, de la biserică sau de la grupele de tineri veneau pe la noi, eram geloasă când el râdea şi vorbea cu ele. Am devenit invidioasă pentru că nu eram pe picioarele mele ca să intru în competiţie pentru atenţia lui.

Mi-era din ce în ce mai greu să mă concentrez asupra Cuvântului lui Dumnezeu şi să am o viaţă de rugăciune sau devoţiune. Era greu să discuţi lucruri spirituale după o ciorovăială despre „de ce n-ai venit să mă vezi aseară?” Ca rezultat, viaţa mea de rugăciune s-a diminuat total.

Sentimentele mele pentru el deveniseră aproape copleşitoare, mistuitoare.

Donald a reacţionat verbal şi cu putere. Mi-a amintit că mă comportam prosteşte – ca o şcolăriţă posesivă. I-am spus că-mi pare rău, că nu voi mai fi atât de acaparatoare faţă de timpul şi sentimentele lui; dar, pentru oarecare motiv, încă mai cedam în faţa acestor temeri neîndreptăţite.

Donald a decis că amândoi aveam nevoie de o vacanţă departe unul de celălalt, aşa că, în ianuarie 1972, îşi planifică o călătorie în Europa. M-am opus, luându-i planurile drept o dojană

personală, de vreme ce voia să plece departe de mine, dintr-o anumită cauză.

„Joni, cred doar că amândoi avem nevoie de puţin timp numai al nostru”, mi-a explicat el. „Nu căuta altă semnificaţie în asta. Pe lângă asta”, a adăugat el, „doream să fac această călătorie de mult timp. Poate eu şi prietenii mei nu vom mai avea niciodată această ocazie.”

Dickie şi Dave Filbert au plecat împreună cu el în Europa. În sinea mea, aveam tot felul de temeri fără motiv. Pentru prima dată, îmi era teamă de relaţia noastră. *Ce se întâmplă dacă mă părăseşte*? *Ce se întâmplă dacă nu se poate adapta cu adevărat*? *Ce se întâmplă dacă nu reuşeşte*? Călătoria în Europa a durat aproape trei săptămâni. În acest timp am primit scrisori şi vederi din Elveţia, Germania, Franţa şi alte locuri pe care ei le vizitau. Mesajele erau mereu aceleaşi: că îi era dor de mine, că mă iubea şi că dorea ca eu să fi fost cu el.

Când s-a întors din Europa, a intrat tumultuos în casă. „Mi-ai lipsit atât de mult, abia aşteptam să mă întorc”, a exclamat el. S-a întors mult mai iubitor şi mai sensibil ca niciodată.

Împreună cu Donald am început să vorbim despre posibilitatea vindecării mele. Până acum îmi acceptasem situaţia. Dar dorinţa mea de a fi o femeie completă m-a îndemnat să revendic cu ardoare promisiunile pe care Domnul le pusese în Cuvântul Său pentru mine. *De fapt*, am raţionat eu, *El îngăduie să experimentăm suferinţa şi boala pentru a ne învăţa. Am învăţat un volum enorm de lucruri în urma accidentului. Dar acum, după ce*

învăţasem ceea ce trebuia să învăţ, El putea să mă vindece! Aceasta urma să fie o nouă aventură a credinţei, următoarea fază a dezvoltării mele spirituale.

Bineînţeles, fiziologic nu puteam fi vindecată-deficienţa era pe viaţă. Totuşi, ştiam că nimic nu era imposibil pentru Dumnezeu. Nu vindecase El prin Hristos tot felul de boli şi paralizaţi? Ridicase chiar şi morţi din mormânt!

Chiar şi astăzi există vindecări miraculoase. Am auzit de multe cazuri de boli sau afecţiuni „permanente", „incurabile" sau „fatale" care au fost revocate.

Donald şi cu mine citeam Iacov 5 şi alte pasaje, concentrându-ne asupra ideii că voia lui Dumnezeu era ca eu să mă vindec. Părea că Domnul ne vorbeşte prin Ioan 14 şi 15 şi multe alte pasaje, şi ne rugam cu un entuziasm şi o gratitudine reînnoită.

Credeam că a descoperi voia Domnului era doar o problemă de împrejurări, de credinţă în dragostea lui Dumnezeu, de consistenţă a Cuvântului Său, şi de dependenţă de puterea Duhului Său cel Sfânt. Să împărţim viaţa amândoi, aceasta o priveam cu optimism.

„Suntem absolut convinşi că Dumnezeu vrea ca eu să mă vindec", i-am spus eu Dianei.

„Joni, lucrul ăsta nu stă la îndemâna noastră. Forţezi mâna Domnului. Îl şantajezi. Nu eşti deloc realistă", mi-a răspuns ea.

„Diana, sunt surprinsă că spui asta. Credeam că ai mai multă credinţă. Trebuie să crezi că Dumnezeu vrea într-adevăr să mă vindece", i-am

spus eu, dojenind-o.

Donald şi cu mine ne rugam ca Dumnezeu să ne creeze circumstanţele încrederii noastre în El. Am început să-mi informez prietenii că Dumnezeu mă va vindeca în curând. Ori de câte ori eu şi Donald ne întâlneam, ne rugam ca lucrul ăsta să se întâmple cât de curând.

„Doamne, noi avem credinţă. Credem în Cuvântul Tău că Tu doreşti ca noi să fim sănătoşi şi să te putem sluji mai bine”, se ruga Donald.

„Îţi mulţumesc pentru lecţiile de încredere şi răbdare pe care le-am învăţat de-a lungul suferinţei mele. Şi-ţi mulţumesc pentru ceea ce vrei să faci pentru slava Ta prin vindecarea mea, conform promisiunilor Tale”, adăugam eu.

Pe măsură ce continuam să ne rugăm pe această temă, am planificat să mergem la serviciile divine unde se studia acest cadru al vindecării religioase susţinut de Iacov 5.

Câţiva prieteni m-au dus la biserică. În conformitate cu porunca biblică, prezbiterii şi-au pus mâinile peste mine şi m-au uns cu ulei. Au citit făgăduinţele din Biblie referitoare la vindecare şi apoi s-au rugat pentru mine.

Cu toată credinţa, devoţiunea şi dedicarea spirituală pe care le puteam descoperi prin resursele noastre interioare, Donald şi cu mine ne rugam şi aveam încredere.

Nu anticipam o vindecare imediată, ci o revenire treptată, devreme ce convalescenţa mea durase aproape 2 ani. *Era de înţeles că Dumnezeu mă va vindeca, dar treptat*, mă gândeam.

Dar după multe încercări şi multe servicii de

vindecare, devenise foarte clar că nu mă voi mai vindeca. Eram capabilă să accept realitatea situaţiei, dar eram frustrată – poate că mai mult pentru Donald, decât pentru mine. Totuşi, Donald era tăcut şi consecvent. Părea că pune sub semnul întrebării totul, reevaluând ceea ce se întâmplase. Era ciudat, mai ales pentru el, după ce se implicase atât de mult în acele rugăciuni ale credinţei care rămăseseră „fără răspuns”. Introspecţia lui era în gardă şi a început să petreacă tot mai mult timp departe de mine. Regretam acest lucru şi din nou eram geloasă pe timpul lui.

Când Steve s-a întors acasă într-o vacanţă de la colegiu, el, Diana şi cu mine am discutat despre posibilele motive ale lui Dumnezeu de a nu răspunde rugăciunilor noastre.

„De ce crezi că El n-a vrut ca să te vindeci?”, m-a întrebat Diana.

„Nu ştiu.”

Steve a intervenit. „Ştii, m-am gândit la asta după ce am citit recent Evrei 11. Cunoşti pasajul?”

„Da. Vorbeşte despre oameni ai credinţei”, i-am răspuns eu.

„Ei bine, mai spune că există două categorii de oameni, cei a căror credinţă a fost răsplătită, şi cei a căror răsplată nu a existat. Unii au avut parte de tot felul de lucruri miraculoase şi fantastice. Alţii „au fost tăiaţi în două cu ferăstrăul”, „nu au văzut promisiunile” sau n-au experimentat o răsplată vizibilă”.

„Şi tu crezi că eu fac parte din ultima categorie?”, l-am întrebat eu.

Steve s-a aplecat înainte pentru a sublinia: „Cred că da. Cel puţin pentru moment. Dar nu pentru totdeauna. A doua epistolă către Corinteni 5 ne spune despre învierea minunată a trupului pe care o vei suferi cândva, în locul unui trup pământesc şi fără folos. Acum trăim în „corturi" – adăposturi temporare. Dar într-o zi vom locui în temple – trupuri cereşti, care sunt veşnice şi perfecte".

„Dar ce-i cu versetele acelea pe care le citeam despre credinţă?", am protestat eu.

Steve mi-a strâns genunchiul pentru a-şi accentua cuvintele, ca şi cum aş fi putut simţi. „Dar tocmai asta încerc să-ţi spun! îţi aduci aminte de predicatorul care ţi-a spus: „Cred că e voia lui Dumnezeu ca tu să te vindeci"?"

„Da."

„Şi eu cred. Cred că e voia Domnului ca fiecare să fie vindecat. Dar, probabil, nu putem să fim de acord în ce priveşte orarul. Cred că este voia Lui, dacă aparent are prioritate asupra altor lucruri. Te vei vindeca, dar probabil că nu înainte de a-ţi dobândi trupul glorificat".

„Dar Dumnezeu îi vindecă totuşi pe alţi oameni", i-am răspuns eu.

„Da, ştiu. Şi nu pun la îndoială suveranitatea Sa", mi-a răspuns el.

Diana a adăugat: „Şi când Domnul vindecă pe cineva în mod supranatural, El trebuie să aibă motive pentru a face aceasta. De exemplu, există o mulţime de cazuri de vindecări miraculoase dincolo de ocean, în ţările unde lucrează misionarii. Când oamenii nu au Cuvântul scris al

Domnului, poate că au nevoie de o dovadă mult mai certă – ştii, cum ar fi „semne şi minuni” – pentru a-i atrage spre Hristos”.

„Da, s-ar putea”, am răspuns eu.

Steve a continuat: „În cultura noastră, acest lucru nu ar fi nici normal, nici necesar. Unele ziare de scandal şi de senzaţii tari ar transfera importanţa evenimentului şi ar modifica întreaga situaţie. Domnul nu şi-ar primi gloria ce I se cuvine şi cauza ar fi pierdută”.

„Eu cred că poate tocmai asta-i calea”, am remarcat.

Diana a dat afirmativ din cap. „Este o neînţelegere periculoasă a Bibliei să spui categoric că voia lui Dumnezeu este ca fiecare să fie bine. Este clar că nu toţi sunt bine”.

„Corect. Căutăm perfecţiunea. Dar nu am atins-o. Încă mai păcătuim. Încă mai răcim. Încă ne mai rupem gâtul şi picioarele”, am spus eu, adăugând: „Cu cât mă gândesc mai mult la acest lucru, cu atât sunt mai convinsă că Dumnezeu nu vrea ca toată lumea să fie bine. El foloseşte problemele noastre pentru gloria Lui, şi pentru binele nostru”. Pe măsură ce mă gândeam la asta mi-am amintit de nişte familii credincioase atinse de tragedie şi boală. Mulţi din cei care cred cu adevărat în El sunt cei mai afectaţi şi fac parte din această categorie.

Preocuparea oamenilor faţă de Dumnezeu în zilele noastre şi în cultura noastră se bazează mai mult pe Cuvântul Său decât pe „semne şi minuni”.

„Ştii”, mi-a spus Steve, „nu există nicio diferenţă în puterea lui Dumnezeu. Poate că ai mai

multă credibilitate mai ales din cauza scaunului cu rotile, decât dacă nu ai fi aşa”.

„Ce vrei să spui?”

„Îţi aminteşti cuvântul grecesc pentru „puterea lui Dumnezeu”? Cred că este *dynamos*.

„Da, de acolo avem cuvântul *dinamită* „Sau *dynamo",* mi-a zis Steve „Ambele înseamnă o putere enormă. Unul desemnează o energie explozivă. Celălalt, pe cea controlată, folositoare. O experienţă de vindecare ar fi ca o eliberare explozivă a energiei Domnului care să te scoată din scaunul cu rotile. Dar şi şederea în scaun necesită putere, o energie controlată care trece prin tine făcând posibilă suportarea stării”. În următoarele câteva luni, Donald şi cu mine am discutat despre asta şi despre multe alte lucruri; dar un singur lucru îl evitam acum, şi anume să vorbim despre viitorul nostru.

Apoi, într-o zi, când a venit Donald, am simţit o încordare, o linişte ciudată. În sfârşit, cu voce înceată mi-a spus: „Joni, voi fi consilier spiritual toată vara asta la o tabără a *Vieţii tinereşti* din New York. Plec mâine. Am venit să-mi iau rămas bun”.

M-am gândit: Asta-i ceva bun. Lucrurile se cam încordaseră între noi în ultimul timp. Amândoi aveam nevoie de o răsuflare din partea celuilalt, cum a fost călătoria în Europa. Dar eram încurcată de semnificaţia decisivă pe care o dăduse Donald cuvintelor rămas bun.

„Ce vrei să spui prin rămas bun? Vei fi plecat doar câteva săptămâni, dar apoi..."

„Nu, Joni. Asta e. Îmi pare rău. Niciodată n-ar

fi trebuit să lăsăm ca relaţia noastră să ia turnura asta. N-ar fi trebuit să te sărut niciodată. N-ar fi trebuit niciodată să împărtăşim lucrurile pe care le-am împărtăşit. N-ar fi trebuit niciodată să visăm sau să vorbim despre căsătorie. Totul a fost o greşeală".

„O greşeală!? Ce vrei să spui? Tu ai fost cel care m-a încurajat! Eu am fost cea care nu a vrut să se implice. M-ai sărutat şi m-ai susţinut. Am trecut de la frică la speranţă pentru că-mi spuseseşi că mă iubeşti şi voiai să ne clădim o viaţă împreună! Donald, am împărtăşit cu tine lucruri aşa de profunde, mult mai mult decât am împărtăşit cu propria mea familie. Şi tu ai de gând să pleci, aşa, pur şi simplu? Acum spui că a fost o greşeală, când tocmai tu m-ai condus spre ea?" Vocea mi-a cedat în timp ce încercam cu disperare să-mi adun gândurile.

Lacrimi fierbinţi de furie şi frustrare mă făceau să-mi doresc să mă arunc asupra lui şi să-l bat cu pumnii. Tot ce puteam face era să stau acolo şi să bocesc.

„Nu te-am manipulat, jur", mi-a spus Donald ferm. „Credeam cu sinceritate că pot să fac tot ce spuneam. Dar am greşit. E imposibil. Totul a fost o greşeală."

„O, Doamne Dumnezeule, ce se întâmplă? Se întâmplă cu adevărat?" Panica m-a cuprins în timp ce mă gândeam la Donald, stând acolo şi spunându-mi adio. *Ce s-a întâmplat*? A pătruns în viaţa mea şi m-a făcut să mă simt dorită, atrăgătoare şi folositoare, adică să mă simt *femeie*. Nu mă gândeam că cineva se va interesa

vreodată de mine aşa cum o făcuse el. Nu credeam că e posibil să iubeşti pe cineva atât de profund cum îl iubeam eu”.

Am încercat să mă opresc din plâns. „Poate că ai nevoie de timp să te mai gândeşti…”

„Nu, Joni. M-am gândit serios la ceea ce s-a întâmplat. Nu mai există cale de întoarcere. S-a terminat. Îmi pare rău!” Şi cu asta s-a întors şi a plecat spre uşă.

„Donald! Nu mă părăsi! Donald, aşteaptă!”

„La revedere, Joni”, a spus el liniştit şi a închis uşa în urma lui.

„Nu! Oh, Doamne, de ce îngădui să se întâmple asta? De ce mă răneşti în halul ăsta?”

Paisprezece

Şi aşa, cu un simplu „la revedere”, Donald a ieşit din viaţa mea. Inima şi mintea îmi erau răvăşite. *Cum putea fi atât de crud după ce fusese aşa de iubitor şi tandru*?

Totuşi după ce mi-am mai revenit, am înţeles că nu vrusese să fie crud. Era pur şi simplu felul lui, niciun fel de ipocrizie.

Am ştiut că în momentul când a plecat a făcut-o pentru totdeauna. Nu mi-a dat speranţe deşarte, nici impresii greşite. De-a lungul timpului am învăţat că asta a fost cea mai puţin dureroasă cale pe care ar fi putut-o alege.

Am aflat că Dick şi Donald, buni prieteni din zilele de şcoală, şi-au împărtăşit problemele unul altuia. Dick care şi el avusese aceeaşi confuzie în relaţia lui cu mine l-a avertizat pe Donald să nu-şi scape sentimentele de sub control în ce mă priveşte.

„Ştiu, exact prin ceea ce trece Don”, mi-a spus Dick mai târziu. Şi eu eram confuz şi întors pe dos când mi-ai scris din California că vrei să rămânem doar prieteni. Ştiam ceea ce făceai, dar simţeam atunci, şi încă mai simt, o dragoste puternică pentru tine. Dar mai ştiu că aveai dreptate în privinţa capacităţii mele de-a face faţă la tot ceea ce înseamnă handicapul tău. Pur şi simplu nu ştiu. Doream să mă angajez şi să mă descurc. Dar poate că tu mă cunoşteai mai bine –, probabil că nu credeai că m-aş fi descurcat. Nu ştiu. În orice caz, devreme ce eram doar doi prieteni în ultimii doi ani, am fost fericit când tu şi Don v-aţi îndrăgostit. Mă rugam ca el să poată face tot ceea ce eu n-aş fi putut, şi că veţi fi cu adevărat fericiţi împreună”.

"Atunci ce n-a mers?”, l-am întrebat.

„Nu ştiu. Am început să văd că Don pune sub semnul întrebării relaţia. De mai multe ori el mi-a spus că dorea să nu fi scăpat din mână sentimentele faţă de tine; presupun că, fiind mai în vârstă şi mai înţelept decât mine, văzuse ceea ce tu văzuseşi în mine: că mulţi indivizi nu vor putea să suporte gândul scaunului cu rotile, odată cu trecerea timpului. Sau, cel puţin mi se pare că eu şi Don, nu putem!”

Rana mea era şi mai dureroasă pe măsură ce continuam să aflu veşti despre Donald din alte surse. Scria scrisori copiilor pe care i-am sfătuit împreună. Eram supărată şi aveam resentimente când copiii pentru care amândoi ne-am rugat şi pe care i-am ajutat primeau scrisori de la el, şi erau aproape de Donald, şi eu nu.

Am fost avertizată să nu dau frâu liber sentimentelor mele faţă de Donald. Jay şi Diana m-au avertizat de multe ori să fiu atentă, dar eu nu le-am ascultat. Acum speranţele şi visurile mele pentru căsătorie şi fericire erau distruse şi fără speranţă.

De ce, *Doamne*? *Nu înţeleg de ce*! Reacţiile mele includeau şi furia mea împotriva lui Donald, şi milă pentru mine, şi o gelozie plină de mânie faţă de prietenii care erau încă alături de el. O tânără elevă de liceu, o nouă creştină pe care amândoi am îndrumat-o, a venit să-mi citească o scrisoare pe care o primise de la el şi în care îi spunea cât de emoţionant lucra Domnul în viaţa lui. Ea, bineînţeles, nu ştia ce se întâmplase între noi. Ea venise doar pentru a-mi împărtăşi veştile dintr-o scrisoare plină de încurajare, pe care o primise de la Donald. Invidia mea crescu şi lacrimi fierbinţi au început să-mi curgă pe la colţul ochilor.

Când ea a plecat şi am rămas singură, m-am simţit ruşinată de atitudinea mea. Nu mai stăpâneam această „iritare" cu un răspuns evlavios. Am căutat un pasaj similar în Scriptură care să mă mângâie – 1 Corinteni 13, capitolul din Biblie care vorbeşte despre dragoste. Dar mintea mea juca farse cu cuvintele.

„Chiar dacă aş vorbi în limbi omeneşti şi îngereşti, şi n-aş avea *dorinţă*, sunt o aramă sunătoare sau un chimval zăngănitor. Şi chiar dacă aş avea darul prorociei, şi aş cunoaşte toate tainele şi toată ştiinţa, chiar dacă aş avea toată credinţa aşa încât să mut şi munţii, şi n-aş avea

dorinţă, nu sunt nimic. Şi chiar dacă mi-aş împărţi toată averea pentru hrana săracilor, chiar dacă mi-aş da trupul să fie ars, şi n-aş avea *dorinţă*, nu-mi foloseşte la nimic. *Dorinţa* este îndelung răbdătoare, este plină de bunătate. *Dorinţa* nu pizmuieşte; *dorinţa* nu se laudă, nu se umflă de mândrie, nu se poartă necuviincios, nu caută folosul său, nu se mânie, nu se gândeşte la rău…”

Înlocuind cuvântul „dragoste” cu „dorinţă”, am aflat ce greşisem în relaţia noastră. Îl *dorisem* pe Donald, îi dorisem timpul, atenţia, prezenţa, pentru că simţeam că este dreptul meu. Era o dorinţă mistuitoare, la care nu voiam să renunţ. La sfârşit am pierdut tot ceea ce căutam să controlez atât de egoist.

Acum, adevărul din 1 Corinteni 13 îmi era evident. Adevărata dragoste este altruistă, disciplinată, dreaptă, autocontrolată, răbdătoare, şi aşa mai departe.

Am început să plâng amarnic din cauza confuziei şi rănii mele. Totuşi, de data asta, rana mea m-a îndreptat spre Dumnezeu şi nu spre autocompătimire sau spre introspecţie. Am recitit Scripturile care mă ajutaseră să depăşesc dezamăgirile anterioare.

Am decis că nu voiam să ascult păsările. Toate îmi aminteau de vremurile bune pe care eu şi Donald le petrecusem prin păduri în timpul plimbărilor retrase şi acesta era singurul mod în care puteam să mi-l scot din minte. Era destul de greu deja să mă aflu afară cu toate acele amintiri. Cum puteam să-mi descriu sentimentele? Timp de un an mintea mea căutase realizarea unui ideal –

căsătoria cu Donald; credeam că planurile noastre fac parte din voia lui Dumnezeu cu privire la noi. Apoi, într-o singură într-o zi, visul meu s-a destrămat în faţa ochilor mei, şi această destrămare a fost atât de completă încât nu a mai rămas nicio speranţă care ar mai fi putut reînvia.

Mi-am amintit de versetele citite de Steve din Plângerile lui Ieremia 3. El îmi spusese odată: „Joni, Domnul trebuie să aibă propriile Lui motive. Ieremia spune că „este bine ca omul să poarte un jug în tinereţe.” Poate că viaţa ta va avea mai mare valoare în anii ce vin deoarece treci prin această experienţă acum”.

„Doamne”, m-am rugat, „ce se întâmplă cu acel dar minunat despre care am citit în Cuvântul Tău? Ce faci?”

Mi-am amintit de pasajul din Biblie în care Petru îl întreabă pe Hristos, despre soarta lui Ioan, aşa cum făceam eu acum. „Ce-ţi pasă ţie?”, au fost simplele cuvinte ale Domnului Iisus, o replică directă. Iisus nu putea să oblojească păcatul, sau să-l lase pradă autocompătimirii. În esenţă, Domnul a spus: „Ce te interesează? Nu are importanţă, ţine-ţi ochii aţintiţi asupra mea”. Am aflat că adevărul lui Dumnezeu nu era întotdeauna blând şi confortabil. Câteodată dragostea Lui pentru noi este dură sau chiar dojană aspră.

Am citit alte versete: „Primiţi încercările ca pe nişte prieteni”, spune apostolul Iacov, amintindu-mi de lecţia pe care Dumnezeu mă învăţase în spital, în timpul anilor ce au urmat. „Mulţumiţi pentru toate lucrurile… Toate lucrurile lucrează împreună…”

M-am aplecat din nou asupra Cuvântului lui Dumnezeu. Nu mai era vorba de autocompătimire, nici de râuri de lacrimi. Domnul îmi oferea doar un alt test – „o picătură” din adevărul, dragostea şi scopurile Sale.

Scrisorile de la Donald adresate prietenilor comuni vorbeau de faptul că Domnul lucra permanent în viaţa lui. Vorbea despre experienţe emoţionante din punct de vedere spiritual, de creşterea şi progresul lui pe măsură ce săptămânile deveneau luni. După acea lungă vară, le-a scris prietenilor despre o tânără încântătoare pe care o întâlnise în timp ce lucra în tabără.

Am simţit o înţepătură de durere când am primit vestea că Donald se îndrăgostise de o altă femeie. Dar Domnul părea să-mi spună: „Ce-ţi pasă ţie?”

I-am scris lui Steve, la colegiul biblic, şi mi-am revărsat amarul inimii. Mi-a răspuns şi m-a asigurat de grija şi rugăciunile lui. Scrisoarea se încheia cu o promisiune din Psalmul 40: „Bunătatea şi credincioşia Lui te vor păzi mereu”- oricare ar fi rana produsă în acest proces de învăţare, Domnul se ocupă mereu de noi cu dragoste. Acesta şi alte pasaje biblice m-au susţinut în acea perioadă dificilă.

Mi-a fost dificil să accept faptul că Donald nu era voia lui Dumnezeu, nu era ce avea Domnul mai bun pentru mine. „Dar, Doamne, dacă nu e Donald, cred că ai pe altcineva sau ai altceva mai bun pentru mine. Voi avea încredere în Tine şi-mi vei aduce ceva în viaţă”. Mi-am amintit că am auzit pe un predicator spunând: *Domnul nu*

închide niciodată o uşă fără a deschide o fereastră. El întotdeauna când ne ia ceva, ne dă altceva mai bun.

Am considerat că afirmaţia aceasta este adevărată. Este clar, uitându-mă înapoi, credeam că Domnul ştie mai bine. Citisem prin împrejurări, prin Scriptură, prin orice altceva, acel „sens" corect care-mi permitea să-l fac pe Donald o parte din viaţa mea. Era mai uşor să spun „Domnul ne vrea fericiţi, nu-i aşa?" şi apoi să-mi caut versete pentru acest scop. De fapt cred că ştiusem tot timpul că nu va merge, dar continuam cu ideea că era voia Domnului ca Donald să-şi construiască viaţa în jurul meu.

După accidentul meu, mă agăţasem de Dick, apoi de Jay, Diana şi apoi de Donald. Aveam nevoie de dragostea lor şi de susţinerea lor pentru a-mi satisface nevoile emoţionale. Acum, totuşi, mă simţeam eliberată. Era ca şi cum aş fi câştigat în final independenţă emoţională, fiind complet dependentă de Dumnezeu. Într-o zi, în timp ce stăteam afară în scaun, mă gândeam liniştită la acestea. *Doamne*, mă rugam, *dacă aş fi înţeles asta mai devreme, dacă mi-aş fi amintit că harul Tău îmi este îndeajuns*. Aşa cum stăteam acolo pe pajişte liniştită, îmi venea în minte un verset după altul pentru a mă mângâia. *Te rog, Doamne, fii real pentru mine chiar acum*!

Liniştea minţii şi o bucurie interioară mi-au inundat sufletul şi mintea. Aproape ca un simbol al dragostei şi asigurării Domnului, un fluture venind din înălţimea copacilor, bătea din aripi foarte aproape de mine. Era şi uimitor şi frumos.

„Doamne, îţi mulţumesc pentru bunătatea Ta. Trimiţând acel fluture, chiar în acel moment, este modul Tău subtil, creator, de a-mi arăta prezenţa Ta liniştită şi de necontestat.” Mi-am promis că mă voi gândi la bunătatea lui Dumnezeu ori de câte ori voi vedea un fluture.

M-am gândit la asta tot timpul acelei veri dificile şi neobişnuite, în timpul solitudinii mele cu Domnul, în aer liber. Căutam să fiu cât mai mult timp afară şi să meditez la scopurile Lui, aşa că, pentru a-mi ocupa mintea, mi-am dedicat timpul şi energia artei mele. Am aflat un interes reînnoit pentru desen. Şi se pare că arta mea se îmbunătăţea. Era de o calitate care nu fusese înainte. Nu ştiu ce era, dar şi alţii observaseră diferenţa.

Era o uşoară tranziţie, dar nu aşa de dificilă cum mă aşteptasem. Îl vedeam pe Donald într-o altă lumină, cu mai multă înţelegere. Făcuse ceea ce era bine şi corect, chiar dacă asta ne-a rănit pe amândoi, pentru că ştiu acum că asta îl afectase în aceeaşi măsură şi pe el.

Eram amândoi orbi faţă de consecinţele serioase ale unei astfel de legături. Când suntem îndrăgostiţi, dragostea noastră ia expresie în acţiuni. Dacă nu ai unde pleca în realitate, atunci fantezia şi gândirea plină de dorinţă ne convinge că „toate lucrurile vor lucra”. Oamenii ne avertizează, dar noi alegem să nu-i credem.

Mulţi tineri ignoră realitatea. Ştiu că ceva nu este bine, că o relaţie nu va merge, dar ei totuşi, merg înainte, cum am fi făcut şi noi, convinşi de gândirea plină de dorinţă.

Acum mă uit înapoi şi-l mulţumesc Domnului pentru relaţia noastră. Sunt atât de multe lucruri pe care nu le-aş fi învăţat dacă Donald nu ar fi intrat în viaţa mea şi nu m-ar fi părăsit, şi-l mulţumesc Domnului pentru această experienţă. Îi sunt în mod deosebit recunoscătoare lui Dumnezeu că m-a ajutat să trec peste despărţirea noastră fără sentimente de amărăciune sau disperare.

Am acceptat chiar noua dragoste a lui Donald, cu o bucurie sinceră că descoperise, în sfârşit, voia lui Dumnezeu pentru viaţa lui. Într-o seară la studiul Bibliei, un prieten a venit spre mine. Ezitând, mi-a spus: „Oh… Joni, vreau să-ţi spun ceva înainte de-a auzi asta de la altcineva”.

„Jimmy, nu trebuie să-mi spui nimic. Ştiu”.

„Ştii? Ai auzit deja că Donald s-a logodit? Cum?”

„Nu ştiu”, am zâmbit eu. „Cred că am ştiut, asta-i tot”. Eram uimită cât de uşor mă ajutase Dumnezeu să fac faţă la ceea ce ar fi trebuit să fie o întâlnire dureroasă, dificilă. Şi când, după vreo trei săptămâni, Donald a adus-o pe Sandy, o tânără şi frumoasă văduvă care-şi pierduse soţul într-un accident, pentru a frecventa studiile biblice, am fost aşezate una lângă alta.

Ştia de mine. În orice altă situaţie asta ar fi fost ciudat, cel puţin, dar m-am întors spre ea, o tânără înaltă, încântătoare ale cărei trăsături completau frumuseţea lui Donald, şi i-am spus: „Sandy, sunt într-adevăr bucuroasă să te cunosc. Vreau să ştii cât am fost de fericită pentru tine şi Donald”.

Mi-a zâmbit şi mi-a mulţumit.

I-am zis: „Mă voi ruga pentru voi în fiecare seară. Îl preţuiesc pe Domnul pentru ceea ce a făcut din vieţile noastre. Sunt cu adevărat încântată pentru voi, mai ales din cauza dorinţei tale de a-L sluji pe Hristos”. Fiecare cuvânt l-am spus din inimă.

Prietenii şi membrii familiei care ştiau cât de implicaţi am fost sufleteşte eu şi Donald, erau uimiţi de atitudinea mea. Se aşteptaseră să izbucnesc. Şi, probabil că aş fi făcut-o, dacă nu I-aş fi permis Domnului să mă ajute.

Începusem cu adevărat să văd suferinţa într-o lumină nouă nu ca încercări ce trebuie evitate, ci ca nişte ocazii ce trebuie „prinse”, deoarece Dumnezeu oferă atât de multă dragoste, blândeţe şi bunătate celor ce au nevoie.

În a doua jumătate a anului 1972, viaţa mea s-a schimbat mai mult decât oricând, chiar mai mult decât în timpul celor cinci ani anteriori petrecuţi în scaunul cu rotile.

Când Donald a ieşit din viaţa mea, n-am mai avut în cine să-mi pun încrederea decât în Dumnezeu. Şi, pentru că Domnul. Se dovedise credincios şi înainte, acum mă încredeam pe deplin în El.

Cincisprezece în timpul toamnei lui 1972, am început să mă întreb serios despre viitorul meu. „Doamne”, mă întrebam, „dacă nu tu colegiu, nu tu Donald, atunci ce? Ce-ai pregătit pentru mine?”

Credeam că dacă Domnul îmi lua ceva, îl va înlocui mereu cu ceva mai bun. Experienţa mea mă învăţase asta pe măsură ce mă bazam pe

suveranitatea Domnului. „Bucură-te de Dumnezeu”, spunea psalmistul, „ai încredere în calea Lui”. Făcând aşa, mi-a fost mai uşor să-mi exprim recunoştinţa pentru ceea ce-mi adusese în viaţă – bine şi suferinţă deopotrivă.

Suferinţa şi durerea ultimilor ani fuseseră ingredientele care mă ajutaseră să mă maturizez emoţional, mental şi spiritual. Eram încrezătoare şi independentă, având încredere în Domnul pentru nevoile mele fizice şi emoţionale.

Durerea şi suferinţa aveau un scop. Nu vedem întotdeauna cu claritate acest lucru. Apostolul Pavel a suferit pentru Hristos. Experienţa lui a inclus închisoarea, bătăile, aruncarea cu pietre, naufragiul şi un „ţepuş în carne”. Binecuvântarea suferinţei este că: Putem fi plini de bucurie aici, chiar şi în încercările şi necazurile noastre. Văzute din acest punct de vedere, aceste lucruri ne vor da o răbdare calmă, care, la rândul ei, se va transforma într-un caracter matur, şi un astfel de caracter va produce speranţa continuă, o speranţă care nu ne va dezamăgi” (Romani 5: 3 – 5, traducerea J.B. Phillips).

Credeam că El îmi modela viaţa pentru a-mi insufla harul şi înţelepciunea divină după haosul de durere şi depresiune.

Acum, toate aceste experienţe începură să-şi găsească o expresie vizibilă în arta mea. La început, desenam pentru a mă amuza; apoi ca să-mi ocup timpul; în final ca să-mi exprim sentimentele pentru ceea ce Domnul făcea cu mine. Am simţit, întrucâtva, că arta se încadra

foarte bine în schema lucrurilor. Poate va fi acel „ceva mai bun”.

Dar ultimul lucru pe care îl doream era ca oamenii să-mi admire desenele pur şi simplu pentru că erau desenate de cineva care era condamnat la un scaun cu rotile, ţinându-şi pensula în gură. Voiam ca operele mele să fie bune prin ele însele – din punctul de vedere al creativităţii şi măiestriei artistice. De aceea, am fost şi încântată şi mândră când mi s-au expus operele la un festival local de artă – pentru meritul lor, nu pentru handicapul meu.

Pentru prima dată, m-am cufundat cu ardoare în muncă. Schiţam desene ale lucrurilor, care aveau mai degrabă o frumuseţe a lor, decât să exprime emoţiile sau rănile prin care trecusem. Era o colecţie pozitivă, cu speranţa ce se reflecta în desenele ce exprimau animale, scene, oameni. Ca urmare, oamenii le-au acceptat. Erau atraşi mai ales de schiţele cu tineri, munţi, flori şi animale ale pădurii, din cauza frumuseţii obişnuite exprimate de astfel de subiecte.

Din tot sufletul şi cu toată sinceritatea credeam că Dumnezeu mă adusese în această fază şi că îmi mai rezerva şi alte binecuvântări. Cu un an sau doi înainte, nu aş fi crezut niciodată lucrul acesta, dar ajunsesem în faza în care acel „ceva mai bun” consta în a fi singură. Citeam în 1 Corinteni 6 şi 7 că pentru unii poate exista o chemare mai înaltă decât căsătoria. O femeie singură se putea devota să devină sfântă dacă nu avea un soţ, şi avea mai puţine lucruri s-o distragă, dacă nu avea familie, casă de îngrijit, iar

eu nu aveam nimic din asta. Este adevărat, nu aveam niciuna din plăcerile şi privilegiile care decurgeau dintr-un astfel de rol, dar Domnul îmi oferise alte lucruri şi mă simţeam mai mult decât împlinită. Aveam propria mea libertate să vin şi să plec fără a fi obligată să mă încadrez într-un program care să-i implice pe ceilalţi. Puteam să călătoresc, să lucrez târziu, să citesc, să vorbesc sau orice aveam chef. Eram liberă.

Oamenii îmi spuneau adesea: „N-ai avut de ales decât singurătatea. De asta poţi accepta acest rol mai uşor decât mine. De asta tu poţi fi veselă. Dar eu sunt singur, frustrat, neîmplinit.”

„Nu ştiu dacă-mi este mai uşor”, le răspundeam eu. „Orice persoană care trebuie să facă faţă singurătăţii trebuie să se încreadă în înţelepciunea lui Dumnezeu. Deoarece nu am avut încredere în El în ce priveşte viaţa mea, ci am căutat să manipulez voinţa Lui în relaţia mea cu Donald, am fost frustrată. Dar când n-am avut altă alegere decât să-mi accept soarta, să mă încred şi să capitulez, atunci lucrul acesta a fost uşor pentru mine. Dacă acceptăm acest handicap de la Dumnezeu, suntem eliberaţi de agonia constantă şi anxietatea mirării, îngrijorării şi căutărilor deşarte. Fără să-ţi cunoşti viitorul şi îngrijorându-te în ce-l priveşte, acest lucru cauzează amărăciune şi durere.”

„Vrei să spui că ar trebui să renunţ complet la ideea de a mă căsători?”, m-a întrebat odată o fată.

„Vreau să spun că a accepta rolul de a fi singur pune capăt frustrării necunoscutului”, i-am

răspuns. „Dar acesta este cel mai dificil lucru. Să capitulez la ideea de a fi pentru vecie singură, cu toate sacrificiile pe care le implică, mi se pare cel mai dificil. Dar, odată acceptată ideea, a trăi în acest rol e mult mai uşor.”

Asta sună a renunţare”, a observat ea.

„Probabil că da. Asta nu înseamnă că într-o zi Domnul nu ne va permite să ne căsătorim. Poate ne va permite, poate nu. Ceea ce spun este că nu are importanţă, deoarece îi lăsăm Lui alegerea şi decizia. Avem încredere în judecata Lui, că toate lucrurile cooperează pentru binele nostru, dacă-L iubim pe Dumnezeu.”

„Dar simt că am nevoi care trebuie împlinite – că am dreptul să mă căsătoresc.”

„Numai Dumnezeu poate să ne spună care ne sunt drepturile şi nevoile. Trebuie doar să-l cedezi Lui acest drept.” începe-ţi viaţa singură, munceşte şi trăieşte conform priorităţilor de a-L servi şi glorifica pe El. În schimb, Dumnezeu îţi oferă o viaţă bogată şi satisfăcătoare. În locul unui partener, El aduce mulţi prieteni în vieţile noastre pentru a face faţă nevoilor emoţionale şi singurătăţii”.

Asta a fost experienţa ta. Joni?”

„Da, şi totul merge bine. Poate că Domnul îţi va reda dreptul să te căsătoreşti după ce-l capitulezi total. S-ar putea să aducă pe cineva în viaţa ta. Dar să ţii morţiş la acea speranţă şi să te gândeşti mereu la posibilitatea ca lucrul ăsta să se întâmple, poate deveni teribil de frustram, inutil”.

Tinerii ascultau cu respect când le-am împărtăşit aceste concepte. Dar mereu puteam

vedea rezerva şi îndoiala din ochii lor. Acum, le era imposibil să înţeleagă cum handicapul de a fi singur ar putea fi ceva mai bun decât a fi căsătorit.

„Scriptura spune”, le aminteam eu, „în 1 Corinteni că niciun ochi n-a văzut, nicio ureche n-a auzit, nici n-au intrat în inima oamenilor acele lucruri pe care Dumnezeu le-a pregătit pentru cei ce-L iubesc. În acest pasaj, apostolul Pavelâl compara pe omul natural cu cel spiritual, dar cred că aceste afirmaţii ni se poate aplica, mai ales în ce priveşte viitorul nostru”.

„Ce vrei să spui?”, m-a întrebat într-o zi o fată.

„Noi ne gândim la cele mai mari experienţe ale dragostei, tandreţei şi sentimentele pe care am putea să le avem în prezenţa unui individ – toate acele lucruri minunate care ne pătrund inima, mintea, ochiul şi urechea. Dumnezeu spune: *Acestea sunt nimic în comparaţie cu ceea ce urmează*. Eu încă nu ştiu ce înseamnă asta. Dar am descoperit că Dumnezeu nu pune niciodată un accent real pe prezent – acesta este doar o etapă spre viitor. Noi avem doar un sens limitat al realităţii. Asta nu înseamnă că mă preocupă cerul şi ceea ce este dincolo de el. Doar mă ajută să văd lucrurile în perspectivă”.

„Dar nu crezi că asta-i adevărat pentru tine, fiindcă tu eşti într-un scaun cu rotile?”, mă întrebau de obicei.

„Nu, nu cred. Acesta este un adevăr universal. O mulţime de oameni care nu se află într-un scaun cu rotile, trebuie să facă faţă

singurătăţii, aşa cum fac eu. Acest lucru poate fi o sursă continuă de iritare şi inutilitate, sau poate fi o bucurie”.

„Vrei să spui că eşti convinsă că nu te vei căsători niciodată?”

„Nu. N-am niciun sentiment, nici pro, nici contra. Nu sunt sigură că nu mă voi căsători niciodată. Sau că o voi face. Sunt mulţumită, fie că mă căsătoresc sau nu.”

„Ei bine, ce se întâmplă cu aceia dintre noi care n-au ajuns în faza aceea în care să accepte cu uşurinţă acest rol, ca tine?”

„Dacă eşti singur, fără planuri de perspectivă, trăieşte ca şi cum Dumnezeu ar vrea ca tu să trăieşti singur, până când El va aduce ceva sau pe cineva mai bun în viaţa ta.”

„Ceva cam ca în versetul citat de tine – „ce ochiul n-a văzut, urechea n-a auzit”, nu-i aşa?”, a întrebat cineva.

„Da. Uneori îmi reamintesc sentimente – alergând, înotând într-un râu limpede, răcoros, urcând pe un munte abrupt, mirosind flori, călărind un cal – toate acele senzaţii pe care le aveam când eram pe picioarele mele. Dar Dumnezeu spune că toate astea la un loc nu se pot compara cu gloria şi realitatea viitoare pe care El a pregătit-o pentru mine. Este aşa cum am spus mai înainte – viitorul este singura realitate care contează. Singurul lucru pe care îl putem lua cu noi în ceruri este caracterul nostru. Caracterul nostru este tot ce avem pentru a determina ce fel de fiinţă vom fi pentru eternitate. Acesta este ceea ce *suntem* noi, şi care va fi testat prin foc. Vor

rămâne doar calităţile lui Hristos din caracterul nostru.”

Eram recunoscătoare pentru astfel de ocazii în care puteam explica cum îmi modela Dumnezeu viaţa. Am început să văd un scop matur în preocupările Lui faţă de mine, şi eram mai fericită ca niciodată. Experienţele mele îmi dădeau o energie creatoare şi o maturitate ce nu o avusesem mai înainte, iar arta mea avea o nouă calitate şi profesionalism.

Am făcut experienţe cu diferite stilouri, creioane, cărbune şi feluri de hârtie. Am încercat stilouri diferite, chiar şi tehnici noi, în final oprindu-mă asupra elementelor care păreau să lucreze cel mai bine. Folosind o cariocă ascuţită de tip *Flair*; desenam cu precizie. Ofeream desene drept cadou – cadouri pentru logodnă sau de Crăciun. Această cerere pentru operele mele mă ţinea destul de ocupată. Totuşi, nu găsisem o posibilitate pentru desenele mele care să-mi permită să câştig de pe urma lor, să mă pot angaja şi să devin mai independentă.

Apoi, într-o zi, un agent de asigurări l-a sunat pe tata la biroul din oraş. Neill Miller este un om de afaceri creştin, energic, bine dispus, plin de succes. Este funcţionar al Companiei de asigurări Actna Life and Casualty, dar şi activ implicat în activităţi de caritate în Baltimore. Prin eforturile lui, celebrităţile naţionale au devenit interesate de cauzele pe care le reprezintă şi care şi-au oferit voluntar serviciile şi talentele.

În timpul vizitei făcută tatălui meu, domnul Miller a observat unul din desenele mele pe

peretele biroului.

„Îmi place foarte mult acel desen, domnule Earekson. Este original?”, a întrebat el.

„Da, de fapt fiica mea l-a desenat”, i-a răspuns tata.

„Într-adevăr? E o artistă. Are foarte bun tuşeu, ca şi detalii realiste. Are un stil original. Arată o disciplină deosebită”, a observat domnul Miller.

„Mulţumesc, îi voi spune”. Apoi tata a zis: „Poate v-ar interesa să ştiţi că Joni – fiica mea – este paralizată. Trebuie să deseneze ţinând pensula în gură”.

„Asta este şi mai remarcabil!” Domnul Miller s-a ridicat şi mi-a examinat tabloul mai îndeaproape. „Uimitor. Pur şi simplu uimitor!”

„Nu a studiat deloc”, a exclamat tata. „Mie mi-a plăcut asta aproape dintotdeauna, şi presupun că mi-a moştenit interesul pentru artă, dar stilul şi talentul îi aparţin”.

„Şi-a expus vreodată operele?”, a întrebat domnul Miller.

„Nu, nu chiar doar la câteva festivaluri. O face pentru amuzamentul ei. Desenează pentru prieteni şi familie”.

„Ei bine, nu putem să neglijăm un aşa talent”, exclamă domnul Miller. Credeţi că va obiecta dacă îi vom aranja o mică expoziţie?”

„De ce? Sunt sigur că va fi încântată”.

„Grozav! Să văd ce pot face. Voi ţine legătura cu dumneavoastră”.

Domnul Miller i-a telefonat lui tata mai târziu pentru a-i spune că aranjase o mică expoziţie la un

restaurant local. Tata a luat toate desenele originale la care lucrasem în ultimele câteva luni şi le-a dus la Restaurantul „Town and Country” din centrul oraşului Baltimore. Acest restaurant este un loc popular, prestigios, unde se adună oameni de afaceri din localitate ca şi figurile politice importante.

Mă aşteptam la o mică adunare de oameni obişnuiţi care să se uite la desenele mele, care să discute şi să plece, pentru că aşa se întâmplase la expoziţiile altor artişti la care fusesem. Speram, în secret, că voi fi în stare să vând măcar unul sau două din desene.

Jay, Diana şi cu mine am plecat în oraş în dimineaţa expoziţiei. Ni se spusese să venim pe la ora 10: 00. Când Jay o coti pe bulevardul South Street spre restaurant, am găsit strada blocată.

„E ciudat”, am remarcat eu. „Nu se lucrează la drum. De ce ar bloca o stradă principală ca asta?”

„Nu ştiu. Voi întoarce pe strada laterală şi vom reveni”, spuse Jay.

„Aşteaptă, nici pe acolo nu poţi merge. Este un poliţist ce dirijează traficul”.

„Trebuie să fie ceva la Camera de Comerţ”, remarcă Diana.

„Da. Probabil o paradă de ziua lui Lincoln sau altceva”, adăugă Jay.

„Trebuie să fie o paradă – priveşte”, am exclamat.

„O fanfară. Ce emoţionant. Păcat că mergem la expoziţie. Am putea să ne uităm”, zâmbi Jay.

„Poate că poţi întoarce…”, şi nu mi-am

terminat fraza.

Toate am văzut acelaşi lucru, în acelaşi timp, şi am rămas cu gura căscată fără să ne vină să credem.

Fanfara era în faţa restaurantului şi pe o pancartă de pe faţada clădirii scria: „Ziua lui Joni Earekson”. O echipă de televiziune aştepta deja acolo, împreună cu o mulţime de oameni.

„Oh, nu, ce se întâmplă?” am strigat. Jay, repede, ia-o pe alee înainte să nu ne vadă.

Maşina se opri între clădiri, în afara câmpului vizual al mulţimii.

„Ce să fac?” am întrebat-o pe Jay.

„Asta-i incredibil! Ce-a făcut?”

„Oh, Jony, n-am văzut niciodată aşa ceva. A spus o mică expoziţie, nu-i aşa?”

Am stat acolo mai multe minute încercând să ne decidem ce să facem. Când a devenit clar că nu aveam de ales decât să ne lăsăm purtate de eveniment, Jay a întors maşina şi a înaintat spre restaurant.

Mă rugam în sinea mea ca Jay, în emoţia ei, să nu mă scape, în timp ce ea şi domnul Miller mă ridicau din maşină pentru a mă pune în scaunul cu rotile.

I-am spus fără răsuflare: „Domnule Miller, ce-aţi făcut?” Dar înainte să poată răspunde, eram aşezată.

Reporteri de la *Ştirile Americane* din Baltimore şi postul local de televiziune NBC puneau întrebări. Am clipit din ochi şi am încercat să-mi adun gândurile. Un reprezentant de la FTD, cea mai mare Casă de livrare a florilor la

domiciliu, mi-a oferit un frumos buchet de trandafiri. Un oficial al Primăriei citea o proclamaţie a primarului anunţând o săptămână artistică locală şi onorându-mă cu ceremoniile „Zilei lui Joni Eareckson”. Eram copleşită şi întrucâtva ruşinată de toată atenţia ce mi se acorda.

I-am spus domnului Miller: „E nevoie de toate astea?” Credeam probabil că interesul pentru expoziţie va dispărea sau, cel puţin, va fi diminuat, deoarece atenţia tuturor era îndreptată spre scaunul meu cu rotile. Totuşi, pe măsură ce evenimentul se desfăşura, nu a fost deloc cazul şi mi-am cerut scuze pentru judecata mea pripită. Probabil că devenisem prea sensibilă în acest domeniu, aşteptându-mă oarecum la obişnuita milă acordată celor în scaune cu rotile. De fapt, experimentasem deja (fapt confirmat de Fundaţia Naţională a Paraplegicilor) dificultatea de a-i face pe oamenii care nu mă cunoşteau să mă accepte drept egala lor din punct de vedere intelectual.

Poate că reacţionez prea mult la acest gen de situaţie, dar sunt foarte interesată în a-i face pe oameni să se raporteze la mine, la arta mea sau la mărturia mea creştină doar pe baza meritelor acestora. Nu voiam ca scaunul meu pe rotile să fie punctul de interes în timp ce vorbeam cu oamenii, fie că vorbeam despre artă sau despre Hristos.

Nu sunt tristă din cauza scaunului, aşa că nu mai fiţi nici voi, voiam să le spun oamenilor.

Ceremoniile au fost excelente şi interesul pentru arta mea nu a fost alterat. Întrebările pe care le-au pus, mai ales reporterii, se refereau la

arta mea. Scaunul făcea parte din decor.

Domnul Miller mi-a spus: „Joni, privirile tale sunt îndreptate în jos. Nu îţi dai seama cât de bună este arta ta. Îmi pare rău dacă toate astea te-au făcut să nu te simţi bine la început. Dar cred că mie nu-mi place să fac lucruri mărunte”.

Emoţia a crescut după ceremonii şi restul expoziţiei a urmat ritualul obişnuit unui astfel de eveniment.

Oamenii întrebau:

„De unde vă luaţi ideile pentru desene?”

„Cât durează să definitivaţi un desen?”

„Studiaţi arta ca profesionistă?”

Când oamenii s-au mai rărit, domnul Miller a venit cu un tânăr înalt şi mi l-a prezentat. Avea mâinile îndesate în buzunarele hainei şi părea stânjenit.

„Joni, aş vrea să vorbeşti cu el”, mi-a spus domnul Miller şi a plecat, lăsându-ne unul lângă altul, stânjeniţi.

„Încântată de cunoştinţă”, i-am spus eu. „Nu vrei să stai jos?” S-a aşezat la cea mai apropiată masă, fără să vorbească şi am început să nu mă simt în largul meu. *De ce se afla el acolo*? Nu părea să aibă chef de vorbă. Eforturile mele de a purta cea mai mică discuţie erau fără speranţă. Totuşi, uitându-mă la ochii lui, vedeam că ceva îl tulbura.

Încercând încă o dată, am întrebat: „Ce faci?”

„Nimic”. Şi apoi, ca şi cum mi-ar fi făcut o concesie, murmură: „Am fost pompier. Dar nu mai pot munci”.

„Oh!” *Ce să spun acum*?”*O*... vrei să-mi

povesteşti?”

„Am avut un accident”.

„Da?”

Se foi nervos pe scaun. „Uite”, mi-a zis, „nu ştiu de ce sunt aici. Miller mi-a spus că ar trebui să vin să-ţi vorbesc… că ai avut o perioadă grea cu… oh… cu handicapul tău”.

„Da… sigur că da. Cred că m-aş fi sinucis dacă aveam mâinile. Eram grozav de deprimată. Dar…”, şi am făcut o pauză, Lăsându-l să înţeleagă că tot nu ştiam care era problema lui.

Faţa lui frumoasă era schimonosită de îngrijorare. Şi-a ridicat braţele, scoţându-şi mâinile din buzunare. Dar nu avea mâini – ci numai nişte cioturi, acolo de unde fuseseră amputate.

„Uită-te la cioturile astea urâte!”, mi-a spus el. „Mâinile mi-au ars într-un incendiu… şi mi le-au tăiat. Şi pur şi simplu nu pot rezista!”

Durerea, furia abia reţinută, şi amărăciunea izbucniră şi vocea i se stinse.

„Îmi pare rău”, i-am spus, „dar domnul Miller avea dreptate. Cred că te pot ajuta”.

„Cum?”, mi-a spus el aspru. „Niciodată nu-mi voi recăpăta mâinile”.

„Ştiu. Nu vreau să par ipocrită. Dar am fost şi eu acolo unde eşti tu acum. Cunosc enervarea, sentimentele de nedreptate – de a fi batjocorit, furat de propria ta persoană, despuiat de propriul respect. Am avut şi eu aceleaşi sentimente. Poate că pentru un bărbat este şi mai rău, ştii, să încerce să fie independent şi să se întreţină singur. Dar cred că mă pot identifica cu tine”.

I-am spus câte ceva din propria mea experienţă de la spitalul din Greenoaks. I-am spus că sentimentele sale erau naturale.

„Dar cum ai depăşit situaţia? Cum te-ai împăcat cu handicapul tău? Acum văd că eşti veselă, şi chiar deloc cinică. De unde îţi iei puterea să rezişti?”, m-a întrebat el.

„Asta-i o întreagă poveste. Ai vrea s-o auzi?”

A încuviinţat. I-am spus cum o relaţie cu Iisus Hristos îţi deschide drumul spre Dumnezeu şi puterea Lui. I-am împărtăşit cum Dumnezeu lucrase în viaţa mea în ultimii ani, şi cum doar El m-a ajutat să fac faţă condiţiilor şi să-mi asum sarcina de a trăi. Apoi am împărtăşit simplul mesaj al Evangheliei pe care îl auzisem, pe când aveam 15 ani, în tabăra *Viaţa tinerească*.

Figura lui s-a luminat pe măsură ce vorbeam. Pentru aproape o jumătate de oră, i-am împărtăşit principiile pe care Dumnezeu mă învăţase. Când a plecat mi-a spus: „Mulţumesc, Joni! Neill Miller avea dreptate. M-ai ajutat. Voi mai încerca. Mulţumesc”.

(Astăzi, acest tânăr se bucură din nou de viaţă şi este purtătorul de cuvânt în sistemul şcolar din partea departamentului pompierilor).

Între timp, expoziţia de la „Town and Country” se apropia de sfârşit şi ideea lui Neill Miller fusese evenimentul care m-a lansat în cariera artistică. La începutul serii, am fost uimită să aflu că vândusem desene originale în valoare de aproape 1.000 de dolari, între $50 şi $75 fiecare!

Evenimentul a fost difuzat şi pe canalul 11 al televiziunii din Baltimore. Pe lângă expoziţie, am

fost invitată să-mi expun concepţia despre arta mea, la o discuţie pe plan local.

Seymour Kopf, redactor la ziarul *Ştiri Americane* din Baltimore, a scris despre aceasta o coloană întreagă.

„De ce-ţi semnezi tablourile cu „PTLT, mă întrebase dl. Kopf. Mi-a scris întreg răspunsul în articolul său: „Provine de la „Praise the Lord" (Slavă Domnului)... Vezi dumneata, d-Le Kopf, Dumnezeu ne iubeşte. Lui *îi pasă* de noi. Pentru cei care îl iubesc pe Dumnezeu, toate lucrurile – chiar şi ce mi s-a întâmplat la vârsta de 17 ani – lucrează împreună spre bine. Dumnezeu a fost bun cu mine. M-a ajutat să-L oglindesc pe Hristos în caracterul meu, mi-a dezvoltat fericirea, răbdarea, scopul meu în viaţă. Mi-a oferit mulţumire. Arta mea este o reflectare a modului în care Dumnezeu poate înzestra pe cineva ca mine să se ridice deasupra împrejurărilor". În primăvara aceea am fost invitată să particip la expoziţiile locale de artă. Expoziţia mi-a deschis uşile pentru a vorbi la cluburile femeilor creştine, în şcoli, grupuri religioase, şi în funcţii civile, unde nu-mi arătam doar arta, ci împărtăşeam şi mărturia mea creştină. Făcusem chiar un tur special al Casei Albe, unde am lăsat unul din desenele mele pentru Prima Doamnă, Pat Nixon.

Au urmat alte apariţii TV şi radio, iar fiecare nou contact oferea relatări şi apariţii suplimentare.

Cifra de vânzări a tablourilor crescând, eram emoţionată să-mi contemplu independenţa într-o oarecare măsură. Nu mai trebuia să fiu o povară

financiară pentru nimeni, eram în stare să-mi câştig proprii mei bani. Creasem chiar o linie de felicitări şi tipărituri după câteva din desenele mele şi începuseră să se vândă şi acestea. Am numit această companie *Joni PTL*, şi a reuşit să se extindă cu repeziciune.

În vremea aceea, un prieten apropiat, pe nume Andy Byrd, mi-a spus despre planul lui de a cumpăra o librărie creştină şi de a deschide un magazin. Am vorbit împreună cu Ken Wagner, care a devenit cel de-al treilea partener.

Planurile noastre nu erau numai emoţionante, dar păreau a fi o investiţie solidă. O librărie creştină era unul din lucrurile pe care îl consideram deosebit de necesar în Baltimore.

În cele din urmă, în septembrie 1973, după luni de planuri, rugăciuni şi muncă susţinută, a avut loc un grandios vernisaj al Librăriei Logos, strada North Rolling, nr. 1120, din Piaţa Rolling Road. Ne-am rugat chiar înainte de deschiderea magazinului, în mijlocul cutiilor cu materiale, al cărţilor ce urmau a fi evaluate şi al mărfurilor. Rugăciunea noastră era pentru cumpărătorii care vor veni, pentru ca librăria noastră să fie un centru de interes creştin şi un loc unde oamenii să poată găsi ajutor.

Am folosit magazinul ca centru de vânzare a operelor originale şi a tipăriturilor mai multor originale. Acestea se vindeau aproape la fel de repede cum se scoteau. Activând între magazinul de carte, angajamentele de conferinţe, târgurile de artă sau festivaluri, era dificil să fac faţă cererii.

Am dezvoltat o foaie de mărturie sumară, pe care am tipărit-o şi o înmânam la activităţile artistice, în timp ce desenam. Aceasta explică neobişnuitele metode de desen şi despre credinţa în Hristos, şi a devenit o unealtă importantă pentru consiliere şi mărturie în faţa oamenilor care veneau să privească, se opreau să discute şi să analizeze puterea lui Dumnezeu în viaţa mea.

În toate aceste activităţi şi evenimente exista un punct esenţial, şi anume că, omeneşte vorbind, arta mea avea să mă ajute să-mi câştig independenţa, dar, mai important, că avea să fie folosită pentru a-L glorifica pe Dumnezeu.

Şaisprezece

Stăteam afară la ferma din Sykesville, într-o frumoasă dimineaţă de sfârşit de vară a lui 1974, când am fost chemată la telefon.

„Domnişoară Eareckson, vă sun de la programul „Today Show" din New York. Am dori să veniţi în emisiunea noastră, să ne relataţi povestirea dumneavoastră şi să ne arătaţi desenele. Puteţi veni?"

Inima mi se ridică în gât. „Today Show"!

„Desigur", am răspuns eu. „Aş fi încântată să vin". Jay stătea lângă telefon scriind informaţiile. Am fost de acord cu apariţia pe 11 septembrie.

Jay m-a dus cu maşina la New York, luând cu noi pe prietenii noştri Sherri Pendergrass şi Cindy Blubaugh pentru a ne ajuta. După ce ne-am instalat la hotel, cu o zi înainte de apariţia programată, am mers la Centrul Rockefeller ca să-l întâlnim pe director. El mi-a explicat procedura şi am discutat posibilele întrebări ale interviului. M-a

făcut să mă simt relaxată şi în largul meu, nu numai din punct de vedere al pregătirii mentale pentru spectacol, dar şi cu linia de abordare a întrebărilor de către reporteră, Barbara Walters.

Devreme, a doua zi dimineaţă, m-am găsit faţă în faţă cu Barbara Walters. Luminile umpleau de căldură şi strălucire studioul. Domnişoara Walters mi-a zâmbit şi şi-a aruncat repede privirea peste notiţe.

„Relaxează-te, Joni”, mi-a spus ea cu căldură. „Te simţi bine?”

„Da, mulţumesc”.

„Grozav”.

„Cincisprezece secunde!”, a strigat cineva din dosul camerelor de luat vederi.

Nu eram atât de emoţionată pe cât credeam că voi fi – poate pentru că eram sigură pe ceea ce aveam să spun, şi ştiind că ceea ce voi mărturisi va fi împărtăşit de multe milioane de oameni. Nu ştiam ce-şi planificase d-ra Walters să mă întrebe, dar ştiam că nimic din ceea ce avea să mă întrebe nu mă va face să mă simt stânjenită.

„Zece secunde”.

Doamne, m-am rugat eu repede, dă-mi încredere, înţelepciune, ocazii optime. Fă ca totul să aibă sens.

„Cinci”. Am înghiţit şi mi-am udat buzele, urmărindu-l pe directorul de platou care număra secundele cu degetele. „Trei, doi, unu”.

O lumină roşie din partea de sus a unei camere se aprinse şi Barbara Walters se întoarse spre ea.

„Vrem să vă arătăm o colecţie de desene pe

care le avem azi în studio”, a spus ea. „Şi, după cum veţi vedea, sunt desene realizate cu o măiestrie deosebită şi de ceea ce ar părea o mână dibace. Dar ele au fost realizate într-o manieră inedită; nu cred că aţi mai văzut aşa ceva înainte. Artista este Joni Eareckson, din Baltimore, Maryland”.

Apoi s-a întors către mine şi a început interviul. Nu-mi amintesc tot ceea ce am spus, decât că d-ra Walters a făcut totul natural şi plăcut. Întrebările ei erau interesante, deloc ameninţătoare. Mi-a plăcut de ea imediat, şi aveam sentimentul că o ştiam, că era o prietenă veche.

Camera trecea în revistă desenele mele, pe măsură se vorbeam. Interviul dura de zece minute, înainte ca d-ra Walters să se oprească pentru identificarea staţiei. Apoi, în timp ce staţiile afiliate, de pe tot cuprinsul ţării, întrerupseseră pentru ştirile locale, mă mai intervievă încă alte cinci minute pentru spectatorii din New York City.

Am putut să spun tot ceea ce doream să spun. Domnişoara Walters mi-a mulţumit şi şi-a reluat activitatea cu alte capitole ale programului zilei.

Eleanor McGovern, soţia senatorului, era şi ea invitata dimineţii. După terminarea programului de transmisie, am discutat cu ea pe îndelete. Mi-a spus cum soţul ei George, fostul candidat al democraţilor la preşedinţie, descoperise şi el câteva din valorile şi conceptele pe care le învăţasem eu. „Era pe vremea când învăţa teologie, înainte de-a se ocupa de politică”,

mi-a explicat ea, şi am discutat despre valorile şi credinţele ei spirituale. I-am oferit un desen al lui Hristos pe care îl făcusem, şi am schimbat adresele pentru a menţine legătura una cu alta.

Pe măsură ce echipa de emisie stingea luminile şi acoperea obiectivele aparatelor de fotografiat şi a camerelor de luat vederi, am avut şi eu timp să mă gândesc la ceea ce se întâmplase.

„Gândeşte-te doar", remarcă Jay, „în dimineaţa asta te-ai adresat probabil la douăzeci sau chiar treizeci de milioane de oameni, vorbindu-le despre propria ta credinţă. Asta da ocazie!

Domnul Al Nagle, preşedinte, şi domnul John Preston, vicepreşedinte al sucursalei Paper Mate din compania Gillette, se uitau amândoi la televizor în dimineaţa aceea. Observând că foloseam stiloul *Flair*; compania lor mi-a aranjat câteva expoziţii naţionale.

Mulţi alţi oameni care au urmărit emisiunea „Today Show" în dimineaţa aceea, mi-au scris. Unii voiau copii ale operelor mele, alţii au cerut felicitări şi alţii au pus întrebări despre experienţele mele.

Prima mea expoziţie sponsorizată de Paper Mate a avut loc în Chicago, la prestigioasele galerii Rubino de pe strada Lasalle, ce se aflau în umbra faimosului Centru John Hancock.

Mi-am expus operele şi mi-am demonstrat tehnica timp de o săptămână. În timpul acesta, am fost intervievată de reporteri de la ziarele *Chicago Tribune* şi *Sun-Times*. Am apărut de asemenea la CBS-TV aflat la Chicago, în spectacolul lui Lee

Phillip, intitulat „The Lee Phillip Show”.

Când ne-am întors acasă, m-a întâmpinat un potop de scrisori. Am început să fiu asaltată cu rugăminţi pentru alte interviuri. Expoziţiile de artă erau planificate pentru Centrul Lincoln din New York şi Atlantic Richfield Piaza din Los Angeles. Zeci de biserici şi grupuri de tineri m-au contactat pentru a veni să le vorbesc. Reviste ca *Women's Day*, *People*, *Teen* şi *Coronet* mi-au cerut interviuri. Revista *Campus Life* a scris un articol pe patru pagini. *Moody Mon thly* şi *Christian Life om* publicat articole similare. Am avut mai multe apariţii la radio şi televiziune.

Puteam să văd cum Domnul folosea emisiunea „Today Show” pentru a lărgi orizontul mărturiei mele şi pentru a-mi deschide multe alte uşi.

Epilog

„N-ar fi foarte emoţionant dacă chiar acum, în faţa voastră, aş fi vindecată printr-un miracol, să mă scol din scaun şi să fiu din nou pe picioare? Ce minune! Cu toţii am fi emoţionaţi şi l-am proslăvi pe Dumnezeu. Ar fi ceva ce am putea confirma noi înşine. Am vedea minunea cu ochii noştri şi am vedea puterea Lui. N-ar fi grozav?” Vorbeam unui auditoriu de 1600 de tineri.

Am făcut o pauză în timp ce ei îşi imaginau scena. Apoi am continuat: „Dar mult mai emoţionant şi minunat ar fi miracolul mântuirii voastre – vindecarea propriului vostru suflet. Vedeţi, asta este mult mai emoţionant deoarece este ceva ce va dăinui pentru vecie. Dacă trupul meu ar fi brusc şi miraculos vindecat, voi mai fi pe

picioarele mele treizeci sau patruzeci de ani; apoi trupul moare. Dar sufletul trăieşte veşnic. Din punct de vedere al eternităţii, trupul meu este doar o flăcăruie în durata veşniciei".

După aceea, cineva m-a întrebat: „Crezi că erai atât de puternică, de încăpăţânată, încât singura cale prin care Dumnezeu putea acţiona în viaţa ta era aceea de a te schilodi şi a te pune într-un scaun cu rotile?"

Am dat negativ din cap. „În Psalmi ni se spune că Dumnezeu nu se ocupă de noi conform păcatelor şi nelegiuirilor noastre. Accidentul meu nu a fost o pedeapsă pentru greşelile mele, fie că meritam sau nu. Numai Domnul ştie *de ce* am paralizat. Poate ştia că în final voi fi mai bucuroasă dacă îl voi sluji pe EI. Dacă aş fi fost încă pe picioarele mele, e greu de spus cum s-ar fi desfăşurat lucrurile. Aş fi plonjat probabil în viaţă – căsătorie, poate chiar divorţ-dezamăgită şi deziluzionată. Când eram elevă de liceu, reacţionam în faţa vieţii în mod egoist şi nu mă preocupau valorile de durată. Trăiam pur şi simplu de pe o zi pe alta şi pentru plăcerea ce o doream – şi aproape întotdeauna pe cheltuiala celorlalţi."

„Dar acum eşti fericită?", m-a întrebat o adolescentă. „Da, într-adevăr sunt. Nu mi-aş schimba viaţa pentru nimic. Chiar mă simt privilegiată. Dumnezeu nu acordă o aşa atenţie deosebită oricui, şi nu intervine aşa în viaţa lui. El îngăduie celor mai mulţi oameni să meargă exact pe drumurile lor. El nu intervine, chiar dacă ştie că ei îşi distrug iremediabil propriile vieţi, sănătatea sau fericirea, şi acest lucru îl întristează

enorm. Îi sunt cu adevărat recunoscătoare că El a făcut ceva pentru a mă avertiza şi pentru a mă schimba. Ştii, nu trebuie să-ţi rupi gâtul pentru a fi atras de Dumnezeu. Dar adevărul este că oamenii nu iau aminte întotdeauna la experienţele altora, ci învaţă pe pielea lor. Sper deci că vei învăţa din experienţa mea şi nu va trebui să treci prin amărăciunea lecţiilor de suferinţă pe care le-am avut eu de înfruntat pentru a învăţa".

În lunile ce au urmat după călătoria la Chicago, am început să văd scaunul cu rotile ca un instrument de a crea o atmosferă de sală de clasă. Era o satisfacţie aparte să vezi cum o mulţime de tineri îşi dedicau vieţile lor lui Hristos, după ce le împărtăşeam experienţele mele. Şi aceasta era „ceva mai bun".

Am înţeles de ce Pavel putea „să se bucure în suferinţă", de ce Iacov putea „să întâmpine necazurile ca pe nişte prieteni", şi de ce Petru „nu a considerat ciudată încercarea credinţei." Toate aceste presiuni şi dificultăţi aveau un sfârşit pozitiv, având drept rezultat „lauda, cinstea şi gloria" lui Iisus Hristos.

I-am mulţumit în tăcere lui Dumnezeu pentru progresul pe care mi-l dăduse. Mi-am amintit cum. La spital, cu câţiva ani în urmă, cineva mi-a spus: „Gândeşte-te numai la coroanele pe care le vei primi în cer pentru toată suferinţa ta".

„Nu vreau nicio coroană", m-am răstit eu atunci. „Vreau doar să fiu din nou pe picioarele mele".

Acum mă gândeam: „O, dacă aş câştiga coroane, aş dori cât mai multe, pentru că este

singurul lucru pe care l-aş putea dărui Domnului Iisus Hristos când mă voi întâlni cu EI”.

Sunt într-adevăr încântată de ocaziile „de a suferi de dragul Său”, dacă asta duce la sporirea capacităţii mele de a-L lăuda pe Dumnezeu. Poate sună prea simplu sau iresponsabil. Totuşi, simt cu adevărat că paralizia mea este neesenţială.

Am trecut printr-o mulţime de circumstanţe în viaţa mea care au avut drept scop cultivarea caracterului meu, şi reflectarea calităţilor lui Hristos în mine. Şi mai există un scop. A doua epistolă către Corinteni 1: 4 îl menţionează atunci când vorbeşte de capacitatea noastră de a mângâia pe cei ce se confruntă cu aceleaşi necazuri ca şi noi.

Înţelepciune înseamnă *a te încrede* în Dumnezeu, şi nu a întreba: „De ce, Dumnezeule?” Mă pot relaxa în voia lui Dumnezeu, pentru că ştiu că El îmi controlează întreaga viaţă. Aceasta nu reprezintă o acceptare oarbă, stoică şi încăpăţânată, ci o cunoaştere a lui Dumnezeu şi a faptului că El merită încrederea mea. Deşi eu sunt nestatornică, supărată şi îndoielnică, Dumnezeu nu face la fel; El este constant, iubitor pentru veşnicie.

Apostolul Iacov a scris oamenilor care erau aruncaţi în gurile leilor. Desigur că soarta lor era incomparabil mai disperată decât a mea. Dacă acest Cuvânt a fost suficient pentru nevoile lor, atunci cu siguranţă că el poate împlini şi nevoile mele.

În timp ce scriu aceste rânduri, anul 1975 se sfârşeşte. Stau în scaunul meu cu rotile, în culisele

unui mare auditoriu din Kansas City. Am fost invitată să vorbesc în această seară la peste 2000 de tineri, în cadrul unei întrunirii organizate de *Youth for Christ* (Tineretul pentru Hristos).

Am câteva momente de pauză şi reflecţie în spatele cortinelor grele care mă separă de public. Mintea mea rătăceşte printre scenele ultimilor opt ani. Zăresc feţele familiare ale celor dragi şi ale prietenilor. Jay, Diana, Dick, Donald, părinţii mei, Steve – oameni pe care Dumnezeu i-a adus în viaţa mea ca să mă îndrepte şi să mă modeleze cât mai aproape de chipul şi asemănarea lui Hristos. Pot, şi *L laud pe El* pentru toate: pentru râsete şi lacrimi, pentru veselie şi durere, pentru că totul a fost o „creştere în har.” Fetiţa emotivă care tremura la fiecare situaţie nou apărută, a crescut acum, devenind o femeie care învaţă cum să se bizuiască pe suveranitatea lui Dumnezeu.

Aud vocea directorului lui *Youth for Christ*, Al Metzger, prezentându-mă. Din nou, pentru a nu ştiu câta oară, se atrage atenţia asupra scopului venirii mele aici. În următoarele treizeci de minute va trebui să vorbesc la 2000 de tineri despre modul în care Dumnezeu a transformat o adolescentă imatură şi încăpăţânată într-o femeie tânără, încrezătoare în propriile ei forţe, şi care învaţă să se bucure în suferinţă. Voi avea o ocazie unică. Ceea ce voi împărtăşi cu ei poate să le pecetluiască viitorul, locul unde îşi vor petrece veşnicia, aşa că îmi asum în mod foarte serios această responsabilitate.

Am să discut cu ei despre paşii pe care Dumnezeu i-a îngăduit în viaţa mea şi voi explica,

pe înţelesul lor, scopurile Sale pentru prezent. Apoi voi împărtăşi cu ei despre conceptele naturii iubitoare ale lui Dumnezeu, despre caracterul Său, scopul venirii lui Hristos şi realitatea păcatului şi a pocăinţei.

Al Metzger, directorul YFC, tocmai îşi termină prezentările. Chuck Garriott îmi duce şevaletul pe scenă, în timp ce soţia lui, Debbie, mă împinge cu scaunul în strălucirea orbitoare a reflectoarelor. În ropotul de aplauze îmi liniştesc gândurile şi mă rog ca Duhul Sfânt să folosească încă o dată cuvintele şi experienţa mea pentru a depune o mărturie evidentă în faţa oamenilor. Cu toată nădejdea, aici – ca şi la alte întruniri – zeci de tineri se vor hotărî pentru Dumnezeu. Dar chiar dacă o singură persoană ar fi câştigată pentru Hristos, eu tot voi fi mulţumită.

Chiar şi o singură persoană ar valora mult mai mult decât toţi cei opt ani petrecuţi într-un scaun cu rotile.

Pentru mai naulte informaţii despre Joni şi lucrarea ei, puteţi scrie la următoarele adrese:

Joni and Friends PO. Box 3333 Agoura Hills, CA 91301 U.S.A.

sau

Joni and Friends Ministries Europe Av. des Pagodes, 69 B-1020 Brussels BELGIUM

LIFE
PUBLISHERS INTERNATIONAL

O misiune dedicată slujirii, împreună cu bisericile şi organizaţiile creştine, pentru zidirea împărăţiei lui Dumnezeu.

Atât pentru informaţii suplimentare, cât şi pentru a comanda oricare din cărţile noastre ne puteţi contacta în unul din următoarele moduri:

LIFE PUBLISHERS INTERNAŢIONAL Str. Ady Endre, nr. 33.410002 ORADEA, România

3 (0259) 23.62.64.9 *mobil*: 0744/62.42.36 S /W. – (0259) 44.71.80 *E-mail*: liferomrdslink.ro *Web*: www.liferomania.ro

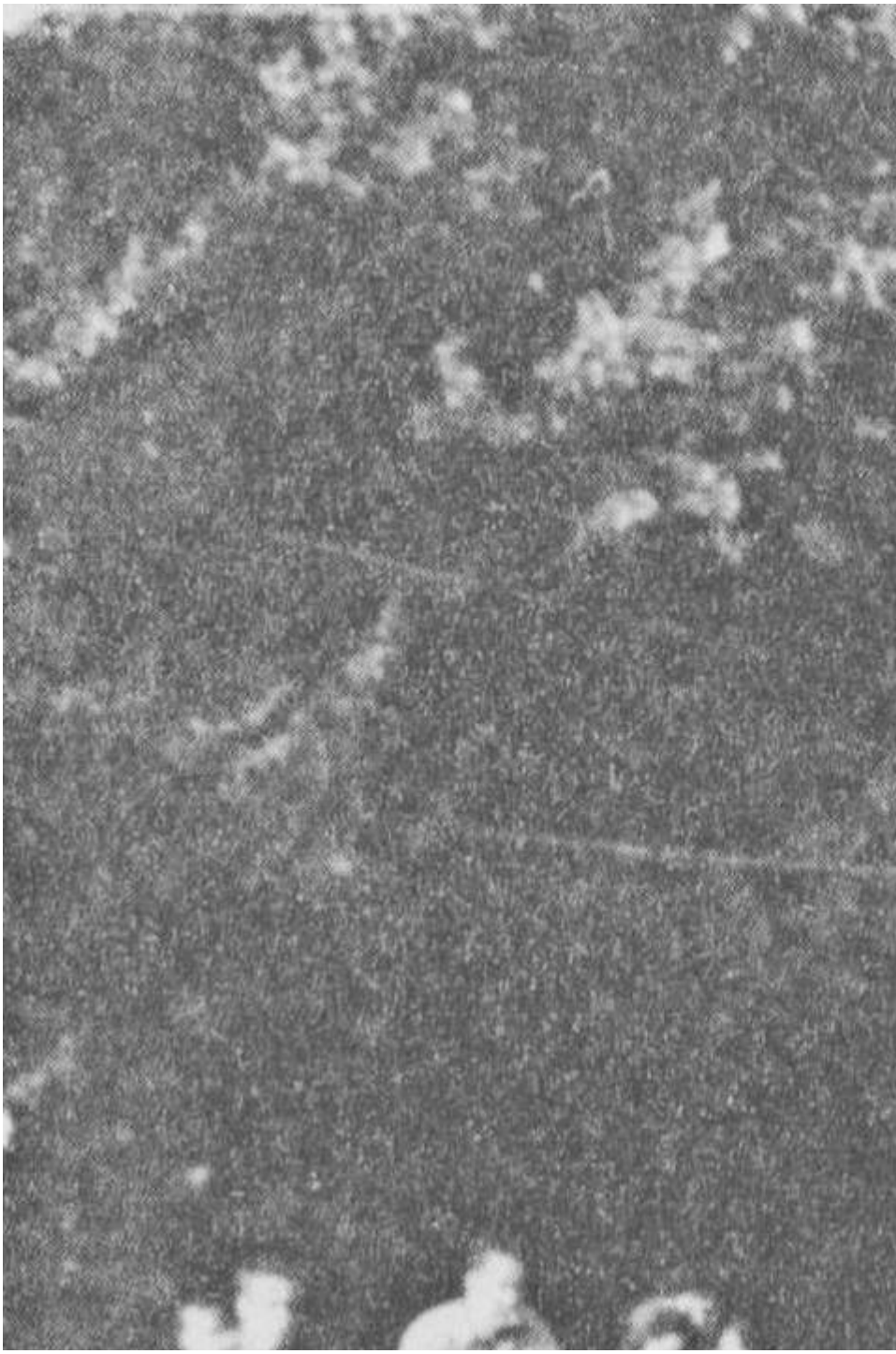

Joni făcând cascadorii pe cal şi demonstraţii de călărie, în 1966.

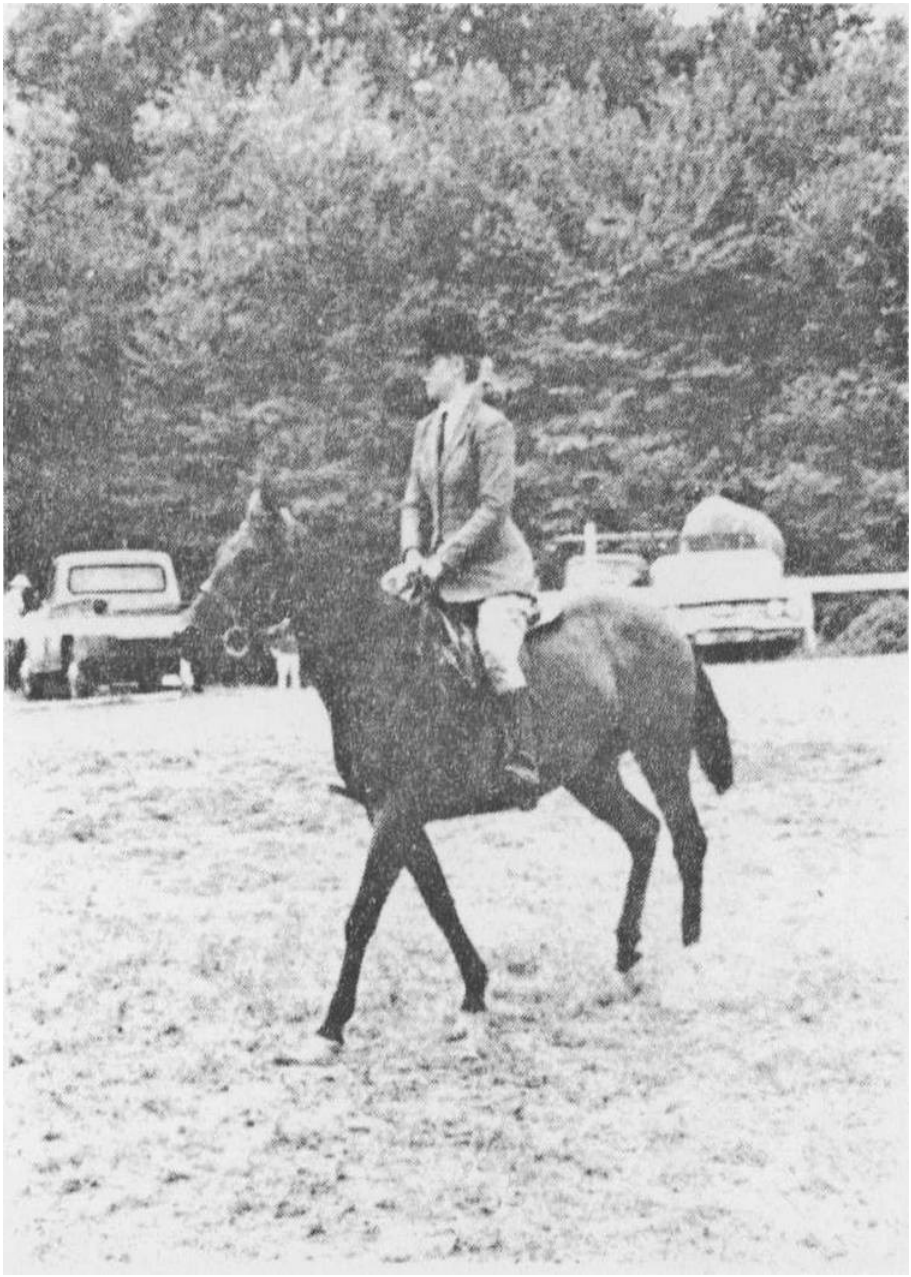

Desenul alăturat arată interesul deosebit

manifestat pentru cai.

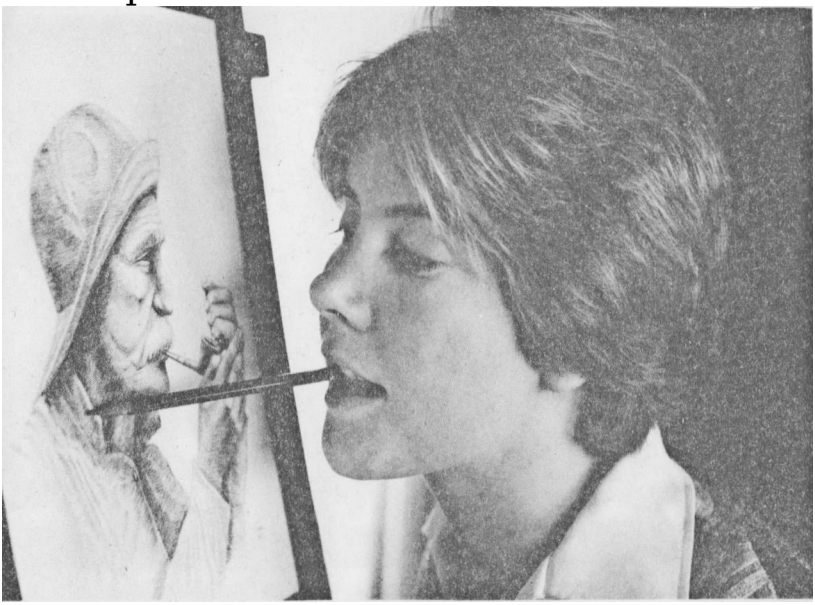

Joni în faţa şevaletului, desenând cu gura.

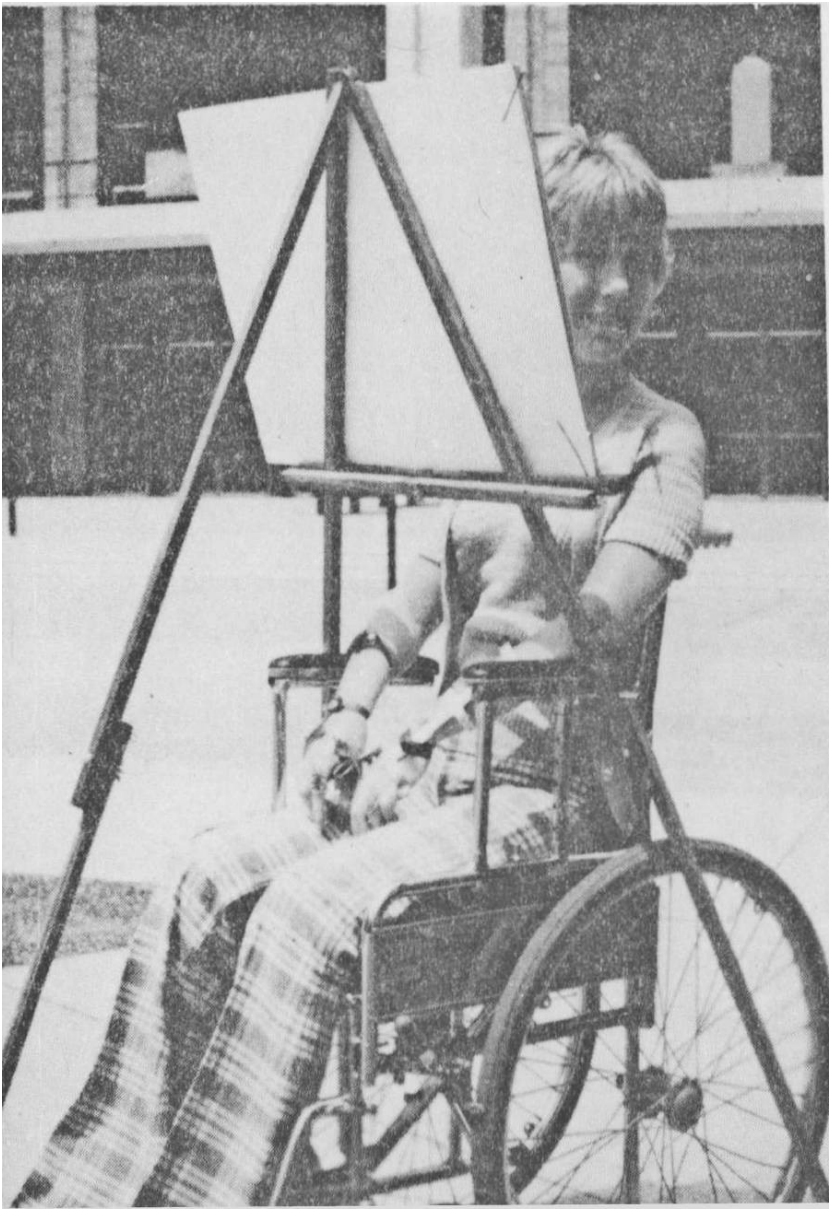

Joni în Piaţa Centrală Lincoln din New York, expunându-şi operele de artă, în 1975.

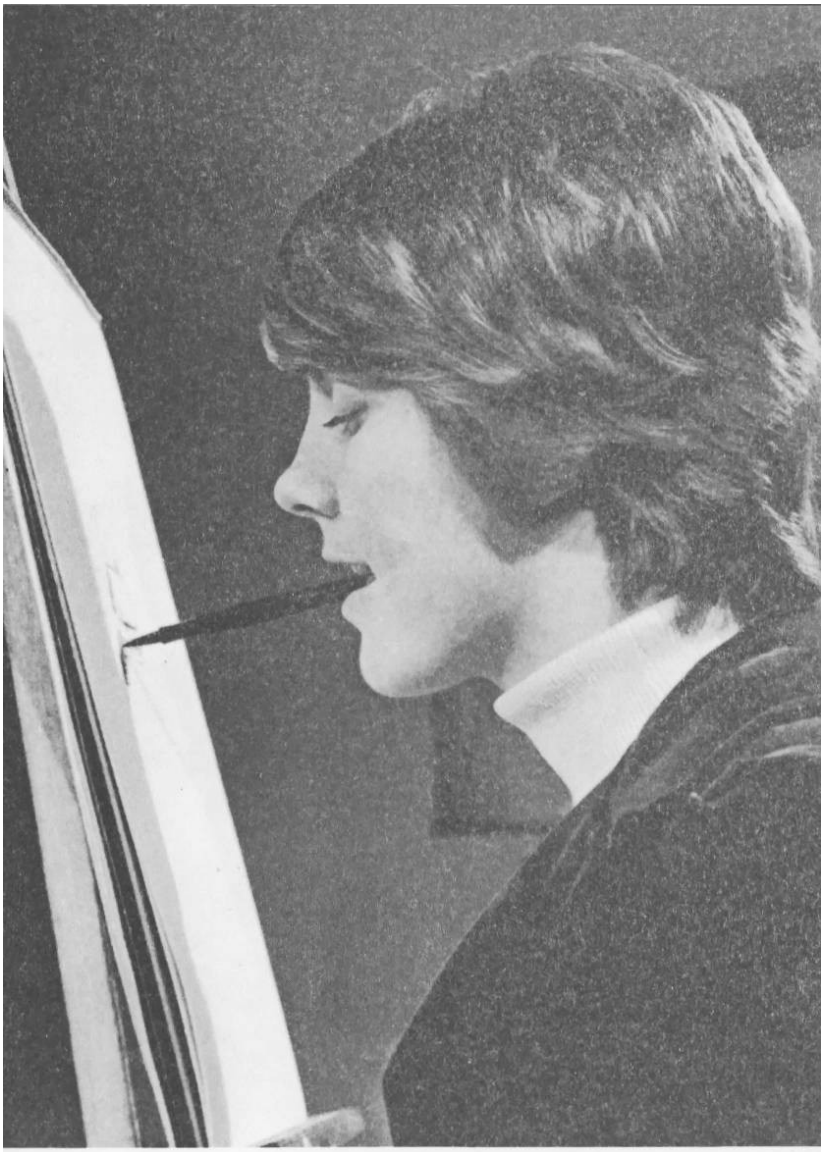

Joni PTL

It is important to remember that the promise "...God causes all things to work together for good.." only applies to those who love God, those who have been born into His family. However, due to our sin and rebellion we are alienated from God and subject to His judgment. Praise God though, that He sent His Son, Jesus to be judged on the cross—paying the death penalty for my sin and your sin! If we truly trust that our punishment was borne by Christ and obey Him as our Lord, we can be assured of eternal life and the promise of Romans 8:28.

It is my hope that in the course of reading this book, the Holy Spirit has enlightened your heart and mind to these truths. Jesus is alive and His power is available to you...He proves Himself daily in my life, and what more couldn't He do in your life! Are you a part of God's heavenly family? For indeed, I hope one day we shall meet in glory

Joni
PTL

EVEREST & JENNINGS

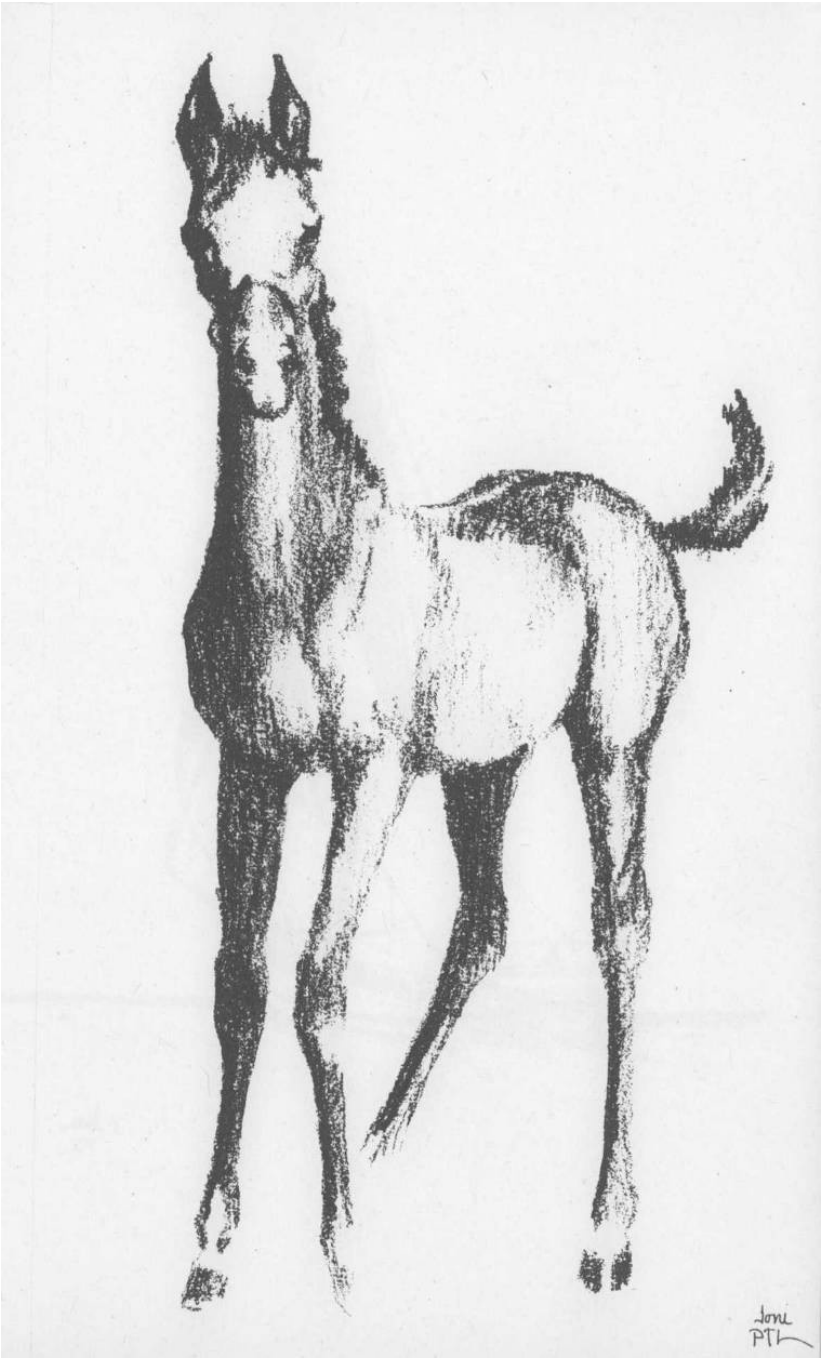

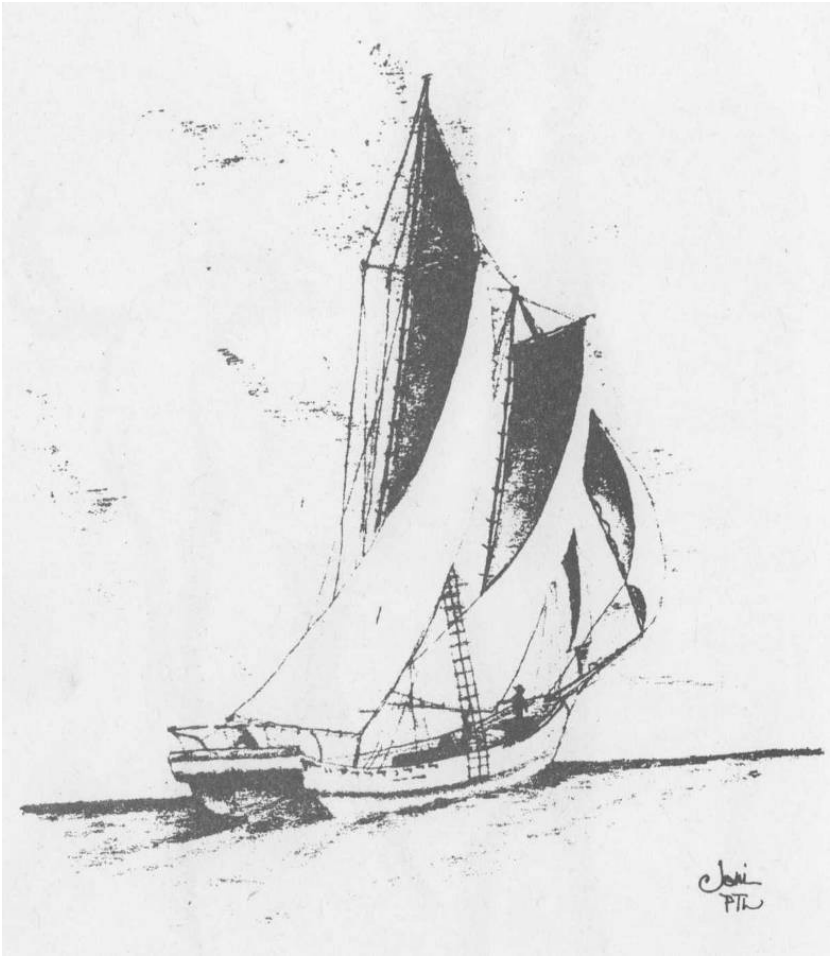

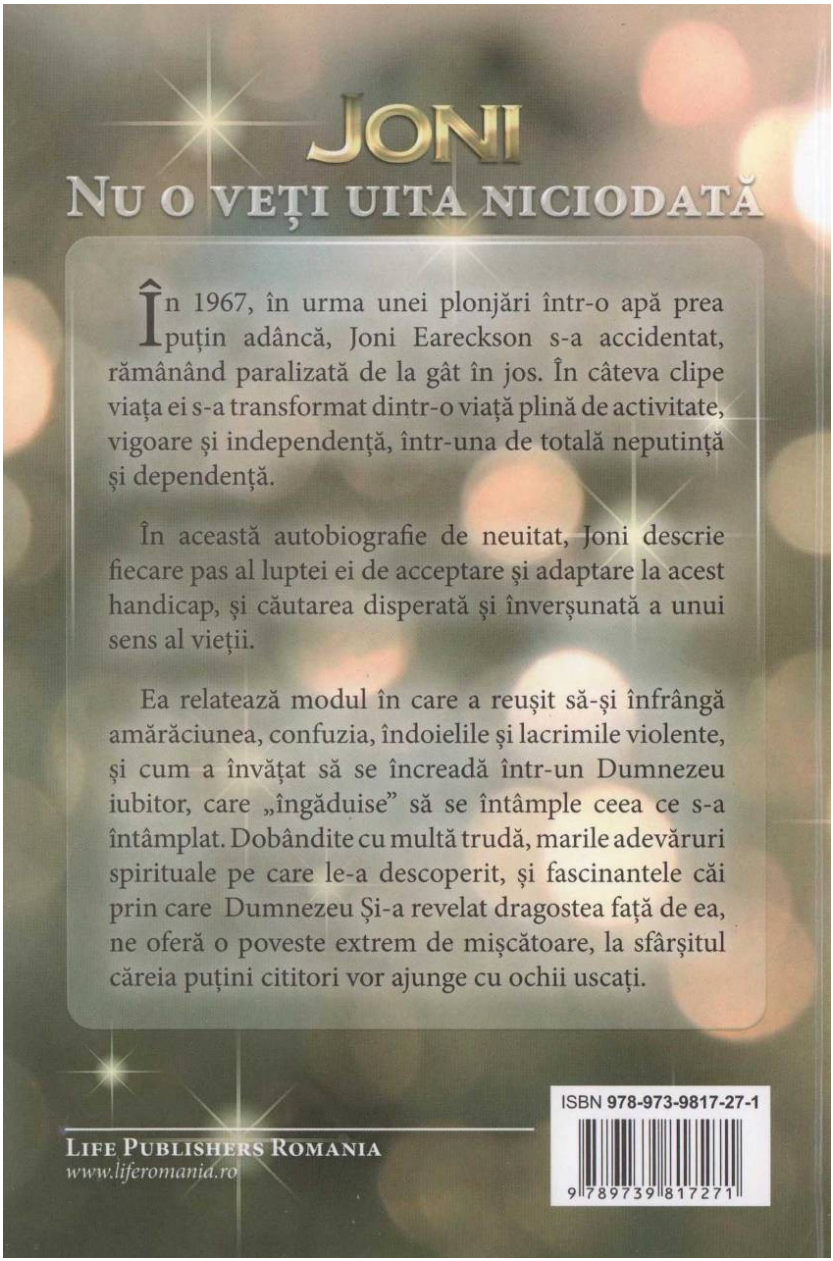
JONI
NU O VEȚI UITA NICIODATĂ
În 1967, în urma unei plonjări într-o apă prea puțin adâncă, Joni Eareckson s-a accidentat, rămânând paralizată de la gât în jos. În câteva clipe viața ei s-a transformat dintr-o viață plină de activitate, vigoare și independență, într-una de totală neputință și dependență.
În această autobiografie de neuitat, Joni descrie fiecare pas al luptei ei de acceptare și adaptare la acest handicap, și căutarea disperată și înverșunată a unui sens al vieții.
Ea relatează modul în care a reușit să-și înfrângă amărăciunea, confuzia, îndoielile și lacrimile violente, și cum a învățat să se încreadă într-un Dumnezeu iubitor, care „îngăduise" să se întâmple ceea ce s-a întâmplat. Dobândite cu multă trudă, marile adevăruri spirituale pe care le-a descoperit, și fascinantele căi prin care Dumnezeu Și-a revelat dragostea față de ea, ne oferă o poveste extrem de mișcătoare, la sfârșitul căreia puțini cititori vor ajunge cu ochii uscați.
LIFE PUBLISHERS ROMANIA
www.liferomania.ro
ISBN 978-973-9817-27-1
9 789739 817271

* * *

Cine, sau Ce este Dumnezeu? Desigur că nu este o Fiinţă personală, care să aibă grijă de oameni, am raţionat eu. Ce rost mai are să crezi,

când rugăciunile tale se năpustesc asupra unor urechi surde?

Îndoielile mele începeau să fie din ce în ce mai puternice, după cum era şi răzvrătirea mea. Când Diana sau Dick îmi citeau vreo făgăduinţă din Biblie despre încredere sau nădejde, îi întrerupeam, spunându-le să tacă.